

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

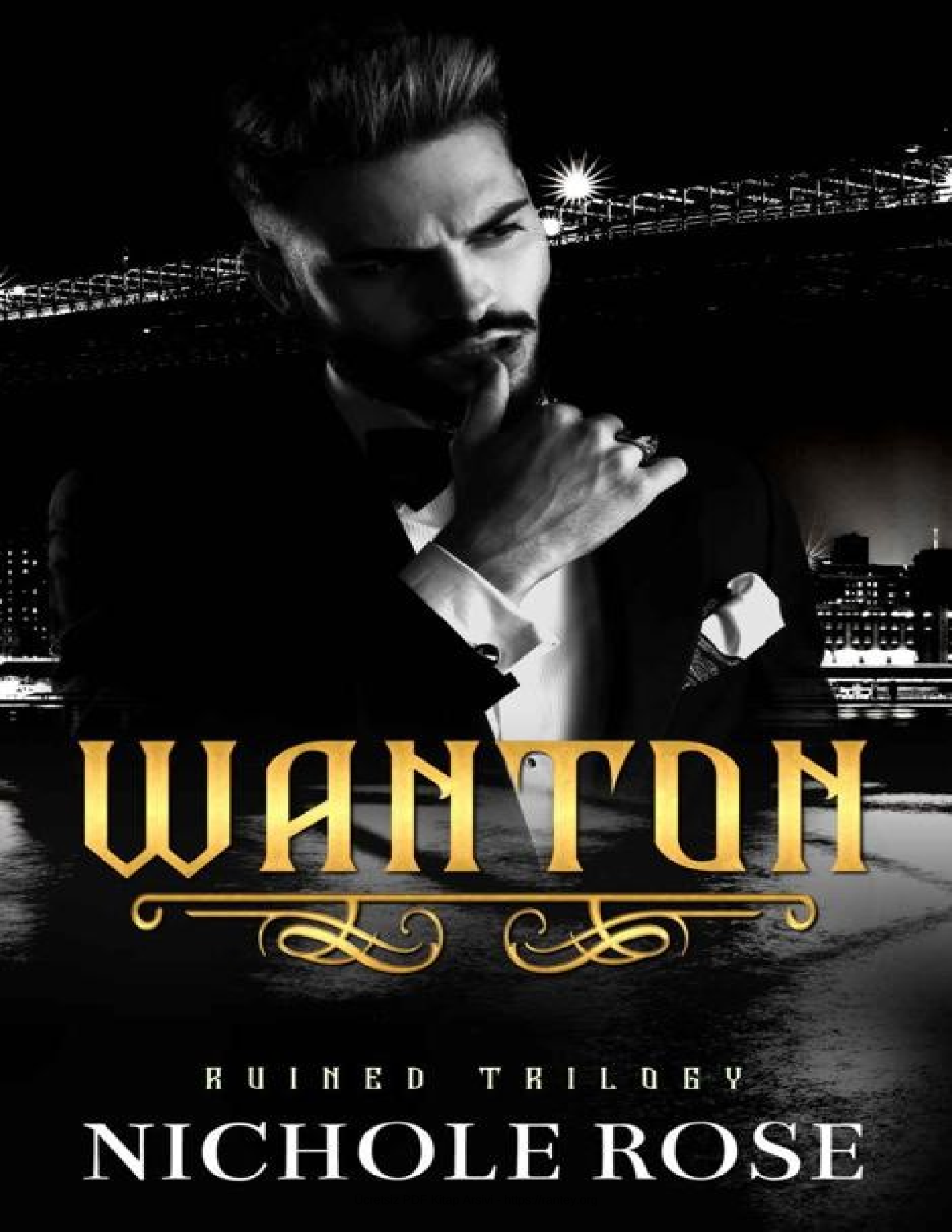
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WANTON

RUINED TRILOGY

NICHOLE ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Wanton

A Curvy Girl Mafia Romance

OceanofPDF.com

Nichole Rose

Nichole Rose

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Nichole Rose tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu eserde yer alan tüm karakterler hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Timeless Designs'dan Kevin'in kapağı

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

İthaf Kitap

Hakkında Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On

Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

Sonsöz

Yazarın Notu

Kar Prensi

Nichole'un Kitap Güzelleri

Instalove Kitap Kulübü

Nichole'u takip edin

Nichole Rose'dan Daha

Fazlası Nichole Rose

Hakkında

OceanofPDF.com

Adanmışlık

T o BG, bunun için kredi almıyor çünkü tüm yazma bölümlerinde uyudu.
Ama tüm atıştırılmalık molaları için uyandı. #doglife

OceanofPDF.com

Kitap Hakkında

F Luca Valentino'nun planında dűşman için çalışmak yoktu. Ama kivrımlı esirinin tek bir tadı, bu mafya için her řeyi değiştirecektir. Patron.

Luca

Kardeşlerimi hayatta tutmak için yaptığım fedakarlık cehennemde bir hayattı. Bu işi bitirmek için yapmayacağım şey yok.

Dűřmanı bařtan çıkarmak anlamına gelse bile.

Ama Callandria Genovese'ye aşık olmaya hiç niyetim yoktu.

Onun bir amaç için araç olması gerekiyordu, daha fazlası değil. şimdi, her zamankinden daha fazla kaybedecek şeyim var.

Ve geleceğimin anahtarını elinde tutan kadın yatak odamda zincirlenmiş durumda.

Onun güvenine ihtiyacım var. Kalbini istiyorum.

Öyle ya da böyle, ikisine de sahip olacağım.

Callandria

Yürümeye başladığımdan beri Valentino ailesinden nefret etmem öğretildi. Büyükbabamı öldürdüklerini biliyorum.

Ama kimse beni grubun gerçek canavarının Luca olduğu konusunda uyarmadı. Kendimi onun yatağında hapsedilmiş bulacağımı da söylemediler.

Ya da oradan ayrılmak için bu kadar isteksiz olacağımı. Ama tam olarak öyle oldu.

Yavaş yavaş, savunmamın altından kayıyor ve bana hissetmemem gereken şeyleri hissettiriyor.

Ama hangi tarafı gerçek?

Beni ateşe v e r e n ahlaksız adam mı... yoksa gitmeme izin vermeyen acımasız gangster mi?

Aşırı sahiplenici yaşlı erkeklerinizi ahlaki açıdan gri ve kıvrımlı kadın kahramanlarınızı güçlü seviyorsanız, bu ekstra buharlı kısa mafya romantizminde Luca ve Callandria'ya aşık olmaya hazır olun. Her zaman olduğu gibi, Nichole Rose kitapları garantili bir HEA ile birlikte gelir. Güvenli okuma. Uçurum tehlikesi yok. Mahvolmuş Üçlemesi'ndeki her kitap farklı bir Valentino kardeşe sahiptir ve bağımsız bir hikaye olarak okunabilir.

OceanofPDF.com

Önsöz

Callandr al

OceanofPDF.com

I Telefonumu yatağımın üzerine atıp bornozumu belime sıkıca doladım.

Saat sabahın üçünü geçiyor, ama uyku her zamanki gibi beni engelliyor. Bu ev çok fazla hapisane gibi. İstedığım gibi girip çıkmakta özgür olabilirim ama yine de prangalarım var. Daha ben doğmadan ayak bileklerime takılmışlar.

Bir Genovese iseniz bu işin doğasında var. Büyükbabam Tommaso, Chicago'nun en kötü şöhretli gangsterlerinden biridir. Babam da en az onun kadar bu işin içinde. Ağabeyim de öyle. Kadın olmam beni kurtarmadı. Aksine, beni daha da sıkı bağladı. Onlar gibi *Omertà* yemini *etmemiş* olabilirim ama ağabeyim Marcello'dan daha özgür değilim. Ben bir *principessa*'yım. Hayatımın her anı dikkatlice planlandı.

Küçüklüğümden beri kendi kariyerimin söz konusu olmadığını biliyordum. On üç yaşındayken aşk ve üniversitenin de benim için söz konusu olmadığını öğrendim. Yutmak için acı bir haptı. Aradan sekiz yıl geçti ve ben hala o acının etkisiyle boğuluyorum.

Hayır, ben özgür değilim. Ben, ailemin bir kız çocuğu olacağını öğrendiği anda büyükbabamın hırsları uğruna satılmış bir menkulüm. Babam beni

Maceo ailesinin ne kadar değerli olduğunu duyar duymaz anlaşılmayı kabul etti. Onun için önemli olan bu. Kendi açgözlülüğü. Kesinlikle kızı değil.

Hatırlatma karşısında oflayıp pufluyorum ve pencereye doğru özlem dolu bir bakış fırlatıyorum. Kaç kez pencereden çıkıp gecenin içinde kaybolmayı diledim? Sayılamayacak kadar çok.

Ne yazık ki benim için, bir Genovese olduğunuzda ortadan kaybolamazsınız. En azından hayatta kalmak istiyorsan. Bu şehirde ve şu anda olmaz.

Tommaso Genovese, *Capo dei capi* olmanın, Valentinolar yerine Genovese ailesinin Chicago'yu yönettiğini görmenin hayalini kuruyor ve bunu gerçekleştirmek için ailesini savaşın eşiğine sürüklüyor.

Rafael Valentino'nun kendi adamlarını ona karşı kullanıyor ve Rafael'in hiçbir şeyden haberi yok. Avukatı Diego Butera, büyükbabam için çalışıyor. Diego'nun kız kardeşi ve Rafael'in infazcılarından Carmine da öyle. Eğer büyükbabam başarılı olursa, Rafael'i tahtından indirecek. Başaramazsa, Valentino kardeşler savaş ilan edecek.

Uyuyamamam şaşırtıcı mı? Eğer Rafael Valentino düşerse, kölelik hayatım başlayacak. Ve eğer düşmezse... o zaman ailemi nasıl bir cehennemin beklediğini sadece Tanrı bilir.

Sonuç ne olursa olsun, ben kaybederim.

Kafesteki bir fare gibi kapana kısılmış durumdayım ve duvarlar üzerime üzerime geliyor.

Geleceğinize hoş geldiniz, Principessa. Şimdi gülümse ve hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi davran.

"Dio," diye mırıldanıyorum, midem çalkalanıyor. Boğazım düğümlenmek üzereyken tenim ısınıyor. Geceliğimin ve sabahlığımın boynunu çekiştiriyorum ama faydası olmuyor. Nefes alamıyorum.

Ayaklarımı hızla bir çift terliğin içine sokuyorum ve odamın kapısını açıyorum. Koridordaki gece lambası, aşağıya doğru koşarken yolumu aydınlatıyor.

koridorda, nefes alabileceğim bir yere çıkma telaşımla kendi ayaklarıma takılıyorum.

Şehir de en az bu malikâne kadar bir hapisane ama en azından dışarıda gökyüzüne bakıp hayaller kurabiliyorum. Herkes imkânsız olduğunu söylese de hâlâ öyle hayallerim var. Herkesin canı cehenneme. Onları soğuk, ölü parmaklarımdan çekip aldıklarında hayallerimi alabilirler.

Merdivenlerden uçarak iniyorum, elim yol boyunca tırabzan korkuluğuna zar zor değiyor. Ev ürkütücü bir şekilde sessiz. Ya büyükbabam Battista ve adamlarını mahallenin çocuklarını korkutmak için dışarı salmış ya da onlar benim hareket halinde olduğumu fark edemeyecek kadar arkada poker oynamakla meşguller.

Her iki durumda da, refakatçi olmadan dışarı çıkabiliyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp derin bir nefes çekiyorum. Blommer Çikolata Fabrikası'ndan gelen tanıdık çikolata kokusu nehrin topraksı notalarına karışıyor. Başka bir koku diğerlerinin önüne geçiyor. Kolonya.

Marcello.

Ruh halim anında düzeliyor.

Kapıdan uzaklaşıp evin yanından garaja doğru giden patikadan aşağı kayıyorum.

"Gelecek haftaya kadar New York'ta olduğunu sanıyordum," diyorum, kapıdan geçerken kollarımı kendime sarıp gülümseyerek.

"Merda."

Sadece uzaktan gördüğüm iki adam, asık suratlı ve sert bakışlı bir şekilde bana doğru dönünce gülümsemem yüzümden kayıp gidiyor. Domani Brambilla ve Coda Passero. Rafael Valentino'nun adamları. Büyükbabamın fedailerinden biri aralarında asılı duruyor, vücudu gevşek ve cansız.

Sadece o değil. Garaj kapısının önüne bir yığın ceset yığılmış durumda. Loş ışıktaki bile, cesetlerden sızan kan

giysileri ve yüzlerindeki kurumalar ürkütücü bir tablo ortaya koyuyor. Hepsi ölmüş. Her biri, aralarında Battista da var.

Ve eğer buradaysa... o zaman büyükbabam da ölmüş demektir. Battista olmadan hiçbir yere gitmez.

Tommaso Genovese kumar oynadı ve kaybetti.

Her şeyini kaybetti.

Şoktan uyuşmuş bir zihne farkına varma yavaş yavaş gelir.

Savaş gelmiyor. Zaten burada.

Kaçmalı ya da çılgılık atmalıyım. Bunu *biliyorum* ama yine de bir aptal gibi ikisini de yapmıyorum. "Öldü mü?" diye sordum.

Coda Domani'ye, o da bana bakıyor.

"Büyükbabam," diye açıklıyorum.

Domani tereddüt eder ve sonra başını sallar.

"Tamam." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne üzüntü ne de keder hissediyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Büyükbabam öldü ve ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Neyim var benim?

Geriye doğru bir adım atıyorum, içeri girip ne yapmak niyetiyle... ne? Öğrenmeye fırsatım olmadı. Bir dakika önce orada olmayan tuğla bir duvara çarpıyorum. Kolları ve elleri olan bir duvara.

Mattia Agostino, Rafael Valentino'nun danışmanı.

"Özür dilerim," diyor.

Ne için? Sormak istiyorum ama bunu da yapamıyorum. Bir eliyle ağzımı kapatıyor, diğer eliyle beni ayağa kaldırıyor.

Kalbim sarsıcı bir gümbürtü çıkarıyor ve tüm sistemimi sarsıyor. Sonra ve ancak o zaman zihnim nihayet harekete geçiyor. Sis dağılıyor ve saf dehşet kaplıyor içimi. Savaşıyorum.

Deli gibi dövüşürüm.

Ve ben kaybettim.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Callandr al

OceanofPDF.com

I gözlerimi kırıştırıyorum, yavaşça uyanıyorum. Başım dönüyor, midem tehlikeli bir şekilde çalkalanıyor. Sanki yıllardır uyuyormuşum da iyi uyuyamamışım gibi hissediyorum. İnliyorum, hatırlamaya çalışıyorum... herhangi bir şey. Ama her şey devasa bir siyah boşluk.

Ne oldu?

Bakışlarımı dikkatlice odanın içinde gezdirip etrafımı inceliyorum. Tanıdık olmayan koyu kırmızı duvarlar ve zarif siyah mobilyalar beni karşılıyor. Chicago silüetini tasvir eden bir triptik uzak duvara hakim. Çok güzel ama daha önce hiç görmemiştim. Siyah ve kırmızı perdeler sağ taraftaki pencerelerin üzerinde kapalı duruyor, önlerinde de küçük bir masa ve sandalyeler var.

Neredeyim ben? Buraya nasıl geldim?

Zihnimi yokluyorum ama yine sadece o lanet olası boşluğu buluyorum. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Ya da *buranın* nerede olduğunu.

Kendimi dikleştirmek için ellerimi ipek çarşaflara bastırıyorum. Metal tıkırtılar, ağır hareketi durduruyor.

Ne?

Etrafımı saran pelüş nevresim örtüsünü ters çeviriyorum, gözlerim sol bileğimi saran yastıklı kelepçeye kilitleniyor. Metal klipsin ucundan yatağın üzerindeki kancaya bir zincir uzanıyor.

Hayır. Oh, hayır.

Ne bulacağımı zaten biliyorum ama yine de sağ bileği kontrol ediyorum.
Etrafını uyumlu bir kelepçe sarıyor.

Yatağa zincirliyorum.

Korku, zihnimdeki örümcek ağlarının bir kısmını temizleyerek sistemime ateş ediyor. Hafıza geri dönüyor, önce damla damla sonra sel gibi.

Gecenin bir yarısı yanımda refakatçi olmadan dışarı çıkma kararım.

Garajın dışındaki ceset yığını. Tanıdığım tüm adamlar ölmüştü. Domani Brambilla ve Coda Passero, Rafe Valentino'nun iki infazcısı. Arkamdan bir el ağzımı kapatınca dehşete kapıldım.

Beni esir alan kişi beni kapıların dışındaki bir SUV'a doğru sürüklerken hayatım için savaşıyordum.

Ve sonra kutsanmış karanlık.

Belki de o kadar kutsanmamışsındır, seni aptal. Kaçırıldın ve bir yatağa zincirlendin. Yatağa zincirlenmiş bir kadının başına hiç iyi bir şey gelmemiştir.

"Bundan haberi var mı?" diye gürlüyor kapının diğer tarafından bir adam, karanlık tonunda kaynayan bir öfkeyle. Derin sesi tanıdık geliyor. Daha önce bir yerlerde duymuştum ama nerede ve ne zaman olduğunu bilmiyorum. Bu gece olabilir ama sanmıyorum. Sesi Coda, Domani ya da Mattia'nın sesine benzemiyor.

"Hayır. Bu koşullar altında ona biraz zaman tanımanın en iyisi olacağını düşündüm."

İkinci adamın sesiyle içime bir korku daha yayılıyor. Kesinlikle daha önce duymuştum. Bayılmadan hemen önce.

Yoksa bana ilaç mı

verdi?

Hatırlamıyorum.

Ama ben onu hatırlıyorum. *Mattia Agostino*, Şeytan'ın sağ kolu. Bu şehirde *La Cosa Nostra*'nın emriyle biri ölürse, emri patronu vermiştir. O

İktidara geldiğinden beri şehri demir yumrukla yönetiyor. Acımasız ve acımasızca etkilidir.

Sanırım onun ne kadar acımasız ve gaddar olabileceğini öğrenecek kadar uzun yaşayacağım. Eğer buradaysam, bu tesadüf değil. Adamlarının beni almasının bir sebebi var.

Birinci adam Mattia'ya, "Onu buraya getirdiğiniz için seni ve Domani'yi öldürmeliyim," diye homurdanır.

"Onu ona götüremezdik," diyor Mattia. "Bir düşün Luca. Tommaso öldü ve Rafe, Emilio'nun kapısının önüne bir yığın ceset bıraktı. Kızını ilk arayacağı yer onun yanıdır. Biz bir savaşı durdurmaya çalışıyoruz, başlatmaya değil."

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Öldü. Büyükbabam öldü. Bunu biliyordum ama yine de sanki her şeyi yeniden öğreniyormuşum gibi hissediyorum. Kalbim bir duyguyla sızlıyor ama buna bir isim veremiyorum. Bu keder değil. Keder de değil. Tommaso Genovese'nin kim ve ne olduğunu çok iyi biliyorum. Bir canavar.

Nefret ettiğin bir şey için yas tutmak zordur. Ama sanırım yine de üzüntü hissediyorum.

"*Porca troia,*" diye homurdanıyor kızgın adam, Luca Valentino. "Tamam. Onunla ben ilgileneceğim. Ama bunu kendi yöntemimle yapacağım."

Benimle anlaşmak mı? Onun yöntemiyle mi? Onun yolunun ne olduğunu bilmek istiyor muyum?

Hayır, hemen karar veriyorum. *Hayır, karar vermedim.*

Luca kötü şöhretli kardeşi kadar kötü şöhretli olmayabilir, ama hala *mafya*. O hala bir Valentino. Ve büyükbabam bir canavar olabilir, ama bir tanesini tanımak için bir tane gerekir, değil mi? Valentino ailesinden *nefret* ederdi. Hayatım boyunca yaptıkları şeyleri duydum. Öldürdükleri insanları. İşledikleri suçları.

Rafe aileyi yönetiyor olabilir ama yaptıkları her iş anlaşmasının arkasında Luca var. O da en az kardeşi kadar acımasızdır. Rafe bir şey istediğinde, Luca hiçbir şeyin ona engel olamayacağından emin olur.

Dio. Buradan çıkmam lazım.

Kalbimin endişeyle çarpmasını yatıştırmaya çalışarak nefes alıyorum. Zincirleri hızlıca inceliyorum, deneysel bir çekiştirme yapıyorum. Yatağın üzerindeki kanca kımıldamıyor bile. Sıkıca sabitlenmiş. Ama dikkatli olursam yataktan kalkmama yetecek kadar zincir var.

Dikkatlice yan tarafıma yuvarlanıp kıpırdanarak ayağa kalkıyorum. Başım dönüyor. Mattia kesinlikle bana ilaç vermişti. Eğer onu ele geçirirsem....

Ugh! Boğazına yumruk atmak istiyorum ama bunun bana bir faydası olacağından şüpheliyim. İçine doğduğum hayat göz önüne alındığında, birinin bana kendini savunmayı öğreteceğini düşünürdünüz, ama sanırım bunu istemek çok fazla.

Sadece korumalarımın beni koruyacağına güvenmem gerekiyordu. Hiç kimse ölürlerse ne olacağını düşünmedi. Hiç kimse büyükbabamın büyük hamlesi için herkesi görev yerlerinden aldığı ve bana korumasız olduğumu söylemediği günü planlamadı. Kimse beni yakalanacağım güne hazırlamadı. Büyükbabamın böyle bir ihtimali düşündüğünü bile sanmıyorum. Kazanacağına o kadar inanmıştı ki, kaybederse başkalarına ne olacağını hiç düşünmedi. Bunu düşünecek kadar beni önemseydiğinden emin değilim.

Ben onun için bir maaş çeki ve müttefiktim, başka bir şey değil. Bana karşı hiçbir sevgisi yoktu. Beni korudu çünkü ondan bu bekleniyordu. Çünkü daha azını yapmak zayıflık göstermek olurdu. Tommaso Genovese'nin zayıf olmadığı bir şey vardı.

Mattia kapının dışında, "Domani ve ben gidip ona bilgi vereceğiz," dedi. "Yeminini bozmadan olaya karıştığını inkâr edebilecek."

Dio. Buradan hemen çıkmam lazım.

Ayaklarımın üzerinde yalpalayarak kısıtlamalarımın sınırlarını test ediyorum. Yatak odamda bir sıçan gibi kapana kısıldığımı sanıyordum ama burada bir yılanın kafesinde de olabilirim. Kaçamıyorum ya da saklanamıyorum. Birkaç adımdan fazla hareket edemiyorum.

Komodinin dışında ulaşabileceğim hiçbir şey yok. Komodinin çekmecesini açmak için uzanıyorum, elim boş çıkınca nefesimin altında küfrediyorum. İçinde hiçbir şey yok.

Lambaya uzanıyorum, komodinin içine yerleştirilmiş olduğunu fark ettiğimde hıçkırmamaya çalışıyorum.

Ampul.

Elimden geldiğince öne doğru uzanıp lambanın tepesine tutunmaya çalışıyorum. Ulaşabilmemin tek yolu, sağ kolumdaki zincire biraz gevşeklik vermek için sol kolumu başımın üzerine kaldırmak.

Ampulü sökmek için hızla çalışıyorum, hayal kırıklığı içinde hıçkırmamak için dilimi ısırıyorum.

Ampul elimde gevşiyor.

"Bununla tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz Bayan Genovese?" Luca Valentino arkamdan soruyor, sert sesi yumuşak.

Ampul elimden kayıyor. Ayaklarımın dibindeki parkeye düşmesini ve ulaşamayacağım bir yere yuvarlanmasını dehşet içinde izliyorum.

Kendimi tutmaya çalıştığım hıçkırık, ben durduramadan kaçıyor. Yenilgi bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor, peşinden bir duygu karmaşası geliyor.

Luca'nın etrafında dönüyorum, dehşete düşmüş, kafam karışmış ve kızgınım.

Onu gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. Güzel olduğunu biliyordum.
-Valentino kardeşlerin hepsi ş e y t a n i derecede yakışıklıdır.

daha önce şahsen. Onu sadece haberlerde gördüm. Belki de bu yüzden sesi bana çok tanıdık geliyor. Koyu renk saçları alnından geriye doğru taranmış, sanki parmaklarını içinden geçirmiş gibi dağınık. Koyu renk kaşları, aldatıcı derecede nazik koyu renk gözlerinin üzerine düşüyor. Dolgun dudaklarındaki alaycı sırıtış beni çileden çıkarıyor.

Kravatı boynundan sarkıyor, gömleğinin ilk iki düğmesi açık. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, ön kollarının kalın ve gergin kaslarını gösteriyor. Dağınık haliyle bile heybetli, erkekler arasında bir kral.

Geceliğim ve bornozumla onun yatağına zincirlenmişim, tamamen çaresizdim.

"Biraz daha yaklaşırsan silaha ihtiyacım kalmayacak," diye hırıliyorum. "Seni çıplak ellerimle öldürürüm."

"Ah," diyor sessizce, kapıyı yavaşça kapatırken sırıtışı büyüyor.

Kapının mandalı açıldığında çıkan sessiz tıkırtı beni ürkütüyor. "Sanırım bizi dışarıda duydun."

"Yani benimle ilgileneceğini söylediğini mi duydun?" Sanki bir nebze de olsa koruma sağlayacakmış gibi komodine yaklaşarak talep ediyorum. Sağlamıyor. Ama lüks yatağın yanında durmaktansa onun önünde durmayı tercih ederim. "Yemin ederim *baş*a çıkılması kolay biri olmayacağım, Luca Valentino." Ona ne kadar korktuğumu göstermeyi reddederek öfkeyle bakıyorum. Ben bir *principessa*'yım. Eğer beni öldürecekse, meydan okuma çığlıkları atarak ayaklarımın üzerinde öleceğim.

"Hayır mı?" Sırıtışı alaycı bir hal alıyor, ifadesi sertleşiyor. "Yatağıma zincirlendiniz, *principessa*. Bana yeterince kolay görünüyor."

Ondan nefret ediyorum. Tıpkı büyükbabam gibi. Bir canavar.

"Bu seni güçlü hissettiriyor mu?" Tersliyorum. "Hoşuna giden bu mu? Çaresiz kadınları istekleri dışında elde etmek?" Bakışlarımı onun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, toplayabildiğim kadar küçümsemeyle dolduruyorum. "Sanırım hakkınızdaki söylentiler doğruymuş."

"Ne söylentisi?" diye homurdanıyor, sırtışı kayıyor.

Cevap vermek yerine homurdanıyorum. Hangi dedikodulardan bahsettiğimi biliyor. Bizim dünyamızdaki herkes Luca Valentino ve gittiği yerler hakkında fısıldar. Seks kulüpleri. BDSM oyun alanları. Onun gibi erkekler için saf hedonistik cennet vaat eden yerler. Yine de hiç kimseyle ilişkilendirilmedi. Hiçbir şey doğrulanmadı. Hep asılsız söylentiler vardı. Yine de tamamen yanlış olduklarını sanmıyorum. Eğer şu an burada değilsem.

Mattia Agostino beni ona sadece Rafael Valentino'nun ellerini temiz tutmak için getirmedi. Yatağına sadece eğlence olsun diye zincirlenmedim. Bir şey istiyor ve bunu elde etmek için beni kullanmaya niyetli. Onun için çok kötü çünkü kullanılmayı pek umursamıyorum.

"Dedikodularla ilgili bir şey var Bayan Genovese," diye mırıldanıyor Luca bir süre sonra, adımlarını odanın derinliklerine doğru atarak. Bir aslan gibi hareket ediyor, zarif ve kendinden emin. "Asla tamamen doğru olmazlar. Mesela seninle ilgili olanları ele alalım. Söylentilere göre yanınızda eskort olmadan asla görülmezmişsiniz ama işte buradasınız."

Çok sinir bozucu.

"Evet, işte buradayım. Çünkü kendi mülkümde kaçırıldım. Kendi mülkümde biraz temiz hava almak için bir eskorta ihtiyacım olduğunun farkında değildim ama sanırım aileniz artık kurallara göre oynamıyor," diye çıktım.

"Büyükbabanın Rafe'in *Regina*'sını kaçırırken ihlal ettiği kuralı mı kastediyorsun?" Luca kaşlarını çatır. "Yoksa onu Rafe'nin evinden kaçırmaya çalıştığında ihlal ettiği kural mı?"

"I..." Yutkunuyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Bu bir yalan değil. Aslında neden bahsettiğini bilmiyorum. Büyükbabam kimi kaçırdı? Ne zaman?

"İstemediğini biliyorum."

"Onu kardeşin öldürdü." Bu bir soru değil. Büyükbabamın öldüğünü zaten biliyorum. Domani ve Coda bunu doğruladı ama ben bu adamdan gerçeği duymak istiyorum.

"Evet."

Sessizce başımı sallıyorum, içimi bir ürperti kaplıyor. "Babam mı? Kardeşim?"

"Yaşıyor." Luca duraklar. "Tanrı'ya boyun eğdikleri sürece öyle kalacaklar.

Capo dei capi."

Yapacaklar mı? Marcello, belki. Kralların kralı olmakla ilgilenmiyor. Peki ya babam? Boyun eğecek mi? Bilmiyorum. Ona göre para konuşur. Tek önemseddiği bu. Para ve ona en çok kazandıracak şey.

Luca önümde durup başını eğerek beni inceliyor. Bu kadar yakından, moka rengi gözlerindeki altın rengi benekleri görebiliyorum. Zengin, topraksı kokusu duyularımı gıdıklıyor ve başımın yeniden dönmesine neden oluyor.

"Bana ilaç verdin," diye suçluyorum ama kelimeler nefes nefese ve titreyerek çıkıyor.

"Hayır, Mattia seni sakinleştirmek için hafif bir yatıştırıcı verdi. Kendine zarar vereceğinden endişeleniyordu." Kaşları çatıldı. "Hatırlamıyor musun?"

"I..." Uzun, korkutucu bir an boyunca hatırlamıyorum. Sonra zihnimin yüzeyinde küçük bir anı beliriyor. "Panik atak geçirdim. Cipin içinde."

Luca başını sallar. "Nefes alamıyordun." Bakışları yüzümde geziniyor, tekrar arıyor. "Ne sıklıkta oluyor?"

"Bu seni ilgilendirmez." Bu adama beni savunmasız ve nefessiz bırakan saldırılar hakkında bir şey söylemeden önce cehennem donacak. Bunları yıllardır yaşıyorum.

Sessizce iç geçirir. "Nasıl istersen öyle olsun o zaman."

Bacaklarım altıma çökmek istese de mağrur bir edayla çenemi kaldırarak, "Planını yap," diye çıkışıyorum.

Bu nedense onu gülümsetiyor. Gülümsediğinde çok güzel oluyor, dinlenen bir aslan gibi. Ve tıpkı dinlenen bir aslan gibi, minimum çabayla ölümcül hasar verme yeteneğine sahip.

"Callandria Genovese," diye mırıldanıyor. "Seninle ne yapmalıyım, *principessa*?"

Benimle konuştuğunu sanmıyorum ama yine de ona cevap veriyorum. "Bırak gideyim, Luca. Burada olduğumu bile kimseye söylemem. Hiç olmamış gibi davranabiliriz."

"Bu benim için işe yaramıyor prenses." Bana doğru uzanıyor, geri çekiliyorum ama gidebileceğim hiçbir yer yok. Parmak uçları boğazımı nazikçe sarmadan önce yanağımın kenarından aşağı iniyor.

Sıkıyor ama beni daha da yaklaştırıyor, sanki bakışlarındaki emirden ve boğazıma doladığı elinden başka bir şeyle beni zorlamıyor. Ona doğru sallanıyorum. Daha yakına. Daha yakına.

Ta ki bedenlerimizi ayıran küçük bir hava şeridinden başka bir şey kalmayana kadar. Onun sıcaklığının beni yaktığını, her nefes alışında aurasının benimkini öptüğünü hissediyorum.

"Hakkımdaki söylentiler tamamen yanlış değil prenses," diyor başını çevirip ağzını kulağıma dayayarak. "Ve seni gördüğümde

Yatağıma zincirlenmek, senden o kadar kolay vazgeçemeyeceğim kadar çekici."

İçimden bir şok geçiyor, gerilmiş bir yay kirişi gibi uğulduyor. Kolumu kaldırıp onun kendini beğenmiş, kibirli yüzüne bir tokat atıyorum.

"Ah, ah," diye mırıldanıyor ve elimi tutmadan önce yakalıyor. Piç kurusu gülümsüyor. Bana gerçekten gülümsüyor. "Ben Tommaso'nun küçük *coglioni*'lerinden biri değilim. Bana vurursan, burada kuralları kimin koyduğunu hatırlatmak için muhteşem kışında el izimi taşırsın, *principessa*."

"Yapmazsın," diye tıslayarak elimi onun elinden çekiyorum.

"Dene beni, *bella*," diye homurdanıyor.

"Eğer bana dokunursan, sana istediğini asla vermem, Luca Valentino.

Asla!"

Tekrar gülümsüyor, gözleri vaatlerle dolu. "Oh, ama yapacaksın, Callandria. Bana *tam olarak* istediğimi vereceksin çünkü ikimiz de biliyoruz ki bu odadan çıkmaktan daha çok istediğin tek şey bu hayattan çıkmak. Ve sana arzuladığın özgürlüğü vermeye istekli tek kişi benim, *prensessa*."

Yalan söylüyor. Yalan söylediğini biliyorum. Ama yine de... ama yine de gözlerindeki bakış çok ciddi olduğunu söylüyor. Bana bir çıkış yolu öneriyor. Kendi ailemin benden esirgediği gelecek için bir şans.

"Neden? Benden ne istiyorsun?"

Elini kolumda gezdiriyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Erimiş gözleri benimkilerle buluşuyor, dudaklarının kenarları kıvrılıyor. "Henüz tahmin etmedin mi?" diye soruyor, öne doğru eğilip dolgun dudaklarını boğazıma, kulağımın hemen altına bastırarak. "Seni istiyorum."

Nefesim kesildi, şok olmamam gerektiği halde şok oldum. "Ben satılık değilim, Valentino," diye tükürüyorum.

"Hayır mı?" Dudakları çenem boyunca kayıyor. Karnım sıkılmaması gerektiği halde sıkılıyor. Meme uçlarım sertleşmemesi gerektiği halde sertleşiyor. "Hepimizin bir bedeli vardır, *prens*. Siz kendinizinkini söyleyin. Ne isterseniz."

"Bırakın gideyim."

Kıkırdadığında nefesi sıcak ve sarhoş edici bir şekilde boğazıma doluyor. "Bunun dışında her şey," diye mırıldanıyor. "Ben seni tam burada seviyorum."

"*Lurido bastardo*," diye homurdanarak ondan uzaklaşıyorum.

Doğruldu, gözleri benimkilerle buluştuğunda o lanet sırtışı hâlâ yerindeydi. "Bunu teklifimi dikkate aldığın şekilde algılıyorum," diyor sanki onu aşağılamamışım gibi. "Ben duş almaya gidiyorum."

Sessiz bir öfkeyle göz kırpışını ve ardından topuğunun üzerinde dönüp beni yatağına zincirlenmiş halde bırakarak odanın diğer ucuna gidişini izliyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Luca

OceanofPDF.com

!!

io ," diye homurdanıyorum, bir yumruğumu ağrıyan sikimin etrafına sarıyorum. Taş düş duvarına yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, hayal ediyorum

DYatağıma zincirlediğim kıvrımlı küçük güzel. Callandria Genovese. Benim düşmanım. Ve hatırlayabildiğimden daha uzun süredir sikimi sertleştiren tek kadın. Mattia onu bu gece içeri taşır taşımaz, sikim onun dolgun kalçalarını ve yumuşak vücudunu fark etti. Uzun kirpiklerini ve narin küçük burnunu. Güneşin öptüğü zeytin teni ve beline kadar uzanan saçları.

Uyanırken daha da güzel. İçinde ateş var ve o kehribar siren gözleri. Zincirli olabilir ama narin, küçük bir mahkûm değil. Sanki bunun için doğmuş gibi meydan okuyor.

Onu istiyorum ve ona sahip olmaya niyetliyim. Onu elde etmek için kirli oynamam gerekse bile. Eğer bu beni onun dediği gibi pis bir piç yapıyorsa, bana daha kötüler de söylendi. Kahretsin, ben daha kötü *oldum*. Bu ailede kanla lekelenmiş tek el Rafe'in elleri değil. Zirveye tek başına tırmanmadı. Rafe, Gabriel ve ben bir yığın cesede birlikte tırmandık. Gabriel ya da benim için istediği bu değildi ama biz seçimimizi uzun zaman önce yaptık. Bu ailede kana bulaşmamış tek el Nico'nunki.

Rafe uzun zaman önce Nico'nun özgürlüğü için kendi geleceğini takas etti. Ben de kardeşlerimi hayatta tutmak için kendi geleceğimi takas ettim. Ve Gabriel, Gabe de üçümüzü bir arada tutmak için kendi geleceğini takas etti. Bu yaşam tarzından uzaklaştığında Nico'yu zaten kaybetmiştik. Gabe bir kardeşini daha kaybetmek istemediğini söyledi.

Biz lanet olası üç silahşörleriz. Birimiz hepimiz için. Hepsi cehenneme doğru gidiyor.

Eğer lanetlenirsem, cehennemdeki yerimi almadan önce Callandria'ya sahip çıkmaya niyetliyim. Benim için çaresiz kalmasını istiyorum. Sıkimde boğulmasını, yalvarmasını, bir kez daha tadına bakmak için her şeyi yapmasını istiyorum. Ona sahip olacağım, bedenine ve ruhuna.

Lütfen, Luca, lütfen. Ver onu bana.

Yumruğumu şaftımda aşağı yukarı hareket ettiriyorum, onu altımda yayılırken hayal ederken homurdanıyorum, kehribar gözleri arzu dolu sıvı havuzları, vücudu ter içinde sırılsıklam. Eğilip bükülüyor, onu daha sert sikmem için yalvarırken dolgun dudaklarından adım dökülüyor.

Ben istiyorum. Lütfen, Luca. Daha sert.

"Kahretsın," diye homurdanıyorum, taşaklarım yukarı kalkarken ve dölüm şaftımdan yukarı fişkirirken duş duvarına tutunuyorum. Tohumum giderden aşağı süpürülmeden önce duş zeminine sıçrarken bacaklarım bükülmekle tehdit ediyor. Ciğerlerime hava çekiyorum, horozumu serbest bırakmadan ve duvara yaslanmadan önce her son zevk onsunu çalıştırıyorum.

Kendimi kurtaralı ne kadar oldu?

Merda. Hatırlayamıyorum bile. Çok uzun zaman oldu, o kadarını biliyorum. "Kahretsın," diye mırıldanıyorum, temizlenmek için kendimi sıcak suyun altına sürüklüyorum.

Callandria o söylentiler konusunda yarı yarıya haklıydı. Bir zamanlar sık sık seks kulüplerine giderdim. On yıl önce, aradığım şeyi içeride bulabileceğimi düşünmüştüm, bu yüzden gider ve her türlü sapkınlığı önümde oynarken izlerdim.

beni. Aradığım şeyi içimde hiç bulamadım. Hiç katılmadım. Sonunda, gitmeyi tamamen bıraktım. Her zaman geldiğimden daha huzursuz ve tatminsiz ayrıldığım tek bir nokta bile olmadı.

Eğer öleceksem, bu bir kulüpte hızlı bir sevişme sırasında pantolonum ayak bileklerimde olmayacak. Düşmanlarımızdan birinin para verdiği bir hatun tarafından kaburgalarımın arasına bıçak sokulması ihtimali de almaya değecek bir risk değildi. Bu dünyada güven bulmak zor. Bu orospu çocukları bir elleriyle sizi kucaklarken diğer elleriyle bıçağı sırtınıza saplayabilirler.

Tommaso Genovese kesinlikle yaptı.

"Namussuz, şerefsiz orospu çocuğu," diye homurdanıyorum kendi kendime, sanki hayatımın son bir ayını temizleyecekmiş gibi saçıma şampuan sürüyorum. Genovese ailemize yaptığı her şey için ölümü hak ediyordu. Ölümlerini bizim üzerimize yıkmak için kendi adamlarını öldürttü. Rafe'nin evine bir fare yerleştirdi, Rafe'nin *regina*'sını hayatının üzerinde tutarak onu casusluk yapmaya zorladı ve sonra onun için kirli işlerini yapmayı reddettiğinde onu kaçırdı.

Yaşlı piçin ölümü yine de bir sorun yaratır. Emilio intikam almaya karar verirse, herkesi topyekûn bir savaşa sürükleyebilir. Sokaklar *La Cosa Nostra*'nın kanıyla kıpkırmızı olur. Kimse bunu göze alamaz. Valentino ailesi güçlü olabilir, ama hiçbirimiz bir zamanlar sahip olduğumuz sayılara sahip değiliz. Bir savaş bizi mahveder.

Sadece kıvrımlı *prencesi* yatağında istemiyorum. Ona yatağında *ihtiyacım var*. Olacakları durdurmanın ve hepimizi mahvolmaktan kurtarmanın tek yolu bu. Callandria'yı teklif ettiğim şeyi istediğine ikna etmeliyim. Onu asla bırakmayacağımı anladığında... o zaman o engeli de aşmış oluruz.

Düşündüğünün aksine, ben bir canavar değilim. Onu rızası dışında almayacağım. Vücudu ona ait. Ama ona şantaj yapmayacağımı hiç söylemedim. Babası yatağını paylaştığını düşünürse, onun için ne planladıysa duman olur. Onu yem olarak atarak kurmayı düşündüğü ittifak yok olur. Çok öfkelenecek. Ama bu geceden sonra en güçlü müttefikleri bile bir Valentino ile *Regina*'sının arasına girmeye cesaret edemez.

Kendi büyükbabası, Rafe'in kraliçesi için bir oyun yaptığı anda kaderini mühürledi. Beni becermesi için onu zorlamak zorunda değilim. Sadece onu beklemek zorundayım. Kendini bana vermeye ikna etmek için onu burada tutmam gerektiği sürece tutacağım. Bana karşı koyabileceğini sanıyor olabilir ama yanılıyor.

Telefonum çalıyor, tezgahın üzerinde titreşiyor. Sabunu durulamak için başımı suyun altına daldırıyorum, suyu kapatıyorum ve bir havlu almak için duştan çıkıyorum. Buhar etrafımda dönüyor, banyoyu buğulandırıyor.

Rafe'in adı ekranda yanıp söndüğünde nefesimin altında "*Merda*," diye mırıldanıyorum. Her ne söyleyecekse, duymak istemediğimden neredeyse eminim ama yine de cevap vermek için kaydırıyorum.

"Callandria Genovese'yi yatağına mı zincirledin?" diye homurdanıyor. "Sen ve Mattia ne halt ediyorsunuz?"

"Emilio'nun kapısına bir yığın ceset bırakmaya karar veren sendin," diye hatırlatıyorum ona. "Mattia onları gördükten sonra onu orada öylece bırakamazdı."

"Yani *onu yatağına mı zincirledin*?" diye homurdanır, sesi ölümcül derecede kısıktır. Rafe bağırır. Sesini nadiren yükseltir. Kral olduğunuzda, duyulmak için bağırmanız gerekmez. Fısıldasanız bile insanlar sizi dinler. "*Dio*, Luca. Düşün! O bir *principessa*, kulüpte bulduğun bir *zoccola* değil!"

"Müstakbel varisimin annesi hakkında konuşurken ağzından çıkana dikkat et," diye uyarıyorum, elim telefonu sıkıca kavırıyor.

"*Cazzo!*" Rafe küfreder. "Ne yapıyorsun, Luca?"

"Lanet olası bir savaşı durdurmak," diye homurdanarak havluyu saçlarımdan geçiriyorum. "Emilio'nun önemseydiği tek şey para. Eğer Callandria Valentino servetinin bir varisini taşıyorsa, o da hizaya gelecektir. Genovese ailesi Valentino servetinden bir parça kaybedecekse savaş çıkarmaya cesaret edemez. Ve eğer o çekilirse, onunla aynı hizada olan aileler de çekilecektir."

"*Cristo.*"

"Haklı olduğumu biliyorsun," diye çıkıştım. "Öyleyse neden sikimi bırakıp bu aileyi korumak için yapmam gerekeni yapmama izin vermiyorsun?"

"Ses tonuna dikkat et, kardeşim."

"Siktir git, Rafe." Halkın önünde diz çökebilirim ama kapalı kapılar ardında bunu yaparsam lanetlenirim. Kimsenin önünde eğilmem, Rafe'in bile.

"Bundan emin misin?" diye sorar. "Genovese ailesine kalıcı olarak bağlanacaksın."

"Farkındayım." Öyle ya da böyle, bu iş Callandria'nın parmağında benim yüzüğümle bitecek. Rafe de bunu benim kadar iyi biliyor. Emilio Genovese Valentino servetini elinde tutmak için bunu isteyecektir. Umarım Callandria çocuğuma hamile kalana kadar bu kısmı anlamaz.

Pis bir hareket ama iyi bir adam olduğumu hiç söylemedim. Ailemi korumak ve kraliçemi almak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Ve bu konuda hata yapmayın, ama o benim olacak. Daha azını kabul etmeyi reddediyorum.

"Hamile kalınca gitmesine izin mi vereceksin?" Rafe soruyor.

Sessizliğim benim adıma konuşuyor.

İtalyanca bir dizi küfür sıralıyor, hiçbiri övgü dolu değil. Ve sonra aniden gülüyor, o kadar nadir kullanılan bir ses ki beni ürkütüyor.

"*Manfakulo*, Luca. Umarım ne yaptığını biliyorsundur. Amalia ve senin saçmalıklarınla başa çıkamayacak kadar yaşıyım."

"Her şeyim kontrolüm altında," diye mırıldanarak havlumu sepete doğru fırlatıyorum. İstedığımızı elde edene kadar parçaları hareket ettirmek benim işim. Bizi bu kadar uzun süre hayatta tuttu. Bu sefer de bizi hayatta tutacak. "Amalia nasıl bu arada?"

"Uyumak, ki ben de tam olarak bunu yapacağım. Yarın boğazıma kadar saçmalığa batacağıma dair bir his var içimde." Ağır iç çekişi hattan aşağıya parazit gönderiyor. "Onu lanet olası yatağından zincirle, Luca. O bir *principessa*. Yarın yeminimi ihlal ettiğimde en azından vicdanımın rahat olmasını istiyorum."

"Bunu zaten planlamıştım. Sadece sakinleşmesine izin veriyorum. Bana tokat atmaya çalıştı." "Onu suçluyor musun?" Rafe sorar, ses tonunda eğlence vardır. *Dio. Regina*'sını kurtarmak ve Genovese ailesinin reisini öldürmek zorunda kalan bir adam için iyi bir ruh hali içinde. Rafe nadiren şakacı bir ruh haline sahiptir.

İkizi, Nico

Rafe'in yumuşak tarafını da yanında götürdü.

O zamandan beri yavaş yavaş kendini kaybediyor. Hiç istemediğiniz bir imparatorluğa zincirlendiğinizde ve düşmanlar kapının hemen dışında beklediğinde bunu yapmak zor değil. Gabriel ve ben yıllardır onu uçurumun kenarından çekmeye çalışıyorduk ama pek başarılı olamadık. Ama bir şeyin onu uçurumun kenarından geri çektiği açıktı.

Bu Amalia. Onu hayata döndürüyor.

Hayatımda ilk kez, Rafe için hiç hissetmediğim bir şey hissediyorum. *Kıskançlık*. Amalia için değil. Ona karşı bir ilgim yok. Ama huzurun nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. O kadar kötü ki tadını alabiliyorum.

"Hayır," diye mırıldandım. "Onu suçlamıyorum."

Yatak odasına geri döndüğümde Callandria yatağın üstünde küçük bir topun içinde kıvrılmış uyuyordu. Huzurlu görünüyordu, bana pis piç diyen ateşli kadına hiç benzemiyordu.

Hâlâ kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel. Tommaso'nun onu bu kadar sıkı korumasına şaşırmadım. Onun inandığının aksine, kadınları hedef almak gibi bir alışkanlığımız yok. Rafe'nin yönetimi altında her zaman güvende oldular. Annemizin sokaklarda ölmesini izledi. Kendi gözetiminde başka bir kadının başına gelirse lanetleneceğini söyledi. Bir kadını hedef alan herkes kanlı bir şekilde ölür. Tommaso bunu değiştirdi.

Sanırım kendisi kuralı ihlal etmeye istekliyse başkalarının da edeceğini düşündü. Bir piç olabilir ama aptal değildi. Callandria onun tek torunu. Bu onu sonsuz değerli yapıyor. Melek gibi bakışları ve yumuşak, olgun vücudu, sunduğu ödülü daha da tatlılaştırıyor. Onun yanlış ellere düşmesini istemezdi.

Onun için çok kötü çünkü kız artık benim. Ondan isteyerek vazgeçmem için cehennemin donması gerek.

"*Cristo*," diye homurdanıyorum kendi kendime. "Kendine gel." Onun bir amaç için araç olması gerekiyordu, daha fazlası değil. Ama yine de öyle hissettirmedigi kesin. Bu sadece savaşla ilgili değil ve ben bunu çok iyi biliyorum. *Onunla* ilgili bir şey

uzun süredir uykuda olan içgüdüleri kış uykusundan uyanıp ayağa kalkıyor. Onu yatağında istiyorum çünkü başka bir yatakta olursa lanetleneceğim.

Sahip olmanın sıcak alevine bir isim bulamadım. Yakıcı kıskançlıkla ilgili bir deneyimim yok. Ama yine de ona baktığımda hissediyorum. Yatağıma zincirlenmiş, benim kontrolüm altında ve ben hâlâ onun üzerinde hak iddia ettiğini düşünen her orospu çocuğunu yok etmek istiyorum. Buna ne diyorsun sen?

Aptallık, Luca. Sen buna aptallık diyorsun.

Yatağa doğru yürüyorum ve sağ bileğini dikkatlice kelepçeden çıkarıyorum. Herhangi bir iz olup olmadığını incelemek için kolunu kaldırdığımda tutarsızca mırıldanıyor ve sonra usulca iç çekiyor.

İşlemi sol elimle tekrarlıyorum, bağlardan dolayı herhangi bir iz ya da çürük görmediğim için rahatlıyorum. Bu sefer homurdanıyor, kaşları çatılıyor.

Onu huzur içinde bırakmaya niyetliyim. En azından kendime öyle söylüyorum. Ama yine de kendimi onun yanındaki yatağa kayarken buluyorum. Sadece bir dakikalığına.

Ben uzanır uzanmaz bana sokuluyor, minik ayaklarını baldırlarıma bastırıyor. İnliyorum, sanki onu binlerce kez bu şekilde tutmuşum gibi içime gömülürken aletim canlanıyor.

Aman Tanrım. Beni burada öldürüyor. Ve bunu yapmasına izin vereceğim.

Ben uyumuyorum. Güneş ufku aydınlatana kadar onu izliyorum ve sonra dikkatlice yataktan kayıyorum. Kısa bir süre onu serbest bırakmayı düşünüyorum ve sonra silah olarak kullanmak için ampulü sökmeye çalıştığını hatırlıyorum.

Sustalıya dönüştürmeyi başardığı rastgele bir şeyle beni bıçaklamaya çalışırken kendini yaralayabilir. Buna izin vermeyeceğim. Bu yüzden üzülerek kelepçeleri bileklerine geri takıyorum. Bazı temel kurallar koyma şansımız olduğunda onları çıkaracağım.

Kehribar rengi gözleri açılıp bana yerleşmeden önce onları yerine yerleştirmeyi zar zor başarıyorum. Şaşkınlığı şüpheyeye dönüşmeden önce bir kez göz kırptı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi uykudan kısık ve gırtlaktan geliyor. Saçları dağınık, yanağında küçük bir kırıskılık var. "Neden yarı çıplaksın?"

"Yeni kalktım," diyorum. Teknik olarak yalan sayılmaz. "Tuvaleti kullanman gerekebilir diye düşündüm." Bu kısım tamamen uydurma. Biraz daha uyur da ben de birkaç saat uyuyabilirim diye ummuştum.

Şüpheli bakışları yüzümde geziniyor, onu kandırdığıma dair bir ipucu arıyor. Belli ki benim küçük *prensem* de kolay kolay güvenmiyor. Hayatta kalma içgüdüğü var. Bu dünyada, bu gerekli. Öldür ya da öldürül. Her zaman ya biri ya da diğeri olmaz mı?

Onun için değil. Asla onun için değil.

"Daha sonra geri gelebilirim...."

"Hayır!" Hızla doğruluyor, karmakarışık saçları sırtından aşağı dökülüyor. Isı yanaklarına tırmanıyor ve onları tozlu bir pembeye boyuyor. "Ben artık gideyim."

Çenemi sallayarak başımı sallıyorum ve az önce narin bileklerine geçirdiğim bağları çözmeye koyuluyorum. "İyi uyudun mu?"

"Yatağa zincirlenmiş biri iyi uyuyabilir mi?" Gözlerini bana dikti.

"Bilemem. Hiç senin yerinde olmadım."

"Yer değiştirmek ister misin? Ben esir rolü oynayacağım. Sen de çaresiz rehine olursun," diye karşılık veriyor, sesinde ağır bir alaycılıkla. "Zincirlerimi takmana bile izin veririm."

Dudaklarımda bir gülümseme hayaleti dans ediyor. "Beni yatağa bağlamak istediğini söyleme şeklin bu mu, *güzelim*?"

"Ancak sen içine girdiğinde onu ateşe verebilirim," diyor kırpiklerini bana doğru kırpıştırarak.

Kıkırdıyorum, alınmadım. Dürüstlüğü ferahlatıcı. Başka hiç kimse benimle bu şekilde konuşmaya cesaret edemez. Düşmanlarımız bile bizimle konuşurken ağızlarına dikkat ederler. Callandria öyle değil. Valentino ya da Papa olmam umurunda bile değil. Ona göre, ben sadece onu isteği dışında tutan bir pisliğim.

"Başını belaya sokmadan önce banyoya git Callandria," diyorum ve onu bağlarından kurtarıyorum.

Ellerini vücuduna doğru çekiyor, bileklerini acıyormuş gibi ovuşturuyor. Bu manzara karşısında kaşlarımı çatıyorum. Belki de bir çürük ya da izi gözden kaçırmışımdır?

"Beni daha ne kadar köpek gibi zincirli tutmayı planlıyorsun Luca?" diye soruyor ayağa kalkarak.

"Bu değişir."

"Neye bağlı?"

"Tuvalete gidin, *principessa*, sonra konuşuruz."

Bir süre bana bakıyor, dudaklarını büzüyor ve sonra ofluyor. "*Non rompermi le scatole*, Luca Valentino." *Kutularımı kırma, Luca Valentino*. Sinirlerimi bozma. Nefesinin altında mırıldanarak yanımdan geçip gidiyor.

Kolunu nazikçe tutup onu göğsüme doğru çekiyorum. "Seni sinirlendirmemi istemiyor musun prenses?" Kulağına homurdanıyorum. "O zaman dur

benimle sikişiyorsun. Çünkü o akıllı ağzını her açtığında onu becermek istiyorum."

Dudaklarından şok dolu yumuşak bir nefes kaçıyor. Ama yüzeyin hemen altında kaynayan, umutsuzca saklamaya çalıştığı şeyi duyuyorum. Merak. Arzu. Benden etkileniyor. Beni emme düşüncesi onu kızdırdığı kadar tahrik de ediyor.

Yüzümü boynuna bastırıyorum, dişlerimi kulağının altındaki hassas deride gezdiriyorum. Nabızı orada bir savaş davulu gibi çarpıyor. "Er ya da geç teslim olacaksın ve ikimize de istediğimizi vereceksin, *Bella*."

"Hayır, değilim."

"Yalancı," diye fısıldıyorum, onu bırakmadan önce boğazını ısırıyorum.

Yine inkar etmiyor. İkimiz de yapamayacağını biliyoruz. Beni istiyor. Pes etmesi an meselesi.

"Banyo penceresini denemeye zahmet etme, *Bella*. Açılmıyor."

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Callandr al

OceanofPDF.com

E Herkes yanılıyor. Rafael Valentino şeytan değil. Luca.

Lüks banyoyu adımıyor, taş döşemenin üzerinde aynı turu yaparken deli gibi nefesimin altında mırıldanıyorum. Banyoyu çoktan kullandım, pencereyi kontrol ettim ve raflarda bir silah aradım. İşe yarar hiçbir şey yok. Onu kör etmek için muhteşem gözlerine sıkabileceğim bir şişe kolonya bile yok.

Esarete dönmek için acelem yok. Hatta kaçınılmaz olanı ertelemek için hızlı bir duş aldım ve lavabonun altından bir diş fırçası çaldım. Kalbim hala çarpıyor. *Hala* dudaklarını tenimde hissediyorum, vücuduma şok dalgaları gönderiyor.

Dio. Hiç kimse benimle onun konuştuğu gibi konuşmadı ya da bana onlara aitmişim gibi dokunmadı. Bu beni çileden çıkarıyor ve aynı zamanda kanımı kaynatıyor.

Luca Valentino tehlikeli biri. Aileme değil. O olduğu için değil *Mafya*. Elinde kan olduğu için değil. Ama *bana* göre.

Ellerinin vücudumdaki hissini ve öpüşlerindeki sahiplenici kenarı biraz fazla seviyorum. Bu delilik. Tam bir delilik. Ondan hoşlanmıyorum bile. Yine de bana dokunuyor ve küçük bir parçam daha fazlasını arzuluyor.

Banyo kapısına sertçe vurması sinirlerimi zıplatıyor. Yerimden sıçırıyorum, kalbim göğüs kafesimin duvarlarına çarpıyor.

"Sana giymen için bir şey getirdim," diyor. "Sana getirmemi ister misin?"

Ses tonundaki alaycı ifade beni koşturarak banyoya gönderiyor. Kapının kilidini hızla açıyorum, o içeri girmeye çalışmadan önce getirdiği her şeyi almak için bir kolumu küçük bir aralıktan dışarı uzatıyorum.

Bana düzgünce katlanmış bir yığın giysi uzatıyor.

"Oyalanmayı bırak, *Bella*. Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldanıyor ve ben kolumu geri çekmeden bileğimi nazikçe kavırıyor. Teninin benimkiyle buluştuğu yerde elektrik çatırdıyor. "Eğer oraya senden sonra gelmek zorunda kalırsam, yine *sinirlerini* bozarım. Ve o ukala ağzını ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Oh! Umarım kendi kötü dilinde boğulur! Kolumu geri çekiyorum ve kapıyı suratına çarpıyorum.

"Üç dakika Callandria, sonra kapıyı kırmak zorunda kalsam bile içeri gireceğim."

Ciddi olduğunu anlamak için sormama gerek yok. Bunu yapacak kadar çılgın. İpek bornozumu ve geceliğimi çabucak çıkarıp bana getirdiği tişört ve eşofmanları giyiyorum. Ben kıvrımlı bir kızım, yirmi bedenim ama onun kıyafetleri beni yutuyor. Daha iyi oturması için tişörtü belimden bağlıyorum ve sonra temiz külotum ve sütyenim olmadığı gerçeğinin yasını tutarak eşofmanları yuvarlıyorum. Şu anda ikisini de umutsuzca kullanabilirdim.

İşim bittiğinde, parmaklarımı saçlarımda gezdirerek onları ehlileştiriyorum ve sonra banyo kapısının önünde pusuya yatarak saniyeleri sayıyorum. Saatim yok, ama zamanı kafamda tutuyorum, tek bir saniye bile ortaya çıkmayı reddediyorum.

Gerekenden bir saniye önce. Çocukça ama şu anda pek de mantıklı hissetmiyorum.

Tüm dünyam ayaklarımın altında eriyor. Hayatım boyunca bu odanın dışındaki adamın düşman olduğu öğretildi. Yine de bana ailemin asla yapmadığı tek şeyi teklif ediyor: kendi kaderimi çizme şansı. Bu gerçek olamayacak kadar iyi, ama bir parçam umutsuzca bunun doğru olmasını istiyor. Ona inanmak *istiyorum*. Bu beni en az ondan etkilendiğimi fark etmek kadar korkutuyor.

Beni yok edebilir. Yaptığı şey bu. Bir şeyleri yok eder. Onları parçalar. Valentino imparatorluğu tarafından yutulmaktan başka çareleri kalmayana kadar parçalara ayırır. Eğer ailesi başarısız olmak için çok büyükse, bunun nedeni inşa etmeleri değil. *O* tükettiği içindir.

Onun ajandasındaki bir sonraki madde olmak istemiyorum. Yapılacaklar listesinden çıkarılacak bir sonraki proje. Ama tam da bu yüzden burada olduğuma dair bir his var içimde. Aileme öğretmeye hazırlandığı sert dersin bir aracıyım.

Sıfıra kadar sayıyorum ve isteksizce banyo kapısını açıyorum.

Luca diğer tarafta duruyor, gözleri kapalı bir şekilde duvara yaslanmış. Bu kez üzerinde bir gömlek var, tüm o kasları ve zeytin rengi teni örtülü. Tanrıya şükür.

Rahatlamış olsa bile, o insanlar arasında bir kral. Bu adam boyun eğmek için yaratılmamış. Onda bir enerji var, sadece en güçlü Made erkeklerinin sahip olduğu bir güven. Sanki otorite etraflarındaki havada asılı duruyor ve onları *Omertà*'nın soğuk damgasıyla damgalıyor.

Tek gözünü açıp bana odaklanıyor. "Hiç vakit kaybetmedin." "Üç dakikam olduğunu söylemiştin."

Gülümsüyor ve duvardan uzaklaşıyor. "Ben de öyle yaptım. Aç mısın? *bella?*"

"Callandria."

"Hmm?"

"Benim adım Callandria, *bella* değil. *Principessa* değil. Callandria," diyorum k a r a r l ı bir şekilde.

Gülümsemesi büyüyor. "Aç mısın, Callandria?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum.

Başını sallıyor, gülümsemesi kayboluyor. "Yalancı. Bana istediğin kadar kız ama inadına kendini aç bırakma. Ne düşünürsen düşün, burada rahat olmanı önemsiyorum."

"Yatağına zincirlediğin herkese böyle mi söylüyorsun?"

"Yatağa zincirlediğim ilk kişi olduğunu düşünürsek, sanırım öyle." Omuz silkiyor ve tavandan tabana pencerelerin önüne kurulmuş bir masaya doğru ilerliyor. "Gel. Otur. Kahvaltı birazdan hazır olur."

Şüphe dolu bakışlarla onu izliyorum. "Beni masaya zincirlemeyecek misin?"

"Bunu planlamamıştım." Omzunun üzerinden bana bakıyor, bakışlarında eğlence var. "Tabii zincirlere karşı bir ilgin yoksa, bu durumda fikrimi değiştirmeye ikna olabilirim."

"Ugh," diye tiksintiyle homurdanarak odanın öbür ucundaki masaya doğru yürüdüm. Kendimi bir sandalyeye atmadan önce ona küçümseyici bir bakış fırlatıyorum. "Şimdi mutlu musun?"

"Asla," diyor usulca.

Sesindeki ciddi tınıya hazırlıksız yakalanarak başımı kaldırdığımda, telefonunda bir mesaj yazdığını görüyorum. Bir süre onu izliyorum, anlamaya çalışıyorum. Bence o tamamen farklı iki insan ve hangisinin gerçek o olduğunu bilmiyorum. Bana izin vermeyi reddeden acımasız mafya patronu.

Gitmek mi, yoksa babamın asla izin vermeyeceği şekilde onunla konuşmama izin veren ahlaksız, neredeyse şakacı bir adam mı?

"Zincirlerle işimiz bitti."

Gözlerimi kırıştırdım, yine hazırlıksız yakalandım.

"Evin içinde özgürce dolaşabileceksin," diyor, hâlâ telefonuna dokunarak.

"Yapamayacağın tek şey evi terk etmek ya da dış dünyayla iletişim kurmak."

"Dur tahmin edeyim. Tek yapmam gereken seninle yatmayı kabul etmek," diyorum sesimde zehirle.

Telefonundan başını kaldırıyor, tutuk bakışları üzerime yerleşiyor. "Hayır, *bella*."

Tek yapmanız gereken kurallara göre oynamayı kabul etmek." "Hangi kurallarmış bunlar?"

"Dışarı çıkmak yok, ayrılmaya çalışmak yok, kimseyle iletişim kurmaya çalışmak yok ve beni öldürmeye çalışmak yok." Duraksıyor, bir şey düşünüyor gibi görünüyor. "Ve kendine iyi bakmalısın. Açlık grevi yok. Kendini tehlikeye atmak yok. Saçının tek bir teline bile zarar vermek yok. Bu sadece beni kızdırır."

"I..." Yutkunuyorum, sesindeki sıcaklık ağzımdaki nemi alıp götürüyor. "Neden umursuyorsun ki?" Törpüledim. "Neden buradayım? Benden ne istiyorsun?"

"Seni istiyorum, Callandria." Karşımdaki sandalyeye yerleşiyor, bacaklarını uzatmış, bir kolunu karnına dayamış. Dinlenirken tembel bir kral gibi, tehlikeli olduğu kadar da güzel. "Seni kıyafetlerimin içinde görmekten ne kadar hoşlansam da, bugün senin için bazı şeyler getirmeceğim."

"Neden?"

"Üzerinize oturan kıyafetleri tercih ettiğinizi sanıyordum."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun, Luca."

Bir kez başını sallar ve sonra cevap verecekmiş gibi ağzını açar. Yatak odasının kapısının çalınması onu susturur. "Gel," diye homurdanıyor, bakışlarını o yöne çevirerek

yön.

Bir an sonra ağır ahşap kapı kayarak açılır. Gümüş rengi saçları ve yaşlılık lekeleri olan yaşlı bir adam kahvaltı arabasını iterek odaya girer. Tarçın rengi gözlerinin kenarlarında gülme çizgileri beliriyor.

El arabasını odanın içinde iterken bakışları hâlâ yatağa bağlı olan zincirlerin üzerinde geziniyor ama yorum yapmıyor. Sadece bana gülümsüyor, yüz ifadesi büyükbabamınkinden çok daha sıcak.

"Bu Ricardo, *bella*. Ricardo, Callandria Genovese," diyor Luca bizi tanıştıırken. "Ricardo küçüklüğümünden beri ailem için çalışıyor."

Luca Valentino'nun küçük bir çocuk olduğunu hayal bile edemiyorum. Hayal edemeyeceğim kadar büyük bir adam.

"Günaydın, Bayan Genovese."

"Merhaba," diye mırıldanıyorum, beni buradan çıkarmaya yardım edeceğine güvenmiyorum. Valentino ailesi için o kadar uzun süre çalıştıysa, sadıktır. Luca beni onun gözü önünde öldürebilir ve muhtemelen kılını bile kıpırdatmaz. Büyükbabamın uzun süreli çalışanları kesinlikle yapmazdı. Sakladıkları sırları sadece Tanrı bilir.

Ricardo arabayı boşaltmaya başlamadan önce masaya kadar çekiyor. Önüme yığıldığı tabağın kapağı açılır açılmaz pastırma ve yumurta kokusu bana doğru yayılıyor.

Ağzım sulanıyor ve midem gurulduyor. Bir elimle bastırıyorum, yanaklarım kızarıyor.

Ricardo bunu duyuyor ve kıkırdıyor. "Hepsini kendim pişirdim," diyor bana göz kırparak. "Yiyebileceğin en iyi pastırma."

"Yalan söylemiyor. Ye, *bella*," diyor Luca nazikçe.

Bir yanım sırf zorluk çıkarmak için reddetmek istiyor ama Luca için çalışıyor olsa bile yaşlı bir adama kaba davranmam. Ayrıca açlıktan ölüyorum.

Bir parça pastırmayı nazikçe ikiye ayırıp bir kısmını ağızıma atıyorum. Akçaağaç dilimin üzerinde erirken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Luca karanlık, kapüşonlu gözlerle beni izliyor, ben çiğnerken dikkati sadece bana odaklanmış durumda. Koltuğunda kayarak öne doğru eğiliyor.

"Teşekkür ederim Ricardo," diye mırıldanıyor, sesi sert. Pastırmanın diğeri yarısını mideye indirirken gözleri beni hiç bırakmıyor. "Yemeğimizi bitirdiğimizde dağınıklığımızı toparlaması için birini göndereceğim. Maria muhtemelen huzurevinde seni bekliyordur. O kıyameti koparmadan önce oraya gitmelisin."

"Karımı benden uzaklaştırmaya çalışmaktan vazgeç," diyor Ricardo. "Biliyorsun, o cehennemde yaşadığı günleri geride bıraktı ve ben de onun farklı düşünmesini sağlayamayacak kadar yaşıyım."

Luca sessizce kıkırdar.

Aralarında hazırlıklı olmadığım bir yakınlık var, beni dengesizleştiren bir sevgi düzeyi. Luca, Ricardo ile ondan aşağıdaymış ya da sadece bir alışanıymış gibi değil, eski bir arkadaşımış gibi konuşuyor. Ricardo da Luca'yla korkuyormuş ya da söylediklerine dikkat etmesi gerekiyormuş gibi değil, istediğini söylemekte özgürmüş gibi konuşuyor. Bu... beklenmedik bir şey.

"İyi günler, Bayan Genovese." Ricardo bana hayali bir şapka çıkarıyor ve sonra el arabasının kollarını kavrayarak yatak odasına doğru yavaş adımlarla yürümeye başlıyor.

Ağızımı silmek için masadan keten peçetemi alıyorum. "Teşekkürler Ricardo," diye sesleniyorum, zihnim dönüyor. Düşünceli bir sessizlik içinde, kapıyı arkasından çekerek odadan çıkışını izliyorum. Tekrar masaya döndüğümde Luca bana bakıyor. "Karısı huzurevinde mi?"

"Sen ye. Ben konuşacağım," diyor.

Gözlerimi deviriyorum ama çatalımı alıp yumurtadan bir ısırık alıyorum. Pastırma kadar güzeller, hatta belki daha da iyiler.

"Demans," diyor sessizce. "Buradaki arazide bir evleri var, ancak durumu sonunda onun tek başına idare edemeyeceği kadar ağırlaştı. Onu mümkün olan en iyi bakımı alabileceği özel bir tesise yerleştirmesine yardım ettim. Emekli olması gerekirdi ama inatçı bir ihtiyar. Kahvaltı hazırlıyor ve evdeki ufak tefek işleri yapıyor. Bu sayede geçimini sağladığını ve onun bakımına katkıda bulunduğunu hissediyor."

"Bu... gerçekten çok tatlı."

"Şaşırdın mı?" Kaşlarını kaldırıp bana sırtıyor.

"Evet," diyorum dürüstçe. Cömertlik hayatımda pek gördüğüm bir şey değil. Büyükbabam kesinlikle yanında çalışan hiç kimse için aynı şeyi yapmazdı. Babam da öyle. O büyükbabam gibi bir canavar değil. O sadece... benmerkezci. Ona göre dünya onunla ve onun sorunlarıyla başlar ve biter. Diğer insanlar ve onların sorunları onun için yok. Ona para kazandırmadıkları sürece, radarına girmiyorlar.

"Benim hakkımdaki fikrin o kadar düşük, ha?" Luca sırtarak konuşuyor.

"Senin hakkında tek bildiğim bana söylenenler. Ve buraya geldiğimden beri gördüklerim." Yumurtadan bir ısırık daha aldım. "Beni bütün gece yatağa zincirlemen sana bir şey kazandırmadı."

"Bütün gece zincirli değildin, *Bella*."

Ona baktım.

"Bütün gece kollarımda uyudun," diyor. "Huzur içinde uyudun." Dudaklarında alaycı bir gülümseme dans ediyor. "Sarılmayı seviyorsun."

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun." Karanlık bakışları yüzümde geziniyor, sıcak ve aç. "Bu kadar... tahrik edici olabileceğini hiç bilmiyordum."

Çatalımı bir takırtıyla yere bırakıyorum ve ellerimi masaya koyarak kendimi ayağa kaldırıyorum.

"Bağışlayın beni, *principessa*," diyor başını sertçe sallayarak. "Sizi sinirlendirmeye çalışmıyorum. Beni sinirlendiriyor gibisiniz."

"Yani pislik yapmadan tek bir konuşma bile yapamaman benim suçum mu?"

"Hayır, düşünememem senin suçun çünkü aletim o kadar sert ki acıtıyor," diye homurdanıyor. "Kimse benimle senin gibi konuşamaz. Benimle ne kadar çok kavga edersen, bu beni o kadar sertleştiriyor. Sana ne kadar uzun süre bakarsam, seni tatmak için o kadar can atıyorum. Beni delirtiyorsun, *piccolina*."

"Benden ne istiyorsun?" Ağlıyorum, sanki hayatında hiç bu kadar ciddi olmamış gibi gözlerindeki bakış karşısında midem sıkışıyor. Her kelimesinde ciddi. Bir sebepten dolayı burada olabilirim ama o beni tam da söylediği sebeplerden dolayı istiyor. Ve bu beni hem korkutuyor hem de yeterince korkutmuyor.

Bana her zaman verdiği cevapları vermesini bekliyorum ama vermiyor. Bu sefer beni şaşırttı. Bana gerçeği söyledi. En azından bir versiyonunu. "Bir savaşı durdurmama yardım etmeni istiyorum Callandria," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Büyükbaban hepimizi yok edebilecek bir şey başlattı. Bunu durdurmak için yardımına ihtiyacım var."

Parçalar zihnimde birleşmeye başladığında midem titriyor. Benim için hecelemesine gerek yok. Benden tam olarak ne istediğini biliyorum. Ama yine de... ama yine de onun ağzından duymak istiyorum. "Söyle bana," diyorum.

"Bana bir varis vermeni istiyorum." Gözünü kırpmadan bakışlarımı tutuyor. "Karşılığında özgürlüğüne kavuşacaksın. Evlilik sözleşmen ne olursa olsun

Büyükbabanın seni sattığı şey yok olur. Üniversiteye, kariyere, ne yapmak istersen ona devam etme fırsatın olacak. Tek yapman gereken evet demek."

Kulağa çok basitmiş gibi geliyor ama ikimiz de bu dünyada hiçbir şeyin basit olmadığını biliyoruz. Tek yapmam gereken ailemi terk etmek ve bana öğretilen her şeye sırtımı dönmek. Tek yapmam gereken büyükbabamı öldüren adamın kardeşiyle, ailemin ezeli düşmanıyla aynı yatağa girmek. Eğer bir savaş çıkarsa, benim karşı tarafta olmam gerekir.

Kapımızın önüne bir yığın ceset bıraktılar - hayatım boyunca tanıdığım adamlar.

"Tommaso Genovese savaş isteyen tek kişiydi," diyor Luca.

sessizce. "Bütün bunları o başlatmamış olsaydı Rafe ona asla el kaldırmazdı. Eğer baban misilleme yapmayı seçerse, bu bir kan banyosu olur."

Sadece Marcello'nun benimle paylaştıklarını ve dinlememem gereken zamanlarda dinleyerek edindiğim bilgileri biliyorum ama Luca'nın bu konuda muhtemelen yanılmadığını bilecek kadarını bir araya getirdim. Göze göz, dişe diş ve yanığa yanık. Yaşamak için tehlikeli bir yol ama bu adamların bildiği tek yol bu. Durmaları için bir sebep olmadıkça, asla durmayacaklar.

Genovese-Valentino varisi bir sebep olabilir. Çok büyük bir sebep olurdu.

"Kabul etmezsem ne olacak?"

"Ben seni ikna edene kadar kalırsın." "Ne olacak, Luca?"

Çenesi kenetleniyor, gözleri sertleşiyor. "Baban tam olarak nerede olduğunu ve kimin yatağında uyuduğunu biliyor," diyor sesi kısık bir şekilde. Elini cebine atıp telefonunu çıkarıyor ve ekranda bir şeyler yapıyor. Yavaşça çevirmeden önce gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ve senin burada kendi tercihinle bulunduğunu düşünüyor."

Şok içinde ekrandaki fotoğrafa bakıyorum. İkimiz onun yatağındayız. Ona sarılmışım, kolumu karnına atmışım, başım göğsünde huzurla dinleniyor. Bir eliyle kıçımı tutuyor, kameraya bakarken yüzünde saf bir sahiplenme ifadesi var. Bir mahkum gibi görünmüyorum. O da beni esir alan kişi gibi görünmüyor. Düşman gibi görünmüyoruz. Ahlaksızca, skandal bir şekilde yakın görünüyorum.

Göz ucuyla çatalımı gördüm. Acı ve öfke göğsümde ziller gibi birbirine çarparken çatalımı kapıp masanın öbür ucundan ona doğru hamle yapıyorum. Ona inanmıştım. Beni zorlamayacağını söylediğinde ona gerçekten inanmıştım.

Telefonunu bırakıp beni belimden yakaladı.

Bir şekilde beni masanın üzerinden kollarına çekti. Kucağına oturuyorum, kollarım arkamda kenetlenmiş bir şekilde ona sarılıyorum. Beni utanç verici bir şekilde kolayca orada tutuyor. Ter bile dökmüyor. Piç kurusu bunun için çalışmıyor bile. Sanki öfke nöbeti geçiren bir çocukmuşum gibi beni bastırıyor.

Ağzı sert bir öpücükle benimkine iniyor, dili nefesimi çalmak için ağzıma giriyor. Benden küçük bir tat alıyor ve sonra sert bir nefes alarak ayrılıyor.

"Size ne demiştim, *principessa*?" diye homurdanıyor, dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta. "Ben senin büyükbabanın küçük oyuncaklarından biri değilim. Bana saldırırsan, ben de sana saldırırım."

"Sen bir yalancısın,"

diye feryat ediyorum.

"Hayır, ben asla yalan

söylemedim."

"Beni zorlamayacağını söylemiştin. Buna ne diyorsun Luca?" Kollarında debelenirken ona tükürdüm. "Bana başka seçenek bırakmıyorsun ve bunu biliyorsun!"

"Sana bırakabileceğim en iyi seçeneği bırakıyorum Callandria. Bizi buraya büyükbaban getirdi. Geri dönebileceğin bir ailen olmasını sağlamak için yapmam gerekeni yapıyorum. Şimdi babanı ve kardeşini öldürmemizi mi tercih edersin?" diye hırlıyor. "Yapmamızı tercih ettiğin seçim bu mu?"

Bu düşünceyle irkildim, gözlerim yaşlarla doldu.

"Çünkü elimde kalan seçenek bu, *Bella*. Ya bu lanet savaşı başlamadan bitireceksin ya da sevdiğin insanlardan başlayarak arkanda cesetlerden oluşan bir iz bırakacaksın." Alnını benimkine bastırıyor. "Kendini bana verip vermemek senin seçimin. Bedenin senin. Onu senden almayacağım. Eğer savaşmak zorunda kalırsam, savaşırım. Ama özgürce sunmadığın bir şeyi asla almayacağım. Pisliğin teki olabilirim ama lanet bir canavar değilim."

"Luca."

Aniden ayağa kalkıp beni de yanında götürmeden önce dudakları yumuşak bir öpücükle benimkileri okşuyor. "Bir dahaki sefere bana bir çatal saplamaya çalıştığında, ıskalamadığından emin ol, *bella*. Yoksa günlerce o muhteşem kışında el izimle dolaşır durursun. Kahvaltını bitir. Yapacak işlerim var."

Beni bırakıyor ve kapıya doğru ilerliyor. Sessizce gidişini izliyorum, konuşamayacak kadar şaşkınım. Ondan nefret ettiğim için değil, haklı olabileceği için. Onun seçimi benimkinden daha iyi değil. Bence çok daha kötü olabilir.

Kapı bir klik sesiyle arkasından kapanır.

Sandalyesine çöktüm ve gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

Dördüncü Bölüm

Luca

OceanofPDF.com

T Callandria'nın ağlama sesi kapının altından geliyor ve midemi düğüm düğüm ediyor.

Onu ağlattım.

Her lanet gözyaşı sanki içimi boşaltıyor.

Buna hazırlıklı değildim. Yapmam gerekeni yaptım ama bundan zevk almadım. Onun lanet bir piyon olmasını istemiyorum. Yatağında olmasını istemiyorum çünkü başka seçeneği yokmuş gibi hissediyor.

Benim için bir şeyler hissetmesini istiyorum. Onun da benim gibi düğümlenmesini, aklını benden uzak tutamamasını istiyorum.

Onun için lanet bir canavar olmak istemiyorum. Onsuz yaşayamayacağı bir adam olmak istiyorum.

Dio.

Böyle olmaması gerekiyordu. Onun kalbime kök saldiğını hissetmemem gerekiyordu. Ama yine de olan tam olarak bu. Ona aşık oluyorum. Hayır. Bu doğru değil.

Bana tokat atmaya çalıştığı anda düşmeye başladım. Gecenin bir yarısı, o kollarımdayken, savunmasız ve güven içindeyken düştüm.

Ellerimi sıkıyorum, alnımı serin tahtaya bastırıyorum, içeri girip onu kollarıma alma dürtüsüyle savaşıyorum. Bu çok güçlü, ezici bir güç. Ama ben aptal değilim. Şimdi onu rahatlatmaya çalışsam taşaklarımı koparıp bana yedirir.

Oraya geri dönerek başaracağım tek şey onun bana olan nefretini pekiştirmek olacak.

Tommaso Genovese'yi ve onun kuduz güç açlığını sikeyim. Vincent Valentino'nun da canı cehenneme, lanet imparatorluğunu başımıza sardığı için.

Kapıdan uzaklaşıyorum, hiç olmadığım kadar tedirginim. Tamamen yeni bir şekilde huzursuz. Sırtım duvara dayalı ve başımın üzerinde bir kılıç sallanırken yaşamaya alışkınım. Ama bir hata yapmışım gibi hissetmeye? Asla.

Alessio Cascieri, 1.80 boyundaki teğmenim, koridorun birkaç adım ötesindeki duvara yaslanmış, gölgeler içinde gizleniyor. Geniş omuzlarını saran takım elbisesi kadar siyah olan kara gözleri üzerime dikiliyor. Gözlerinde yargılama yok, suçlama yok. Beni sakın sakın izliyor, sanki ben rutin bir şekilde yatak odamın kapısının önünde durmuş Callandria Genovese'nin ağlamasını dinliyormuşum gibi.

"Ona dikkat et," diye çıktım. "Evin içinde istediği yere gidebilir ama dışarıya adımını bile atmayacak."

Cristo. Ben onun inandığı *stronzo'yum*. Çünkü onu hâlâ burada tutacak kadar çok istiyorum. Savaş tehdidi ortadan kalksa bile, gitmesine izin vereceğimden emin değilim.

Kollarımda bir gece geçirdi ve ben daha fazlasını istiyorum. Sonsuza kadar istiyorum. Onun güvenini ve kalbini kazanmak ne kadar sürerse sürsün. Ondan gerçekten istediğim şey bu. Her bir parçasını, ruhuna kadar.

"Evet," diyor Alessio her zamanki tavrıyla. Fazla konuşmaz. Sadece söyleyecek önemli bir şeyi olduğunda konuşuyor. Geri kalan zamanlarda sadece

zahmet etmiyor. İnsanlar bunun onun yavaş olduğu anlamına geldiğini düşünüyor. İnsanlar yanılıyor. Alessio'nun bilmediği pek bir şey yok. Çoğumuzun aksine, onun bu dünyanın dışında bir hayat şansı vardı. Yine de yemin etti.

"Ona dokunma ya da kimsenin dokunmasına izin verme, Alessio," diye homurdanarak merdivenlere yöneliyorum. Dudaklarımda hâlâ onun tadı var. Teninde hâlâ sabunumun kokusu var. Benim korumamı istese de istemese de, bu korumaya sahip. Bu bir gereklilik.

"Eğer yaparlarsa?"

Adımımın ortasında durup ona dönüyorum. Birinin ona elini sürdüğü düşüncesi içimde kıskançlık duyguları uyandırıyor. Mattia bunu yaptığı için hâlâ kızgınım. Mantıksız ama şu anda hissettiklerimin hiçbirisi rasyonel ya da mantıklı değil.

"Ara beni," diyorum, sesim ölümcül bir sessizlikte. "Pişman olacak kadar uzun yaşamalarını sağlayacağım."

Merdivenlerden koşarak iniyorum, aklım hâlâ yatağımdaki küçük *preseste*.

Antonio Buratti beni aşağıda karşılıyor, yüz ifadesi granitten oyulmuş. Alessio gibi onun da siyah takım elbisesi kusursuz. Adam muhtemelen Gizli Servis'ten daha fazla ateş gücü taşıyor ama en ufak bir iz bile belli etmiyor. "Patron oturmamızı istedi," diyor.

Harika. Rafe bu sabah saçmalıyor.

"Gabriel?" Ben soruyorum.

"Yoldayım."

Başımı sallayarak onaylıyorum, zaten uzun bir gün olacağını biliyordum. "Beş dakikaya hazır olurum. Cip bekliyor."

"Patron sensin," diyor Antonio, yüz ifadesi hiç değişmeden. Şu anda yatak odamda kimin olduğunu ve Rafe'in ne konuşmak istediğini çok iyi biliyor. Alessio gibi o da benim adamlarımdan biri ama hepimiz eninde sonunda Rafe'ye hesap verimiz.

gün. Gabriel ve ben belli bir gücü paylaşıyor olabiliriz ama aileyi Rafe yönetiyor. Onun sözü kanundur... ve bildikleri kadarıyla, onun kanunlarından birini ihlal ettim. Bir *prensesi* hedef aldım. Onu iradesi dışında tutuyorum. Antonio endişeli.

Onu rahatlatmaya çalışmıyorum. Şu anda hepimizin endişelenecek çok şeyi var. Ateşle hokkabazlık yapıyorum ve bunun farkındayım. Eğer bir meşale düşürürsem, hepimiz alevler içinde kalabiliriz.

Limandaki rıhtıma yanaştığımızda Gabriel çoktan oradaydı. Harley'inin kenarına yaslanmış, suyun üzerinde çakıl taşlarını sektiriyor.

Kimin geldiğini görmek için omzunun üzerinden bile bakmıyor. En küçük kardeşimin artık umurunda olduğunu sanmıyorum. Yıllarca bizi bir arada tutmaya çalıştı ama bu hayat tarzı insanı yıpratıyor. Birkaç yıl önce kaza geçirdiğinde, yemin eden o çocuk değildi.

O daha sert. Daha karanlık. Başka seçeneği olmadığı sürece onu nadiren görüyoruz. Sanırım elinden gelse her şeyi bırakıp giderdi. Hangimiz istemedik ki? Hiçbirimiz bu saçmalığı istemedik. Yapmamız gerekeni yaptık. Her zamanki gibi.

"Erkencisin," diye gözlemliyorum, rıhtım boyunca ona doğru ilerlerken.

"Geç kaldın." Başka bir taşın uçmasına izin veriyor. Batmadan önce üç kez sekiyor, dibe sürükleniyor ve onlarca yıllık *La*

Cosa Nostra suçları. *Merda*. Bu limanın sakladığı tek sır bizimkiler değil. Bu şehrin suları, halkının günahlarıyla lekelenmiştir.

Gabriel bir taş daha atlıyor ve bana bakmadan önce ellerinin tozunu alıyor.
"Demek Genovese kızı sende," diyor.

"Duydunuz."

Çenesini sallayarak başını sallar.

"Rafe?"

"Mattia."

"*Dio*. Gizli bir şey yok mu?" Homurdanıyorum.

"Yatağına zincirlenmiş bir *principessa* varken mi?" Gabe homurdanır. "Hiç sanmıyorum."

"Yatağıma zincirli değil. Neredeydin sen?"

"Bana ödeme yapan işle ilgileniyorum." Omuz silkiyor. "Rafe bana bu işe karışmamamı ve şirketi idare etmemi söyledi, ben de bu işe karışmadım ve şirketi idare ettim. Neden?"

"Nico ve Rafe'in tekrar konuştuğunu biliyor musun?"

Gabe'in ela gözleri genişler. "Ne zamandan beri?"

"Nico'nun kızı Rafe'in Carmine'ı öldürdüğünü gördüğünden beri."

"Benimle dalga geçiyorsun." Gabe bana bakakaldı. "Benimle dalga geçmiyorsun. *Cristo*."

Ve birbirlerini öldürmeye çalışmadılar mı?"

"Görünüşe göre öyle değil," diye mırıldanıyorum, rıhtımın korkuluklarına yaslanarak. "Öpüşmüşler ve barışmışlar. Mattia bana fazla ayrıntı vermedi. Tek bildiğim Rafe ve Nico'nun yeniden konuşmaya başladıkları ve bunun umut verici olduğu."

"Bu yeterince uzun sürdü," diye mırıldanıyor Gabe.

"On dokuz yıl," diyorum sessizce. Nico on sekiz yaşında evi terk ettiğinden beri neredeyse hiç konuşmadılar. Bunun için babamızı suçluyorum. Bir varis istiyordu ve bir tane buldu. Bunu başarmak için en büyük oğullarını yok etti.
Çünkü

Annemizin sokak ortasında vurulduğunu görmek ikisi için yeterince travmatik olmasaydı. *Merda*. Hepimizin mahvolması şaşırtıcı mı?

Gabriel başını sallar. "Cenovalı kızla ne yapıyorsun Luca? Rafe'yi uçurumdan uzaklaştırmamız gerektiğini sanıyordum, uçuruma yaklaştırmamız değil."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum," diye mırıldanıyorum, omuzlarım geriliyor.

"Onu iradesi dışında tutarak mı?" Gabe bana saçmaladığımı anladığını gösteren bir bakış fırlatıyor. "Biz babamız değiliz, ağabey. Biz Tommaso Genovese değiliz. Biz böyle şeyler yapmayız."

"*Cazzo*," diye homurdandım. "Rafe bir görüşme mi istedi, yoksa bu bir tuzak mı?"

"O aradı," diyor Gabe. "Ben sadece doğruyu söylüyorum. Öyle olduğumu biliyorsun."

"Onunla evlenmeye niyetliyim," diye mırıldanıyorum, dönüp suya bakıyorum. Sandık yüklü bir gemi Milwaukee'ye doğru ağır ağır ilerliyor. Bu itirafın nereden geldiğinden emin değilim ama doğru. Yüzüğümü onun parmağında istiyorum. Emilio isteyeceği için değil, orada olmasını istediğim için.

Hayır, principessa. Ben bir canavar değilim. Ben sadece saplantılı olduğun adamım.

"*Cristo*. Emilio biliyor mu?"

"Yakında öğrenecek."

"O biliyor mu?"

Kayıtsızca omuz silkiyorum.

Gabe bir an sessiz kalır ve sonra kahkahayı basar. "Lanet olsun. Önce Rafe sikiyle düşünmeye başladı, şimdi de sen."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hayır mı? Emilio'nun onu öylece teslim edeceğini mi düşünüyorsun? Marcello?" Gabe yine gülüyor, sesinde sert, alaycı bir ton var. "O kadar aptal değilsin Luca."

Emilio sülüğün teki ama Marcello eline fırsat geçerse gırtlığını koparmaya çalışacak. O ve Callandria çok sıkı fıkılar."

"İşte tam da bu yüzden onun kendi isteğiyle gittiğini düşünüyorlar."

"Tanrım," diye mırıldandı Gabe. "Aklını kaçırmışsın sen."

Yüzümü ona döndüğümde Rafe'in Bentayga'sının cipimin yanına yanaştığını görüyorum. Ağzımı kapatıp sessizce ağabeyimizin de bize katılmasını bekliyorum. Eğer davamı tekrar tartışmak zorunda kalacaksam, bunu ikisiyle birden yapmayı tercih ederim. Bu son kez yapacağım.

Kararlarımı açıklamak alışkanlık haline getirdiğim bir şey değil. Bu nezaketi gösterecek olan sadece onlar. Diğerleri bana kalırsa siktirip gidebilir. Ben Rafe değilim. Parmağımı şıklatıp insanların hizaya gelmesini beklemem. Ama bu bir demokrasi de değil. Açıklamak soruları davet eder, sorular şüpheyi doğurur. Şüphe de insanların ölümüne sebep olan şeydir.

Mümkün olduğunca çoğumuzun hayatta kalmasını sağlamaya çalışıyorum. Sadece bugün değil, her gün. Benim işim bu. Hayatta kaldığımızdan emin olmak.

Gabe Bentayga'ya bakıyor, Rafe'in zırhlı cipinden çıkıp bize katılmasını beklerken gözleri sertleşiyor. Mattia dışarı çıkıp bize doğru yöneldiğinde de homurdanıyor. Sanırım Mattia'nın bu olaydaki rolü onu da heyecanlandırmıyor.

Rafe dün yanından ayrıldığımdaki gibi görünmüyor. Gözlerindeki umutsuzluk gitmiş, yerini daha önce hiç görmediğim bir huzur duygusu almıştı. Yüz ifadesi asık olsa da, sakın ve mutlu. On bir yaşında bir çocukken iki kez vurulduğundan beri huzur nedir bilmeyen bir adamdan bunu görmek çok garip.

"Gabe, Luca," diyor. "Buluştuğunuz için teşekkürler." Çenemi sallayarak başımı sallıyorum.

"Hizmet etmek için yaşıyoruz," diyor Gabe kuru bir sesle.

Rafe onun ukala yorumunu görmezden gelir. Gabe onu iğneliyor. Babamız öldüğünden ve Rafe devraldığından beri bunu yapıyor. Gabe de en az Nico kadar bu dünyaya ait ama yemin etti. Artık bundan vazgeçmeyecek. Fildişi kulesinde oturup Valentino International'ın günlük işlerini yürütüyor.

Rafe hiç vakit kaybetmeden bana, "Emilio Genovese kızının sende olduğunu biliyor," dedi. "Kızının dönüşünü konuşmak için seninle bir görüşme yapmak istiyor."

"Olmaz."

"Kızın kendi özgür iradesiyle seninle birlikte olduğuna inanmıyor."

"Dur bakalım," diye araya giriyor Gabriel. "Bunu biliyor muydun?"

Rafe yüzünü buruşturur, bu da Gabe için yeterli bir cevaptır.

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız," diye homurdanıyor. "İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, küçük kardeşim," diye tersler Rafe. "Bir savaşı önlemeye çalışıyoruz."

"Adamın kızını rehin tutmak bunu başarmak için gerçekten harika bir yol," diye karşılık veriyor Gabe. "Kız serbest kalır kalmaz elindeki her şeyle bize saldıracak."

"Luca'nın çocuğunu taşıyorsa hayır."

"Tabii bu gerçekleşmeden önce bayılmayacağını varsayarsak," diyor Gabe. "Her şeyin senin aptal planına göre gittiğini varsayarsak. Çok fazla varsayımda bulunuyorsun."

Rafe sakince, "Kız Luca'yla birlikteyken saldırmayacaktır," diye açıklıyor. "Onu riske atmayacaktır."

Hah. Yani Gabe'i benimle uğraşması için işe almadı. Benim davamı savunuyor.

"*Cazzo Madre di Dio!*" Gabe ellerini havaya kaldırarak homurdanıyor. "İkiniz de delisiniz."

"Yapmaları gerekeni yapıyorlar," diyor Mattia. "Yaptıklarını biliyorsun, Gabriel."

Gabriel homurdanıyor. "Tamam. O zaman yapmamız gerekeni yaparız. Ve eğer bu bizi Tommaso Genovese'den daha iyi yapmayacaksa, öyle olsun. En azından yatağa zincirli değil, değil mi?" diye tersliyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş.

"Onu çözdün mü?" Rafe sorar.

"Bunu hep planlamıştım," diye mırıldandım. "Oturmayı erteleyebilir misin?" "Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Beni ne kadar tutabilirsin?"

"Uzun sürmez," diye mırıldandı. "Az önce olanları göz önüne alırsak, soğukkanlılık hakim olana kadar onu birkaç gün oyalayabilirim, ama hepsi bu."

"Yap şunu." Tereddüt ettim. "Onu oyalamasına yardımcı olmak için telefonda onunla konuşmasını sağlayacağım."

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

"Kahretsin ki hayır," diyorum, espri yapmadan gülerek. "Ama bir yolunu bulacağım."

Rafe başını sallar. "Bir yolunu bul o zaman. Bu işi bir an önce kontrol altına almalıyız. Tommaso bu sabah erken saatlerde bulundu. Ama onu kimin öldürdüğünü biliyorlar. Emilio'nun kapısının önüne neden bir yığın ceset bıraktığımızı da biliyorlar. *Piçin* bunu hak ettiğini de biliyorlar ama Emilio, Tommaso'nun yerine geçecek oyları almak istiyorsa zayıf görünmemeli. Ya karşılık vermeli ya da tahtını başka bir şekilde güvence altına almalı."

"Bir ittifak bunu güvence altına alacaktır," diye mırıldanıyorum. Rafe başıyla onaylıyor.

Gabe homurdanıyor.

"Savaştan sağ çıkacak sayıları yok," diye hatırlatıyor Rafe ona. "Tommaso haftalardır kendi adamlarını öldürüyordu ve dün gece dört yüzbaşısını ve yarım düzine infazcısını öldürdük. Battista'yı da hallettik. Callandria Luca'ya bağlanırsa, Emilio Genovese ailesinin geleceğini güvence altına alır. Bundan hoşlanmayacaklar ama en iyi seçenekleri bu."

"*Cristo*," diye mırıldandı Gabe. "Yerini sağlamlaştırmak için harika bir yol."

Haksız da değil. Acımasız ve zalimce, düşmanca bir ele geçirmeden biraz daha fazlası. Emilio Genovese yerini sağlamlaştırmak için babasını öldüren ve ailesini neredeyse yok eden aileye bağlanır. Ama ailesi hayatta kalır. Yeniden inşa ederler. Ve bunu Valentino'nun parasıyla yaparlar. *Figlio di puttana*'nın hak ettiğinden daha iyi.

Daha da önemlisi, Tommaso'nun yaptığını denemeyi düşünen herkese bir mesaj gönderiyor. Bizi zorlayın ve botlarımızın ağırlığını boynunuzda hissetmenin ne demek olduğunu anlayacaksınız. Bu mesajı bir kereden fazla vermek niyetinde değiliz. Acımasız olmak zorunda. Ders ancak bu şekilde kalıcı olur.

"Peki," diye iç geçiriyor Gabe, kaçınılmaz olana boyun eğerek. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Beşinci Bölüm

Callandr al

OceanofPDF.com

B Kendi kendime ağladığım zaman, başım hafifçe zonkluyor. Yatağa kıvrılıp bir süre uyudum ve rüyamda savaşı gördüm. Sokaklar kıpkırmızı ve yolumun üzerindeki bir yığın kemiğin üzerinden geçiyorum... bir yere. Nereye gittiğimi ya da kimi aradığımı bilmiyorum ama onları bulamıyorum.

Ve sonra onu gördüm.

Luca.

Babamın evinin önündeki sokağın ortasında cansız ve hareketsiz yatıyordu. Kanla kaplıydı. Elinin yanında bir silah duruyordu. Diğer bana uzanır gibi uzatılmış.

Hayır, Luca. Hayır, Luca.

Nefes nefese kalıyorum ve ona ulaşmak için olabildiğince hızlı koşarak ileri atılıyorum. Biri benden önce beni yakalıyor ve geri çekilmemi sağlıyor.

Çılgılık atıyorum... ve nefes nefese kalarak yatakta dimdik oturuyorum. Gölgeler odayı kaplıyor, köşeleri karartıyor. Yatak odasının kapısının hemen içinde bir yığın alışveriş poşeti duruyordu. Saatlerdir uyuyordum.

"Merda," diye fısıldıyorum, ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum, sanki bu arkalarında dolaşan korkunç görüntüleri silecekmiş gibi. Silinmiyor. Hâlâ onu görüyorum, yüzü solgun. Göğsü hareket etmiyor. Kendi göğsüm protesto edercesine ağrıyor, midem sıkışıyor.

Sadece bir rüyaydı. Ama yine de değildi. Bu verdiğim kararın olası sonuçlarından biri.

Bir konakta iki yol ayrıldı....

Kendimi yataktan sürüklüyorum ve işimi halletmek ve yüzüme su sıçratmak için banyoya gidiyorum. Bunu yaptıktan sonra yatak odasının kapısını deniyorum. Sürpriz bir şekilde kilitli değildi. Kafamı dışarı uzattım.

"Bayan Genovese."

Bir adım havaya sıçırıyorum ve koridorun karşısındaki gölgelerde duran devle yüzleşmek için başımı çeviriyorum. Duvarın koyu renkli ahşabına karışıyor, siyah kıyafeti onu neredeyse görünmez kılıyor. Bütün gün orada mıydı?

Kimi kandırıyorum ki? Tabii ki var.

Luca beni burada yalnız bırakmazdı, özellikle de bu sabah onu çatalla bıçaklamaya çalıştıktan sonra.

"Kimsin sen?" Deve ihtiyatla bakarak soruyorum. Devasa olduğu için Wheaties'ini yiyordu. Yüz ifadesi granitten oyulmuş, gözleri karanlık.

"Alessio Cascieri. Luca benden seni korumamı istedi."

"Beni korumanı mı yoksa bebek bakıcılığı yapmanı mı?"

"Koruyun."

"O zaman eve gitmek istiyorum, lütfen."

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Ve bebek bakıcılığı."

Cevabından memnun bir şekilde başımı sallıyorum. En azından öncelikleri konusunda dürüst. "Peki Luca nerede?"

"Dışarı."

Bu adamdan alacağım tek açıklamanın bu olduğunu bilecek kadar çok şey biliyorum. Yeminlerine dokunulamaz. Ona işkence etsem bile.

Bana her şeyi yapar. Neyse ki insanlara işkence edecek bir ruh halinde değilim. "Beni mutfığa götürebilir misiniz lütfen? Yiyecek bir şeyler bulmak istiyorum."

Başını sallayarak onaylıyor ve duvardan uzaklaşıyor.

"Bir dakika lütfen." Hızla yatak odasına girip kapıyı kapatıyorum ve diz çöküp çantaları karıştırıyorum. İçi kıyafet dolu. Luca'nın bedenimi nasıl bildiğini bilmek bile istemiyorum ama gömlekler hariç neredeyse her şey bana uyuyor. Hepsi çok küçük. Ona bir servete mal olmuş olmalı. Bir çift dantelli külot ve tereyağı yumuşaklığında yoga pantolonu seçiyorum ve bir sutyen kapmadan önce onları giyiyorum. Luca'nın tişörtünü çıkarıp sutyeni giyiyorum, sonra tişörtünü tekrar başıma geçirip belime bağlıyorum.

"Hazırım," diyorum Alessio'ya, bir dakikadan kısa bir süre sonra yatak odasından çıkarken.

Beni koridora götürüyor. Babamın evinin aksine, Luca'nın evi zenginlik müzesi gibi inşa edilmemiş. Zamansız ve güzel. Koyu renkli ahşap paneller, süslü oymalı tırabzanlar ve korkuluklarla duvarları kaplıyor. Avize yerine, merdivenin üzerindeki kristal kubbe fuayeyi doğal ışıkla dolduruyor.

Etkilemekten çok konfor için dekore edilmiş oturma odasından geçiyoruz. Odada büyük bir şömine ve bir duvarı kaplayan kitaplıklarla birlikte koltuklar hakim. Devasa kapılar bir verandaya ve yemyeşil bir çimenliğe açılıyor.

"Mutfak," diyor Alessio, geçmeme izin vermek için kenara çekilerek.

İçeri giriyorum ve sonra durup bakıyorum. Mutfığın tamamı taştan yapılmış, parke taşlı bir zemin ve muhteşem koyu ahşap dolaplar var. Aletler kemerli oyuklarda duruyor. Pencereleler çimenlere bakıyor. Nefes kesici, sanki doğrudan Toskana'ya adım atmışım gibi.

"Vay canına," diye fısıldıyorum. Ricardo'nun burada kahvaltı pişirmeyi sevmesine şaşmamalı.

"Beğendin mi?" Luca arkamdan söylüyor.

Sesini duyunca irkilerek dönüp ona bakıyorum. Kapının hemen girişinde duruyor ve dikkatle beni izliyordu. Bitkin görünüyordu. Ve canlı. Midemdeki düğümler çözülüyor, kâbusun kalıcı etkileri kayboluyor. Yanlış karar verdiğim için sokaklarda ölmedi. O burada. Yaşıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum, ondan mı yoksa mutfaktan mı bahsettiğimden emin değilim. "Aç mısın, *Bella*?"

"Evet."

Mutfağa giriyor, kolonyasının kokusunu tekrar alabileceğim kadar yakın. Ya da belki sadece onun kokusudur. Onun kokusu. Bilmiyorum ama içim kasılıyor, sıcaklık bir anda içime yayılıyor. "Sana bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

"Yemek yapar
mısın?" "Ara
sıra."

"Yenilebilir
mi?"

Bana sırtarak elini uzattı. "Gelin ve görün, *principessa*."

Uzun bir süre eline bakıyorum ve sonra bir nefes alıp elimi onun eline koyuyorum. Parmakları benimkilerin etrafına dolanıyor, tutuşu... rahatlatıcı. Bir an için birbirine geçmiş parmaklarımıza bakıyor ve sonra beni mutfağın derinliklerine çekiyor.

"Bütün gün yoktun," diyorum benim için adada bir tabure çekerken.

"İlgilenmem gereken şeyler vardı."

"Ne tür şeyler?" Tabureye çıkmama yardım etmesine izin vererek yalvarıyorum. Ayaklarım yere değmiyor. O kadar kısa bile değilim. Beş-yedi yaşındayım. Onun yanında kendimi küçük hissediyorum. Kendimi güvensiz hissetmeliyim. Tehlikede hissetmeliyim. Ama hissetmiyorum. Sadece narin hissediyorum.

"Bilmene gerek olmayan şeyler, *bella*. Sen bu dünyaya ait değilsin. Karanlık, çirkin ve sana asla dokunmaması gereken boktan, pis şeylerle dolu," diyor kulağımın dibinde ve buzdolabına doğru ilerliyor.

Eşyaları incelemek için çekip çıkarırken onu izliyorum. Bazıları tezgahın üzerindeki bir yığına ulaşıyor. Diğerlerini hemen yerine koyuyor. Verimli bir şekilde çalışıyor, mutfakta tamamen rahat.

"Ben bu dünyaya doğdum," diyorum sessizce. "Buraya ait olsam da olmasam da, buradan asla kaçamayacağım. Ailemin adı ne olursa olsun beni takip edecek. Eğer şanslıysam, hayatta kalacağım. Şanslı değilsem, o karanlık, çirkin, pis şeyler bana dokunacak. Çoğunuza yaptıkları gibi beni de boğacaklar. İşte böyle Luca. Ben özgür değilim. Asla güvende olmayacağım. Bağlanmak için yemin etmem gerekmiyordu. Kadın olduğunda, sen tek kelime etmeden başının üstünde asılı durur. *Principessa* olmanın anlamı budur Luca. Göğsümdeki ağırlık bu."

Ciğerlerimdeki havayı ezen ve kaçacak hiçbir yer olmamasına rağmen kaçmam için bana bağıran da aynı şey. Yasanın kolu uzun. *La Cosa Nostra*'nın kolu daha uzun. Kaçsam bile ailem beni bulur. Ben daha bezden çıkmadan verdikleri sözü yerine getirmek için beni geri sürüklerler. Onurları bunu gerektiriyor. *Omertà* bunu istiyor. Kendi açgözlülükleri bunu gerektiriyor. Ben her zaman bir piyon oldum, oyunun bir parçası olduğumu bile bilmeden önce bir tahtanın etrafında hareket ettirildim.

Bu adamın bana söyleyebileceği, beni şaşırtacak hiçbir şey yok ama yine de söylemesine ihtiyacım var. En azından söyleyebildiği kadarını. Ona güvenebilmemin tek yolu bu. Çünkü piyon olmaktan bıktım. Bir savaşı durdurmak için ittifak kuracaksak, ona güvenebilmeliyim.

Ve şu anda, güvenmiyorum. Kendime güvendiğimden bile emin değilim. Kendi bedenim bana ihanet ederken ve zihnim uykumda bile bana tuzaklar kurarken nasıl güvenebilirim?

"Cazzo," diye homurdanıyor ve bana doğru dönüyor. Bana doğru adım atarken moka rengi gözleri kutsal olmayan bir ateşle parlıyor. "Güvende olacaksın Callandria. Sana bir şey olmasına izin vermeden önce bu şehri kendi ellerimle yerle bir edeceğim."

Kalbim güçlü bir sarsıntıyla göğüs kemiğime çarpıyor. Ciddiydi. *Dio*. Bu adam gerçekten de bu şehri ateşe verir ve benim için yanmasını izler. Neden? Neden bir Genovese'ye ne olacağını umursuyor? Onu biraz anladığımı sandığım anda, hiçbir şey anlamadığımı fark ediyorum.

Adanın etrafında dönerek bana doğru geliyor ve sandalyemi sürükleyerek yüzünü ona çeviriyor. Metal ayaklar arnavut kaldırım zeminde gıcırıyor ama o fark etmemiş gibi görünüyor.

"Kimse sana dokunamaz. Kimse sana zarar veremez," diye hırlıyor ve elini boğazıma dolayarak başımı geriye doğru eğiyor. "Deneyen herkesi öldürürüm."

"Neden?" Fısıldıyorum, ondan düzgün bir cevap almak için çırpınıyorum. Bu gurur, onur ya da bu adamların kavga ettiği her neyse ondan daha fazlası. Ondan dalga dalga yayıldığını hissediyorum ama buna bir isim veremiyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Ama bir parçam onu tanımak için haykırıyor. Bir parçam onun için aynı açıklanamaz, kafa karıştırıcı şeyi hissediyor.

"Çünkü sen benimsin, *piccolina*," diye geveliyor. Ağzı benimkinin üzerine eğiliyor ve belki de aramızda olanlara bir isim bulduğumu fark ediyorum. Kader. Bu adam, bu an, tüm bunlar.... Sanırım o benim kaderim. Hayatım boyunca bu anın var olması için dua ettim. Çıkmayı o kadar çok istedim ki, bir mucize için yalvardım.

Tanrı cevap verdi. Beni özgür kılmak ya da mahvetmek için bana bir Valentino gönderdi. Sadece biri ya da diğeri olabilir. Hangi yolun kurtuluşa, hangisinin lanetlenmeye götürdüğünü bilmiyorum. Tek bildiğim, Luca'nın dudakları dudaklarımda ve eli boğazımdayken, daha önce hiç tanışmadığım bir parçamı bulduğum. Bu kötü, ahlaksız adamı her yerde hissetmek için yanıp tutuşan bir yanımı.

İttifak kurmak için değil. Bir savaşı durdurmak için değil. Ama onun üzerimde olmadığı düşünce si fiziksel bir acı veriyor ve her geçen dakika daha da güçleniyor.

Dudaklarına karşı inliyor, kargaşadan kurtulmak için sessizce yalvarıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor ve beni sandalyemden kollarına doğru sürüklüyor. Elleri kıcıımı sertçe kavlıyor, sanki başka hiç kimsenin yapmadığı gibi bana dokunmaya hakkı varmış gibi.

Onu durdurmalıyım ama durdurmak istemiyorum. Onun yerine bacaklarımı beline doluyorum ve ereksiyonunun sert çıkıntısı kalçalarımın arasına yerleştğinde nefes nefese kalıyorum.

"Hisset bunu, *principessa*," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Bundan sen sorumlusun."

"Luca," diye inledim. "BEN... BEN..." Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum. Ne yaptığımı da bilmiyorum. Sadece vücudumun güneşin yüzeyi gibi yandığını ve bunun beni tatmin edecek kadar sıcak olmadığını biliyorum.

"Kalçalarını çalıştır Callandria. Sana ait olanla güzelce tanış. Yakında dokuz inçin tamamında boğulacaksın, *bella*." Dudağımı ısıyor, beni ereksiyonuna doğru çekerken dişlerinin arasında sürüklüyor. "Bir *principessa* olabilirsin, ama benim yatağında, benim küçük sikiş bebeğim olacaksın, *piccolina*."

"*Bastardo*," diye inliyorum hararetle, benimle konuşurken kullandığı iğrenç üslup karşısında içim daralıyor.

"Evet ve sen buna bayılıyorsun," diye homurdanıyor ve beni tekrar kendisine doğru itiyor. Ereksiyonu klitorisime sürtünüyor ve ben yıldızları görüyorum.

"Eminim şu anda küçük külotun sırlı sıklamdır çünkü ben bir piçim. Beni pis seviyorsun, *bella*. Benimle dövüşmeyi seviyorsun." Dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Ve senin için hiç soru sormadan adam öldürebilecek bir adama ait olma düşüncesini seviyorsun." Onu reddetmek istiyorum. Ona yalancı demek ve bunun doğru olmadığını söylemek istiyorum ama Tanrı yardımcım olsun... Belki de öyledir. Piyon olmak istemiyorum. Bir piyon olmak istemiyorum.

Seçeneksiz ve 6zg6r olmayan bir *prensese*. Birinin her Şeyi riske atmasının sebebi olmak istiyorum. Hayır, biri değil. Bu adamın. *Bu* adamın her Şeyi riske atmasının sebebi olmak istiyorum.

Belki de o kadar farklı değilizdir.

"Gel *bella*. Şimdi." Dişlerini boğazıma batırıyor ve doğrudan klitorisime bir nabız veren acı bir ısırık veriyor. Ve sonra sertçe emiyor, bana işaretini koyuyor.

Mutlulukla haykırıyorum, meydan okuyarak... Hangisini hissettiğimi bile bilmiyorum. Ama bedenim ona boyun eğiyor. Ve boyun eğiyorum.

Orgazm g6l6 bir dalgayla 6zerime 6k6yor ve savunmamı yerle bir ediyor.

Onların altından kayıyor, ruhumda bir iz bırakıyor.

"Bug6n kardeşlerimle buluştum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Yarım saat 6nce alnıma nazik bir 6p6c6k kondurup sandalyeme d6nmeme yardım ettiğinden beri ilk kez konuşuyordu. Ben de konuşmadım. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Oh," dedim.

"Onlar da savaş istemiyor."

"Sence ailem istiyor mu?"

Sosu karıştırırken bir an sessiz kalıyor. "Bence Tommaso onlara başka seçenek bırakmadı," diyor bir süre sonra. "Baban unvanını korumak istiyorsa zayıflık gösteremez. Tommaso'nun öldürülmesine misilleme yapmak için hiçbir şey yapmazsa, oyları başkasına kaptırma riskiyle karşı karşıya kalır. Diğer tek seçeneği, konumlarını önemli ölçüde iyileştirecek bir ittifak kurarak aileyi başka bir şekilde güçlendirmek. Eğer bunu yaparsa, Tommaso'nun onları düşürdüğü savunulamaz durum göz önüne alındığında, Tommaso'nun cinayetinin cezasız kalmasına izin verdiği gerçeğini görmezden gelmeye istekli olabilirler."

Bu bilgiyi zihnimde evirip çeviriyorum, nereye oturtacağımı bilemiyorum. Bana verdiği bile şaşırdım. Beklediğimden daha fazlası.

"Bir Valentino ittifakı onların konumunu iyileştirecektir," diyorum. Aslında bu bir soru değil. Valentinoların Chicago'daki en güçlü aile olduğunu herkes bilir. Ayrıca diğer ailelerden hiçbirisiyle yakın zamanda kan bağı olmayan tek aile de onlar. Şu haliyle, imparatorlukları Rafe, Luca ve Gabriel ile sona eriyor. Kendilerini bu arabaya bağlamayı başaran herhangi bir aile, krallığı ya da krallığın büyük bir bölümünü miras almaya hazırdır.

"Evet." Kesik ses tonu beni duraksattı.

"Bana söylemediğin bir şey var."

Yavaşça bana dönmeden önce sosu ocaktan indirip kapatıyor. "Baban, kendi ailesini neredeyse yok eden aileyle aynı hizaya gelmiş olacak, *Bella*," diyor sessizce. "Bu hiç hoş olmayacak. Diğerleri bunu düşmanca bir ele geçirmeye benzer bir şey olarak görecektir. Saygısını kaybedecek, Valentino'ların sözcüsü olarak görülecek."

İrkildim.

"*Mafya* olmanın anlamı budur, *güzelim*. *Omertà* bizden bunu talep ediyor," diyor sessizce. "Hoşumuza gitmese bile aileyi korumak için yapmamız gerekeni yaparız."

"Yaptığın şey bu mu? Aileni korumak mı?"

Luca başını sallar. "Bu yemini etmemin tek nedeni Rafe ve Gabriel'i hayatta tutmaktı." Kederle kıkırdıyor. "Bunu hiç kolaylaştırmadılar. Rafe, Rafe'dir. Nefes alıyor ve sırtında bir hedef var. Gabriel'in ise hızlı arabalara ve uçlarda yaşamaya karşı bir zaafı var."

"Makul kardeş sen misin?" Sesimde ağır bir şüpheyile soruyorum.

Duyuyor ve gülümsüyor. "Hayır, bu Nico olmalı, Rafe'in ikizi. Siktirip gidecek kadar akıllı olan tek kişi," diye mırıldanıyor, ifadesinden bir gölge geçiyor.

"Bilim adamı."

Luca başını sallar.

Marcello bana uzun zaman önce yeterince hikaye anlattı. Vincent Valentino bir varis istedi ve Rafe ikizi özgürlüğüne kavuşabilsin diye kılıcını çekti. Bu Rafe ve Nico'nun ilişkisini mahvetti, ama nedenini bilmiyorum. Sormamayı tercih ediyorum. Bu gerçekten beni ilgilendirmez.

Ama şimdi onun hakkında duyduklarım daha önce düşünmediğim bir şeye odaklanmamı sağladı. Luca bu hayatta insan kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor. Annesi öldürüldü ve o ve kardeşleri yirmi yıllarını Nico ile anlaşmazlık içinde geçirdiler. Bu dünyanın sunabileceği en kötü şeyleri çoktan tecrübe etmiş.

Ve her şeye rağmen şu anda burada, ailemin kaybetmek zorunda olmadığı birini kaybetmesini engellemeye çalışıyor. Bunu bize borçlu değil. Büyükbabamın entrikalarından ve manipülasyonlarından sonra çoğu insan zahmet etmezdi. Ama o yine de burada.

Bu kâbusun gerçekleşmesini engelleyebilirsem, denemek zorundayım. Ailesi yeterince kaybetti. O yeterince kaybetti.

"Ben yaparım," diye geveledim.

Luca gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Ben yaparım," diyorum tekrar. "Sana yardım edeceğim." "Neden?" diye homurdanıyor.

Çünkü sanırım sana aşık oluyorum.

"Çünkü kimseyi kaybetmek istemiyorum," diyorum o korkunç gerçeği söylemek yerine.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Luca

OceanofPDF.com

D Callandria ile içimiz sessizdir. İkimiz de kendi düşüncelerimize kilitlenmiş, kendi zihinlerimizle boğuşuyoruz. Onun da kabul edeceğini düşünmüştüm.

beni tatmin ederdi, ama yine de zafer boş ve boş hissettiriyor.

Onun kalbini ve güvenini istiyorum. Bunlar olmadan, bana dediği *piçten* biraz daha iyiyim. *Dio*. Onun için düğümler içindeyim ve onun hiçbir fikri yok.

"Al." İkimiz de yemeğimizi bitirdikten sonra telefonumu masanın üzerinden ona uzattım. "Babanı aramalısın, *Bella*. Güvende olduğunu ve burada olmak istediğin için burada olduğunu bilmek istiyor."

Uzun, sessiz bir süre telefona bakar ve sonra isteksizce telefonu açar.

"2003 kilit kodu."

"Doğduğum yıl," diye mırıldanıyor. Ve

Nico'nun aileyi terk ettiği yıl.

"Kilit kodun konusunda bana güveniyorsun."

"Sana özgürlük teklif ettim Callandria. Bu bir yalan değildi," diyorum bakışlarını tutarak. "İşler yoluna girene kadar evden çıkmayacaksın ya da ailenle görüşmeyeceksin. Bu kurallar onların olduğu kadar sizin de güvenliğiniz içindir. Ama

Ben senin esirin değilim. Sen benim tutsağım değilsin. Sen benim ocuğumun annesi olacaksın."

"Babam bana zarar vermeye çalışmaz, Luca," diyor onaylamayarak.

"Hayır, ama seni sattığı sözleşmeyi yerine getirmeye çalışabilir." Bu düşünceyle kan dolaşımında öfke cızırıyor. "Bunun olmasını engellemek için bu savaşı kendim başlatacağım Callandria."

Sesli bir şekilde yutkunuyor, itirafımdan dolayı sarsılmış. "Andrea Maceo," diye fısıldıyor, gözlerini telefona dikerek. "Bu benim yapmam gereken...."

"*Cristo*." Andrea Maceo bir pislik. Onun muhteşem vücuduna pis ellerini sürmek şöyle dursun, onunla aynı havayı solumayı bile hak etmiyor.

"Eskiden bu konuda kabuslar görürdüm," diye devam ediyor. "Onun karısı olmak hakkında yani." Dudaklarından mizahtan yoksun, yumuşak bir kahkaha kaçıyor. "Belki sonunda ryalarımaya girmekten vazgeçer."

"Beni hayal edeceksin, *bella*," diyorum, kıskançlık içimi kemirirken ayağa kalkıp masanın etrafında dönerek ona doğru ilerliyorum. Hay sikeyim. *Stronzo*'dan hoşlanmıyor bile ve ben onun zihnini işgal ettiği için kızgınım. Gecelerine musallat olmasına. Elimi saçlarına daldırıp başını arkaya çeviriyorum. "şu anda hayalini kurduğun tek erkek benim. Düşündüğün tek kişi benim."

Kehribar rengi gözleri benimkilere kilitleniyor, dolgun dudakları aralanıyor.

"Sen benim yatağımdayken, senin dnyanda var olan tek erkek benim," diye homurdanıyorum.

"Senin için var olan tek kadın ben miyim Luca?" diye soruyor. "Dşneceğin tek kişi ben miyim?"

Güzel gözlerinde kıskançlık parladığında sikim sertleşiyor. Callandria'nın bana karşı bir şeyler hissettiğine dair bu küçük işaret karşısında Andrea Maceo'nun düşünceleri unutuluyor ve zafer damarlarımda dolaşıyor. Bu küçük bir umut ışığı, bir mum ışığı gibi titriyor ama sıcaklığını hissediyorum.

"Şüphen mi var prenses?" Kaşlarımı kaldırıp boştaki elimle fermuarıma uzanıyorum, ona bana ne kadar sahip olacağını göstermeye kararlıyım. Pantolonumu çözüp sertleşmiş sikimi serbest bırakırken bakışlarını üzerimden ayırmıyorum. "Bu senin, Callandria."

Bakışları benden sikime kayıyor. İnliyor, gözleri cam gibi oluyor.

"Sahip çıkın, *prens*. Dünyanın onun kime ait olduğunu bildiğinden emin olun." "Nasıl?" diye fısıldıyor.

Bir adım daha yaklaşıp başını dudaklarına değdiriyorum. Tekrar inliyor, sandalyesinde kalçalarını birbirine bastırıyor.

"Aç, *piccolina*. Cennetin nasıl bir his olduğunu görmeme izin ver."

İtaatkâr bir şekilde dudaklarını ayırıyor ve sikimin başını dudaklarının arasından geçirmeme izin veriyor. Kendime işkence ediyorum, ucunu ağzına daldırıyorum ve sonra serbest bırakıyorum. Mükemmel dudaklarının üzerine kapanmasını izlemek için tekrar tekrar.

Cristo. Beni mahvedecek. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Onu memnun etmek için batacağım derinlikleri. Onu gülümsetmek için kabul edeceğim şeyler.

"Daha geniş aç," diye homurdanıyorum, çenesini hafifçe kavırıyor ve başparmağımla aşağı doğru itiyorum. "Bırakın gireyim, *principessa*."

Bana doğru açılıyor, kehribar rengi gözleri benimkilere kilitlenmiş, sessizce daha fazlası için yalvarıyor. *Dio*. İsteddiği zaman itaatkâr küçük bir şey. İstedğini elde ettiğinde. Kalbinin anahtarı bu mu? Ona dünyayı vermek için mi? Eğer öyleyse, bunu onun ayaklarına bırakacağım. Ne isterse, nasıl isterse.

Aletimi dudaklarının arasından geçiriyorum, sıcak ağzı beni sararken küfürler savuruyorum. "Şimdi em Callandria. Dişlerini kullan. Onları şaftım boyunca sürükley ve beni oyuncağın yap. Bunu hissetmek istiyorum prenses." Canımı acıtmasını istiyorum. Zevkime ve acıma hükmetmesini, beni tüketmesini istiyorum. Bu sadece

Onu da aynı şekilde tüketmek niyetinde olduğum için adil. Onun dünyası benimle başlayıp benimle bitecek.

Dudaklarını elinden geldiğince etrafımda kapatıyor, gözleri o kadar büyümüş ki neredeyse kararmış.

"*Brava ragazza*," diye homurdanıyorum, yumruğum saçlarında. "*Brava ragazza*." Ah, lanet olsun. Mükemmel bir saksocu. Ağzı mükemmel, kendisi de öyle. Sikimin üzerinde sallanmasını, beni derinlere alıp sonra geri çekmesini hayranlıkla izliyorum. İlk başta utangaçtı, sınırlarını keşfediyor ve test ediyordu.

Ve sonra dişleri şaftımı tırmıklıyor. Taşaklarım çalkalanıyor. "Daha sert," diyorum. "Acıt, *bella*."

Gözleri benimkilere kayd.

"Evet, *piccolina*," diye mırıldanıyorum, başparmağımı yanağına sürterek. "Beni duydun. Bana bunu hissettirmeni istiyorum. Ruhundaki o ateşi. Onu bana ver, *bella*. Bana onunla hükmet."

Bir an tereddüt etti ve sonra pes etti. Dişleri tekrar şaftımı tırmıklıyor, eli taşaklarımı kavıyor. Zevk ve acı içinde kükrüyorum, onun yaptığı bir ağa yakalandım. Lanet olsun. Bu hem cennet, hem cehennem ve her saniyesini seviyorum.

Saçlarını sıkıca kavıyorum ve kalçalarımı sallayarak ağzının derinliklerine dalıyorum. Etrafımda inliyor, dudakları kapasitesine kadar gerilirken gözleri sulanıyor. Boğazı etrafımda kapanırken hırlıyorum ve o boğuluyor.

"Evet," diye tısladım. "İyi bir prenses gibi sikimde boğul, *bella*." Gözleri sulanıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor. Kalçalarım pençe atıyor.

Nefes almasına izin vererek geri çekiliyorum. "*Voglio di più*," diye nefes nefese kalıyor. *Daha fazlasını istiyorum*.

Küfrediyorum ve dudaklarının arasından tekrar itiyorum, ona istediğini veriyorum. Sikimin üzerinde sallanıyor, beni derinlere alıyor, dişlerini şaftımdan aşağı sürüklüyor. Beni boğuyor. Mükemmel ağzıyla beni mahvediyor, bana *sahip* oluyor.

"Luca."

Antonio'nun sesi arkamdan duyulurken Callandria'yı gözden uzak tutmak için yer değiştirerek Antonio'ya "Defol git," diye bağıyorum.

"Marcello kapıda."

Cazzo.

"Onu orada tut," diyorum. "Bir dakika içinde orada olacağım. Şimdi defol git."

Antonio başka bir şey söylemeden geri çekilir.

Durup Marcello ile konuşmalıyım. Mantıklı olarak, bunu biliyorum. Ama Callandria'nın ağzında hâlâ sikim var. Hâlâ kocaman açılmış gözlerle bana bakıyor. Hâlâ ruhumun her santimini ele geçirdiğini hissediyorum.

Ben durmam.

Kalçalarımı tekrar pompalıyorum, ağzını sikiyorum. Etrafımda inliyor.

"Kardeşinle dudaklarında benim tadımla buluşacağız," diye homurdanıyorum. "Em beni, *bella*. Sertçe."

Benim ateşli küçük *presem* beni durdurmaya çalışmaz. Bana hayır demiyor. Yanaklarını çukurlaştırıyor ve dişlerini ve dilini kullanarak emiyor. Taşaklarım kalkıyor, midem sıkışıyor.

"Boşalacağım, *piccolina*." Geri çekilmeye çalışıyorum ama kalçalarımı kavırıyor ve beni ağzına almak istediğini açıkça belli ediyor. Bu hareket beni uçurumun kenarına göndermeye yetti. Dölüm şaftımdan yukarı fırlayıp dudaklarından dökülürken onun adını homurdanıyorum.

Gözleri büyüyor ve sonra yutkunuyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, taşaklarım bu manzara karşısında zonkluyor. Hiç olmadığım kadar sert boşalırken bacaklarım bükülmekle tehdit ediyor. O da iyi bir kız gibi her damlasını yutuyor.

Nefes nefese kalarak dudaklarından sıyrılıyorum. "*Cristo, bella. Cristo.*" Onu sandalyesinden kollarıma sürüklüyorum, sert ve derin bir şekilde öpüyorum. "*Mi fai impazzire.*" *Beni delirtiyorsun.*

"O duyguyu bilirim," diye fısıldıyor.

Marcello Genovese arazimin kapısının hemen dışında, kollarını kavuşturmuş Porsche'sine yaslanmış bekliyor. Yüzündeki kara kaşlar yaklaşan konuşma için iyiye işaret değil. Yanında birini getirdiyse de, Callandria yanımda, Alessio ve Antonio yanımda olduğu halde yaklaşırken onları göremiyorum.

Callandria elimi sıkıyor, belli ki kardeşiyle yüzleşmek için sabırsızlanıyor. Aralarındaki benzerlikler çok açık. Aynı kehribar rengi gözleri ve Grek yüz hatlarını paylaşıyorlar, ancak Marcello'nun boyu 1.80'in üzerinde.

Tommaso Genovese dünyalarımızı havaya uçurmadan önce, o ve ben yeterince iyi anlaşıyorduk. Çok iyi arkadaş değildik ama düşman da değildik. Kötü niyet olmadan bir arada yaşar, yollarımız her kesiştiğinde birbirimize şaka yapardık. En azından, aramızda kötü niyet olmadan bir arada yaşadığımızı sanıyordum. Belki de ben

yanlıştı. Çünkü lanet olası büyükbabası Diego Butera'ya savaşın alevlerini körüklemesi için şantaj yaptığında ve ardından Carmine'a Amalia'yı kaçırmayı için para verdiğinde kesinlikle hiçbir şey söylemedi.

"Sakin ol," diye mırıldanıyorum Callandria'nın kulağına. "Her şey yoluna girecek. Bir dakika bekle ve onunla konuşmama izin ver."

"Luca."

"Bekle, *bella*."

Oflayıp pufluyor ve sonra isteksizce başını sallıyor. Alessio ve Antonio etrafını sarar, güvende olduğundan emin olurlar. Ölersem, ölürüm. Olan oldu. Ama onu buradan güvenli bir yere götürecekler.

O noktaya geleceğini sanmıyorum. En azından bu gece. Eğer kardeşi kavga için gelseydi, yalnız gelmezdi. Bir orduyla gelirdi. Görünüşe göre, Rafe'in oturumu erteleme girişimi onu yatıştırmamış. Bu beni kızdırmalı. Rafe *Capo dei capi*. Onun sözü kanundur. Yine de Marcello'nun kız kardeşini, hayatını riske atıp onu görmeye gelecek kadar önemsemesini takdir ediyorum. En azından o Tanrı'nın unuttuğu aileden biri için bir maaş çekinden fazlası.

"Valentino," diye homurdanıyor, ben kapılara yaklaşırken Porsche'den uzaklaşıyor. Bakışları ben ve kız kardeşini koruyan adamlar arasında gidip geliyor, soğuk ve değerlendirci. "Buraya senin elini tutarak geldi diye onun kendi isteğiyle burada olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neye inandığın gerçekten umurumda değil," diyorum. "Ailen benimkine savaş açtıktan sonra evime davetsiz olarak geldin. Şu anda karşında durmamın tek nedeni onun benim için önemli olması. Sen ve senin inançların hiçbir şey ifade etmiyor."

"Savaş mı ilan ettik?" Kaşları havaya kalktı. "Bölgemizin her tarafına cesetler bıraktınız ve sonra aynı gece o kayboldu, bütün bir

bir yığın kapımıza geliyor."

"Tommaso Genovese sizin bölgenize dağılmış adamları öldürdü," diyorum. "Bizim bununla hiçbir ilgimiz yok."

"Doğru. Ve sanırım onu aileniz de öldürmedi."

"Emilio'nun kapısının önüne bırakılan cesetlerin tüm sorumluluğunu kabul ediyoruz. Onları gönderene geri teslim ettik," diyorum omuz silkerek. "Belki bir dahaki sefere aileniz Rafe'in *Regina*'sını kaçırmaya ve ondan uzak tutmaya karar verdiğinde iki kez düşünürler."

"Peki ya büyükbabam?" Marcello homurdanıyor.

"Yasaları ihlal etti. Çabucak öldüğü için şanslı," diye çıktım. "Aynı şeyi yapacak kadar aptal birine aynı merhameti göstermezdi, bunu sen de biliyorsun."

"*Cazzo*," diye tükürdü Marcello, çenesi sıkılmıştı. "Peki şimdi ne olacak, Valentino? Callandria'yı tutarak onun suçları için bizi mi cezalandırıyorsun? Onu korumak için öldürdüğün yasayı ihlal mi ediyorsun?"

"*Principessa* tam olarak ait olduğu yerde," diye karşılık veriyorum ona. "O kendi seçimini yaptı. Ona kendin sor. Ama saçının tek bir teline bile zarar gelirse, ailenin krallığını paramparça ederim, Marcello. Geriye moloz yığınından ve Genovese adının fısıltısından başka bir şey kalmaz."

"*Cristo*," diye nefes alıyor. "Ona aşıksın."

Cevap vermeyeceğim. Bu onu ilgilendirmez. Ne söyleyeceğimden bile emin değilim. Ona aşığım. Bu açıklanamaz, mantıksız ve imkânsız bir şey ama yine de göğsümde bir savaş davulu gibi çalıyor.

Elimi kaldırarak Antonio ve Alessio'ya onu bana getirmelerini işaret ediyorum. Marcello ve ben sessizce bizi ayıran birkaç metreyi geçmelerini bekliyoruz. "*Dio*," diye mırıldanıyor Marcello nefesinin altında Callandria

dümdüz yürüdüğünde

Bana kadar.

Kolumu beline dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum. Dudaklarım daha önce onu işaretlediğim boğazının kenarına dokunuyor. Ağabeyine gösteri olsun diye değil, o benim olduğu için. Ona dokunacağım, onu ne zaman ve nerede istersem öpeceğim.

Bana karşı eridi. Ve dudaklarından tek bir kelime bile çıkmadan, Marcello'nun korktuğu şeyi doğruladı. O artık bana ait.

Uzun bir süre sessizce ona bakıyor, belki de cephesinde çatlaklar arıyor. Ama bulabileceği hiçbir şey yok. Şu anda yok. Callandria Genovese bağlılığını ilan etti ve arkasında duruyor.

İnanılmaz biri.

Bir süre sonra başını sallayarak, "*Merda*," diye homurdanıyor. "Bir Valentino, Callie?"

"Onlar benim düşmanım değil, Marcello," diyor, yumuşak sesi net. "Senin de düşmanın olmak zorunda değiller."

"Büyükbabamı öldürdüler."

"Biliyorum," diye fısıldar Callandria.

"Biliyorsun." Marcello başını sallar. "Ve sen hala burada *onun* silahlar?"

"Andrea Maceo ile itaatkâr küçük bir prenses gibi sefalet içinde yaşamamı mı tercih edersin, Marcello?" diye çıkışır. "Beni evde bekleyen gelecek bu. Ben ailemizdeki erkeklere satılacak bir metadan başka bir şey değilim ve bunu sen de biliyorsun."

"Bu doğru değil."

"Hayır mı? Sen ne zaman onların yaptıklarını durdurmak için çizginin dışına çıktın Marcello? Geleceğimin ne olacağını benden çok önce biliyordun ama hiçbir şey söylemedin." Aniden güldü. "Bana olması gerekenin bu olduğunu söyledin."

Marcello irkilir, suçluluk duygusu yüzünde titreşir. "Benden ne yapmamı isterdin Callie? Büyükbabamızı ve babamızı öldürmemi mi?"

"Tabii ki hayır," diyor. "Ama şimdi burada durup, Genovese ailesi için bir piyon ve maaş çekinden fazlası olmadığım halde ailemize ihanet etmişim gibi davranmayın."

"Peki ya annem? Büyükannem? Onlara ne söylemem gerekiyor?" Marcello soruyor.

Onlara güvende olduğumu söyle," diyor sesi titreyerek. "Ve onlara tam olarak olmam gereken yerde olduğumu söyle."

İhtiyaç. İstemek değil, ihtiyaç. *Dio*. Hala istediği şeyin bu olduğundan, istediği kişinin ben olduğumdan emin değil. Fiziksel olarak hazır. Ama zihinsel ve duygusal olarak hala kendisiyle savaş halinde.

Bu benim için kabul edilemez. Her parçası bana ait olana kadar onu yatağıma almayacağım. Ona sunabileceğim tek seçenek bu.

"Ve babamıza söyle, bundan sonra hayatımı kendi şartlarımla yaşayacağım," diyor. "Bana ne olacağına ve ailem için hangi ittifakları kuracağıma ben karar veririm. Ben en yüksek teklifi verene satılacak bir mal değilim. Eğer bir varis olarsa, bu *benim* seçimimle olacak. Çocuğum bir Valentino olacak."

"*Cazzo*," diye tıslıyor Marcello, şok olmuş bir halde.

"Eve git Marcello," diyor Callandria. "Ve hepimizi öldürtmeden önce babamızı kurmaya çalıştığı umutsuz komplodan vazgeçir. Büyükbabamın Tanrı'nın unuttuğu savaşı da onunla birlikte ölsün."

Yedinci Bölüm

Callandr al

OceanofPDF.com

I Luca'nın yatak odasında huzursuz ve keyifsiz bir şekilde dolaşıyordum. Marcello'nun bu gece gelmesini beklemiyordum, belki de gelmeliydim. Babam oyunu kuralına göre oynamaya istekli olabilir ama Marcello o kadar kolay ikna olmuyor.

O benim ağabeyim, en iyi arkadaşım. Her zaman yakındık.

Yine de bu gece söylediğim hiçbir şey doğru değildi. Andrea Maceo ile evleneceğimi benden çok önce biliyordu. Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bu dünyanın dışında bir geleceğim olduğuna inanarak büyümeme izin verdi. Bunu neden yaptığını anlıyorum ama bu, en çok güvendiğim kişinin ailemi her zaman benden üstün tuttuğu ve tutacağı gerçeğini değiştirmiyor.

Made men için işler hep böyle gitmez mi? *La Cosa Nostra* her şeyin üstündedir. Yine de bunun *mafya* işleriyle hiçbir ilgisi yoktu, gerçekten. Geleceğimle ilgili gerçeği itiraf etmek söz konusu olduğunda dilini tutacağına dair yemin etmemişti. Ama yine de dilini tuttu. Tıpkı Tommaso Genovese'nin yaptığı gibi bana değersizmişim gibi davrandı. Tıpkı babamın yaptığı gibi.

Kendi ailem ile Luca Valentino arasındaki keskin zıtlık hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Luca bana her şeyi anlatmıyor olabilir ama bana karşı dürüst. Gerçeğin acımasız olduğunu bilse bile.

 irkin, bana veriyor. Beni karanlıkta bırakmaz, diğ er ayakkabının d üşmesini beklemez.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak yüzüne doğru döndüm.

"Ne için, *bella*?" diye soruyor, uzandığı yataktan bana bakarak. Ayakkabılarını çıkarmış olmasına rağmen tamamen giyinik. Ellerini karnının üzerinde birleştirmiş, ayaklarını  aprazlamış. Son derece rahat görünüyor ama yine de gözleri milyonlarca kilometre uzakta.

"Marcello'yu görmeme izin verdiğin için."

"Bana teşekkür borçlu değilsin." Bana odaklandığında gözleri berraklaşıyor. " zg ns n."

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Yalancı."

"Beni kızdırdı," diye mırıldandım savunmacı bir omuz silkmeyle.

"Demek kutularınızı kıran tek kişi ben değilim." Dudakları seğiriyor. "Buraya gel, *bella*."

"Neden?" Birdenbire temkinli davranarak sordum.

"Kardeşine kızgınsın. Bunu düzeltmek istiyorum." Bir parmağını kıvrırarak beni yatağa doğru çağırıyor. "Kıyafetlerini  ıkarmayacağıma söz veriyorum."

Giyinik kalmama izin vermesine şaşırarak yavaşça ona doğru ilerliyorum. " ok kafa karıştırıcısın Luca Valentino," diye mırıldanıyorum, kollarını belime dolayıp beni yatağa çektiğinde.

"Nasıl yani?"

Kayıtsızca omuz silkıyorum.

"Söyleyin bana, *principessa*."

"Kıyafetlerimin bende kalmasına izin veriyorsun," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor, ifadesi yumuşak. "Sana daha kaç kez söylemem gerekiyor Callandria? Kendini bana vermen için seni zorlamayacağım. Sadece kendi özgür iradenle bana verdiğin şeyi alırım." Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Ve sen bana her parçanı vermeye hazır değilsin."

"Oh." Her parçamla ne kastettiğinden tam olarak emin değilim ama sadece bedenimden bahsetmediğini hissediyorum. Bu adam... karmaşık. Dokuz parçalı imkansız yapbozlar gibi. Herkes daha fazla parçası olanları çözmenin daha zor olduğunu varsayar, ama yanılıyorlar.

Bu dokuz küçük, garip şekilli parça neredeyse herkesin kafasını karıştırır ve çılgınca birbirlerine nasıl uyduklarını anlamaya çalışırlar. Çoğu hiçbir yere varamadan pes eder. Bu adam da aynen öyle. Çözmesi imkansız. Kafa karıştırıcı. Keskin kenarlardan ve açılardan oluşuyor ve bir şekilde bir araya gelerek çok az kişinin tamamlayabildiği bir görüntü oluşturuyor.

"Seni gömleğimin içinde görmek hoşuma gidiyor, *güzelim*," diye mırıldanıyor bir süre sonra. "Bana aldığın gömlekler çok küçük."

"Hmm. Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum."

Ona bakıyorum. "Bunları bilerek aldın, değil mi?" "Gömleğimin içinde iyi görünüyorsun." Omuz silkiyor, pişmanlık duymuyor.

"Luca," diye inliyorum ve sonra kendime engel olamayarak gülümsüyorum. O gerçekten de kötü bir adam. Kendi kurallarına göre oynuyor. Aslında bence kendi kurallarını kendisi koyuyor. İstedikini istediği zaman yapıyor ve bunun için hiç özür dilemiyor. Böyle bir özgürlüğün tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum.

"Uyu *güzelim*," diye mırıldanıyor, beni yarı yarıya üzerine çekerek.

"Yorgun değilim."

"Hayır mı?"

Başımı sallıyorum, yanaklarım kızarıyor. "Ne yapmak istiyorsun, hmm?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. Bu bir yalan. Ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum. Kardeşim sözümüzü kesmeden önce kaldığımız yerden devam etmek istiyorum. Ama o zaten bunu yapmayacağımızı söyledi. Yani bu beni nereye götürür bilmiyorum. Hayal kırıklığı ve azgınlık sanırım.

Eli sırtımdan aşağı kayıyor. "Gerçekten giyinik uyumamalısın." "Neden olmasın?"

"Bu senin için iyi değil." "Ne zamandan beri?"

"Dokunmak istediğim hiçbir yerine dokunamadığım için, *bella*," diye homurdanarak beni sırtüstü çeviriyor. Beni takip ediyor, ön kollarının üzerinde üzerimde duruyor. Yüzünü boğazıma bastırıyor ve beni içine çekiyor. "*Merda*. Beni deli ediyorsun."

"O duyguyu bilirim Luca."

"Öyle mi?" Bakışları benimkilere kayıyor, açgözlülükle. "Öyle mi, Callandria? Sana yapmak istediğim şeyler..." Başını tekrar eğip dudaklarını göğüslerimin üzerinde gezdiriyor. "Benim olduğunda, zincirleri sevmeye başlayacaksın, *principessa*. Seni onların içine koymam ve senden istediğimi almam için bana yalvaracaksın."

"Luca," diye inleyerek ağzına doğru eğildim.

"Sahip olduğun her fanteziyi, vücudundaki her hassas noktayı bileceğim." Meme ucumu ısıyor ve dudaklarımdan bir çığlık koparıyor. "Seni mahvedeceğim prenses. Tıpkı senin beni mahvettiğin gibi."

"Seni kızdırmadım," diye nefes nefese kaldım.

"Yalancı," diyor vücudumda gezinerek. "Seni görür görmez beni mahvettin Callandria." Gömleğimi yukarı çekerek dudaklarını karnıma değdiriyor. Oramı ısıyor ve tenimde bir iz daha bırakıyor. "*Non faccio che pensare a te.*" *Tek düşündüğüm sensin.*

"Luca," diye sızlanıyorum. "Lütfen."

"Bana ait olanı görmeme izin ver, *piccolina*," diye nefes alıyor. "Tadına bakmama izin ver."

"Evet. Lütfen, evet," diye rahatlayarak hıçkırıyorum, arzuyla öylesine dolanıyorum ki, şu anda istese ruhumun anahtarlarını ona vereceğimi düşünüyorum. Her parçamı istiyor. Ve Tanrı yardımcım olsun, onları ona vermek istiyorum çünkü benim de tek düşündüğüm o. Korkutucu ama gerçek. Hayatımın son yirmi dört saati hayatımın en güzel saatleri oldu. Aynı anda hem kendim gibi hem de daha az kendim gibi hissettiğim hiç olmamıştı.

İnliyor, dişlerini karnımda gezdiriyor. Kaslarım dokunuşunun altında titriyor, vücudum ona hücresel düzeyde tepki veriyor. Onu her yerde hissediyorum, sanki damarlarıma pompalıyormuş gibi. Başparmaklarını pantolonumun içine sokuyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, pantolonumu ve külotumu kalçalarımın altına çekmesine izin veriyorum.

"*Bellissima*," diye nefes alıyor, gözleri bacaklarımdaki ıslak, muhtaç ete kilitlenmiş. "Oh, *principessa*. Sizinle çok eğleneceğim."

Burnunu merkezime bastırıp beni içine çekiyor.

"Luca," diye haykırdım, şok olmuşum. Tahrik oldum. Utanıyorum. Hangisini hissettiğimi bile bilmiyorum.

"*Perfezione*." Başını kaldırıp bana bakıyor, yüz ifadesi ihtiyaçla dolu. Gözleri arzudan simsiyah. Bana hiç bu kadar tehlikeli görünmemişti. Ya da daha güzel. Bu, beni elinde tutmak için öldürmeye hazır acımasız, gaddar adam. İntikamımı almak için gaddarlık yapabilecek biri. Bu...*Dio*. Aşık olduğum adam bu.

Bacaklarımı aralıyor ve aralarına giriyor. Pantolonum hâlâ bir bacağımdan sarkıyor ama fark ettiğini sanmıyorum. Gözleri benimkilere kilitlendi.

Başını eğdiğinde beni esir alıyor. Beni iki parmağıyla yararken ve doğrudan klitorisime sıcak bir öpücük kondururken bakışlarımı hiç kesmiyor.

Zevk içime saplanırken kalçalarım yataktan fırlıyor.

Boştaki kolunu bana doluyor ve beni acımasızca tekrar altına çekiyor. "Hayır," diye hırlıyor. "Sen burada kal, *piccolina*. Bu sefer seni cennete götürmeme izin ver."

"Luca, lütfen," diye hıçkırıyorum, çarşafları pençeliyorum. "Lütfen!"

"Lütfen, ne? Daha fazla mı?" Dilini klitorisimin etrafında gezdiriyor. "Daha az mı?" Her bir alt dudağımı ağzının içine çekerek sularımı emiyor. "Hiç durmayacak mısın?" Bana eziyet ediyor, uzun uzun yalıyor. "Senden hiç vazgeçmeyecek miyim? Lütfen, ne, *bella*?"

"Beni boşalt!" Ağlıyorum, bunun için çaresizim. Bunun için yalvarıp yakarmaya hazırım. "Lütfen, Luca."

"Nasıl emrederseniz, *principessa*," diye nefes alıyor. Daha önce beni yediğini sanmıştım ama yanılmışım. Çok yanılmışım. Deliliğin sınırına gelmiş, önündeki yemek tarafından tüketilmiş bir adam gibi üzerime düşüyor. Aynı anda her yerde, sanki nasıl şarkı söyleteceğini çok iyi biliyormuş gibi bedenimle oynuyor. Ve Tanrım, şarkı söylüyor. *Söylüyorum*.

Çığlıklarım odayı dolduruyor, köşelerde cinsel bir arya gibi yankılanıyor.

"İşte bu, *güzelim*," diye mırıldanıyor etime karşı. "Benim için çığlık at."

Zevk beni parçalara ayırıp rüzgârlara savururken sesim onun adıyla kesiliyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen mutluluk dalgalarının üzerinde süzülüyorum. Görüş alanım kararana ve kalbim bu mükemmel huzur anında donup kalarak tamamen durma tehlikesi geçirene kadar durmuyor ya da vazgeçmiyor.

Dünyaya geri dönüyorum ve onun kollarına güvenle iniyorum.

"Callandria," diye nefes alıyor. "*Mia bella principessa*."

Kendimi dışarıda bulduğum anda rüya gördüğümü anlıyorum. Şehir parçalanıyor. Kan, sokaklarda bir nehir gibi akıyor. Cesetler hala düştükleri yerde yatıyor, kanlı ve hırpalanmış.

"Hayır," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. Bunun olmaması gerekiyordu. Luca ve benim bunu durdurmamız gerekiyordu. Biz aynı taraftayız.

Luca.

Hayır. Oh, hayır.

Nerede olduğumu anlamaya çalışarak çılgınca bir daire çiziyorum. Babamın evine yakın. O yöne doğru koşmaya başlıyorum, bu sefer oraya zamanında varabilmek, Luca'yı çok geç olmadan kurtarabilmek için dua ediyorum. Kaldırımından aşağıya doğru koşarken ciğerlerim yanıyor, şehri ürkütücü bir şekilde kaplayan kemiklerin arasından dikkatsizce geçiyorum.

Düşen cesetlerden kaçıyor, onları görünce hıçkırmamak için dilimi ısırıyorum. Çok fazla var. Çok fazla ölüm. Çok fazla yıkım. *Dio*. Bunun olmaması gerekiyordu.

Köşede tökezliyorum, kendimi yakalamadan önce neredeyse yüzüstü düşüyordum. Babamın sokağına doğru kayarken bileğim zonkluyor, gözlerim Luca'yı arıyor.

Gözlerim sokağın ortasına yayılmış sıra sıra cesetlere takılınca dehşet içinde haykırıyorum. Marcello. Babam. Luca. Hepsi ölmüştü.

"Hayır!" Dizlerimin üzerine çökerek çığlık atıyorum. "Hayır!"

"Callandria." Sert eller beni tutuyor, sarsarak uyandırıyor.

Keskin bir çığlıkla doğruluyorum, dehşet içinde geriye doğru tırmanıyorum. Sonra bakışlarım Luca'ya takılıyor, bana bakarken moka rengi gözleri endişeyle doluyor. Luca yaşıyor. Rahatlayarak hıçkırıyorum ve kendimi onun göğsüne atıyorum.

"Luca," diye soluyorum ve ona bir gülle gibi çarpıyorum.

"Sakin ol, *güzelim*, sakın ol," diye mırıldanıyor, beni kollarıyla sarıyor. "Sadece bir rüyaydı."

Ama öyle değildi. Tıpkı bu sabah olduğu gibi, olası bir geleceğe bir bakıştı. Kavramak ya da kelimelere dökmek için bile çok korkunç bir gelecek. Ailem öldü. Luca, öldü. Tüm şehir kan ağlıyor. Bunu nasıl durdurabilirim? Bilmiyorum ama durdurmak zorundayım.

Onu kaybedemem. Şimdi olmaz. Onu daha yeni buldum.

"Konuş benimle, *piccolina*," diyor. "Aklından neler geçiyor?"

"Sen ölmüştün," diye fısıldadım. "Marcello ve babam da öyle. Şehir yerle bir olmuştu. Her yerde cesetler vardı." Dehşet içinde titriyorum, yüzümü boğazına bastırıyorum. "Korkunçtu, Luca."

"Beni kaybetmeyi hayal ettin."

"Evet."

"Ve bu yüzden mi adımları haykırıyordun?" "Ben... Ben senin adını mı haykırıyordum?"

"Evet."

"Evet," diye fısıldıyorum.

"*Piccolina*," diyor usulca, dudaklarını tacıma bastırarak. Bana uzun bir süre öylece sarılıyor, ikimiz de konuşmuyoruz. Sonra sessizce iç geçiriyor ve yüzümü kendisine doğru çeviriyor, başparmaklarını gözlerimin altından geçirerek

döktüğümü bilmediğim gözyaşlarını topladım. "Seni asla hak etmeyeceğim Callandria, ama yine de seni kaybetmemek için canla başla savaşıcağım."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Luca

OceanofPDF.com

Sonraki iki gün huzur içinde geçti. Genovese ailesinden çıt çıkmıyor, onlar da bizden bir bok duymuyor. Günlerimi Emilio'nun düşüncesizce bir şey yapmaya karar vermesi ihtimaline karşı Rafe ve Mattia ile planlar yaparak, gecelerimi de Callandria ile geçiriyorum.

Dokunur ve keşfederiz. Ona kötü ağzımı ne kadar sevdiğini öğretiyorum. O da bana sahip oluyor. Ama zorlamıyorum. Onu acele ettirmiyorum. Yapamam. Henüz farkına varmadı ama bana aşık. Kırılgan ve yeni, bana olan güveninin artması gibi kolayca kaybolabilir. İkisinden de kolayca vazgeçmeyi reddediyorum.

İkinci günün sonunda, Emilio ertesi sabah için bir görüşme talep eder. Daha fazla ertelenmeyecektir. Dedikodular yayılmaya başlamıştır ve Genovese imparatorluğu üzerindeki hakimiyeti tehlikededir.

Rafe haberi verdiği anda telefonda "Siktir," diye homurdanıyorum. "Tamam. Ben yapacağım. Ama Callandria orada olmayacak. Ve eğer ona hakaret ederse, bunu kendi tehlikesine atmış olur."

"Sen ona aşıksın," diyor ağabeyim. Sesinde ne bir şaşkınlık ne de bir yargılama var.

Yine de ona söylemekte tereddüt ediyorum, onun ya da ona karşı hissettiklerimin başımızda geleceklerde bir cephane olarak kullanılmasına izin vermek istemiyorum. Birliğin başkanı olarak

Rafe'in her zaman seçme şansı yoktur. Yapması gerekeni yapar çünkü yapmak zorundadır.

"Sessizliğinizi bir cevap olarak kabul ediyorum," diyor kuru bir sesle. "O biliyor mu?"

Öyle mi? Belki de. Kesinlikle ona göstermeye çalıştım, ama kelimeleri söylemedim. Ne için bekliyordum? Bilmiyorum. *Dio*. Ben bir aptalım. Onun kalbini istiyorum ama benim kalbime sahip olduğuna dair ona güvence vermedim. O beni kaybetmeyi hayal ediyor ama ben gerçeğimi saklıyorum, ruhunun her parçasını bana vermesini bekliyorum.

Benimki zaten onda, ama bunu biliyor mu? Bilmiyor olma ihtimali endişe verici.

"Gitmem gerek," diye mırıldanıyorum Rafe'ye.

"Sabah burada ol, Luca," diye hatırlatıyor bana. "Onunla şarküteride buluşacağız."

"Tamam." Bağlantıyı kesiyorum ve Callandria'yı aramaya gidiyorum.

Onu mutfakta Ricardo, Antonio ve Alessio ile poker oynarken buluyorum. Antonio ve Alessio'nun yüzlerindeki hoşnutsuz ifadeye ve önündeki fiş yığınının bakılırsa kaybetmiyor.

"Sana ne kadar borçlular, *Bella*?" Elindeki kartları incelemek için arkasından yaklaşarak soruyorum. Elinde bir çift dörtlü var. Elinin geri kalanı bok gibi.

"Bir süre önce saymayı bıraktım," diyor neşeyle. "Bu oyunu daha önce oynadıklarından emin değilim Luca."

Antonio homurdanıyor.

Alessio'nun dudakları ekşi bir şey tatmış gibi büzülürken kıkırdıyorum.

Muhtemelen onun hayatta olduğundan daha uzun süredir poker oynuyorlar.

Callandria ıskarta yığınının bir üçlük atar. Antonio'ya "Vur lütfen," diye sorar.

Masanın üzerinden ona bir kart daha uzatıyor.

Karta bakıp kendi kendine güldükten sonra masanın ortasına 100 dolarlık bir çip daha atıyor. Kart bir beşli. Elindeki kartla hiçbir işe yaramaz ama blöfü işe yarar.

Alessio alnındaki teri siler.

"Pas geçiyorum," diyor Ricardo, elindeki kartları masaya fırlatarak. "Yaşlı kırımın ne zaman yenildiğini bilirim."

"Ben de," diye mırıldanıyor Alessio tiksintiyle, elindeki kartları yere atarken.

Antonio önce kartlarına, sonra da ona gülümseyen Callandria'ya bakar. "Siktir et," diye homurdanır. "Ben de yokum."

"*Sei coniglios*," diyorum, üçüne de gülerek.

"*Vaffanculo*," diye mırıldanıyor Antonio hiç öfkelenmeden. "Ona karşı oynamayı dene."

O bir *principessa spietata*."

"Onlara kartlarını göster, *bella*."

Elindeki kartları masaya koyar ve elini gösterir. Ricardo masaya vurarak gülüyor.

"*Cristo*," diye mırıldanıyor Alessio.

Antonio bana sadece 'Gördün mü?' der gibi bakıyor. O acımasız.'

"Sana çalmayı kim öğretti, *piccolina*?" Cipslerini bir yığın haline getirip sessizce mırıldanırken ona soruyorum.

"Marcello ve korumalarım. Bildikleri her şeyi bana öğretilene kadar küçükken onların peşini bırakmazdım" diyor.

Cevabından tatmin olmuş bir şekilde başımı salladım. Alessio ve Antonio'nun yüz ifadelerine bakılırsa sormamışlar. "*Principessa* olduğu için bir balonun içinde büyüdüğünü ya da hassas olduğunu varsayıyorsunuz," diyorum sessizce. "Hiçbir şey bilmiyorsunuz. Bir *principessa*'nın omurgası çelikten dövülmüş ve elmaslarla kaplanmış. Girdiği her odada en tehlikeli kişidir.

Çünkü o en zeki ve en çok riske girmeye istekli olan. Hayatta kalması buna bağlı. Bunu bir daha asla unutma."

Alessio ve Antonio anlayışla başlarını sallarlar. Ricardo bile başını sallayarak Callandria'ya yeni bir takdirle bakıyor.

Biz silahlarla, bıçaklarla ve el altından yapılan anlaşmalarla savaşıyoruz. Onlar da bizimle aynı dünyada yaşıyorlar ve hayatta kalmak için bunların hiçbirine ihtiyaç duymuyorlar. Savaşmaları gerektiğinde, bunu beyinleri ve irade güçleriyle yapıyorlar. Narin değiller. Çaresiz değiller. Onları zayıf oldukları için korumuyoruz. Onları savunuyoruz çünkü hepimizin en çok hak edenleri onlar. Kadınlarımızı korumak bir onurdur. Adına layık her Made erkeğinin tereddüt etmeden uğruna öleceği bir onurdur.

"Gel, *güzelim*," diye mırıldanıyorum, elimi ona uzatarak. "Sanırım bir gece için yeterince para kazandın."

"Onu saklamayacağım," diyor.

"Evet, öylesin. Belki bir dahaki sefere kadın olduğun için seni küçümsemeden önce iki kez düşünürler."

"Luca, gerçekten," diye itiraz ediyor.

"Sus, *bella*. Artık senin paran."

"Yani bu, onunla ne istersem yapabileceğim anlamına geliyor, değil mi?" "Adamlarıma geri vermek dışında her şeyi," diye kabul ediyorum.

"Tamam." Elime tutuşturmadan önce fişlerini topluyor. "Bu senin için" dedi. "Lütfen Bayan Ricardo'nun bakımına harca. Oh. Bir de Alessio ve Antonio'ya beni korumaları için ödediğiniz paraya." Göğsümü okşuyor, bana gülümsüyor.

"*Cazzo*," diye homurdanıyorum, mutfaktan çıkarken yanımdan geçip gidiyor, kendinden memnun.

Masadaki üç adam da aynı ifadeyle bana bakıyor.

"Söyleme bile," diye homurdanıyorum. "Tek kelime bile etme." Alessio gerçekten de gülümsüyor.

Callandria'nın arkasından küfredip odadan çıkıyorum, buna kendim sebep olduğumdan oldukça eminim. *Dio*. Kendi iyiliği için fazla zeki ve korkusuz.

Evet, onu seviyorum. O kadar çok ki hayatıma girdiğinden beri ondan başka bir şey düşünemiyorum. Önemli olan tek şey o.

Ben yukarı çıktığımda o çoktan yatak odasına girmişti. Kapı aralığında duruyorum, pencerelerden içeri süzülen ay ışığıyla yıkanmış görüntüsünü içime çekiyorum. Onu ruhani bir parıltıyla aydınlatıyor.

"Orada söylediklerinde ciddi miydin?" diye soruyor bana dönüp bakmadan. "Gerçekten *müdürlerin* söylediğin her şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Odaya giriyorum, cipsleri şifonyerin üzerine bırakmadan önce kapıyı ayağımla iterek kapatıyorum. "Öyle birini tanıyorum," diye cevap veriyorum.

"Kim?"

"Ona bakıyorum, *Bella*." Gömleğimi başımın üzerinden çıkarıp pencerenin önünde ona katılıyorum. "Elini bile kaldırmadan beni dizlerimin üzerine çökerttin."

"Oh, bir tane kaldırdım," diyor gülümseyerek.

"Evet, yaptın." Onu göğsüme doğru sürüklüyorum ve dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "İşte o an sana aşık oldum."

"Luca," diye nefes nefese kalır.

"Her parçanı bana vermeni bekliyordum ama ben bir aptalım," diye mırıldanıyorum. "Sana zaten her parçama sahip olduğunu hiç söylemedim. Kalbinde bana da yer açman için ne kadar zaman gerekiyorsa o kadar bekleyeceğim."

"Ya..." Başını çevirip bana bakıyor. "Ya zaten oradaysan, Luca?"

"Ciddi değilsen söyleme, *güzelim*," diye fısıldıyorum... yalvarıyorum. *Cristo*. Evet, yalvarıyorum. Çünkü daha sonra fikrini değiştirir ve beni kalbinden atmaya çalışırsa hayatta kalamam. Ona ihtiyacım var. Havadan, sudan ya da hayattan daha çok.

Bu dünyayı kurtarılmaya değer kılan tek şey o. Bu *beni* kurtarılmaya değer kılıyor. Kardeşlerim ve ben... lanetlendik. Ama bu *bella principessa* bana kasvetli olmayan bir gelecek için umut olduğunu hissettiriyor. Kurtuluş umudu var. Bu dünya yıkım ve harap olmak zorunda değil. Kazanmak için yıkmak zorunda değiliz. İnşa edebiliriz. *Yeniden inşa edilebiliriz*.

Ve eğer yine de cehenneme atılırsam, en azından tam olmanın ne demek olduğunu bilerek gideceğim. Dünyayı kollarımda tutmanın ve onun gözlerinde sonsuzluğu görmenin nasıl bir şey olduğunu bilerek gideceğim. O benim ruhum, bu dünyada bana huzur veren tek şey. Bana umut veren tek şey.

Hayatta kalmak için ona ihtiyacım var.

"Ciddi değilsen söyleme," diye tekrar fısıldıyorum.

Kollarımda dönüyor, avuç içini yanağıma dayıyor. Kehribar rengi siren gözleri benimkilerle buluşuyor ve beni büyüsünün daha da derinlerine sürüklüyor. "*Ti amo*, Luca," diye nefes alıyor, kelimeler o kadar yumuşak ki duymak için zorlanıyorum. Ama kalbim duyuyor. Lanet olsun. Kalbim duyuyor.

"*Cristo*," diye hırslayarak saçlarını avucumun içine alıyorum. Başını arkaya yatırıp gözleri kararana kadar çekeştiriyorum. "Tekrar söyle, *güzelim*."

"*Ti amo*."

"Tekrar."

"*Ti amo*."

Ciddi. Gerçek, yüzünün her güzel çizgisine boyanmış. Gözlerinden iki damla halinde dökülüyor, yuvarlak yanaklarında izler bırakıyor. O benim. Sonunda, bu güzel küçük prenses benim.

Onu kollarıma sürüklüyorum, hararetli bir bağlılıkla ağzımı onunkine bastırıyorum. Dudaklarımda onun gözyaşlarının tadını alıyorum ve onları kendime mal ediyorum. Tanrı onu yaratırken mükemmelliği yaratmış. Bu dünyayı yumuşatacak kadar tatlı, hayatta kalacak kadar sert, fethedecek kadar cesur. Özünde bir *prensessa*.

Tişırtının üst kısmını kenara çekiyorum, ellerim vücudunda gezinip her kıvrımını keşfederken dudaklarımı boynunun kenarına dikiyorum.

Onu soymak için birlikte çalıştık, onu pencerelerden süzülen ay ışığı ve arkamızdaki lambanın parıltısından başka bir şey olmadan bıraktık.

"Ellerini bardağın üzerine koy, *güzelim*."

Yavaşça kaldırıyor, en tatlı küçük kuzu gibi titriyor. Boğazını sıkıyorum, köprücük kemiğini ısıriyorum. Benim sabunumu kullanıyor ama sanki benim kokum bile onun özünü maskeleyormuş gibi tatlı kokuyor.

Başparmaklarım sert meme uçlarının üzerinde yuvarlanıyor ve ondan gırtlaktan gelen bir inilti duyuyorum. Çimdikliyorum, acıtacak kadar sıkıyorum.

"Luca!" diye hıçkırıyor, elleri camın üzerinde kayıyor. Ellerime doğru eğiliyor, sessizce daha fazlası için yalvarıyor.

"Sen de biraz acıyı seviyorsun,
Bella." "Evet."

Gülümsüyorum. Bu bir soru değildi. Öyle olduğunu biliyorum. Onu öğreniyordum. Nelerden hoşlandığını. Onu benim için çılgına çeviren şeyi. Hareket edemeyecek kadar sert boşalmasını sağlayan şey. Sıkıştırılmayı seviyor. Acıyı seviyor.

Prensesim küçük pis bir şey.

Neden hiçbir şeyin bana çekici gelmediğini hep merak etmişimdir. Gördüğüm hiçbir sapkınlık, izlediğim hiçbir gösteri. Hiçbiri ilgimi çekmedi çünkü *o* değildi. O benim en sevdiğim lezzet, benim suçlu zevkim. O benim asla kaşıyamadığım kaşıntım. Onunla ilgili her şey tam olarak aradığım ve asla bulamadığım şeydi. Hızlı bir sikiş aramıyordum. Bunca zamandır *onu* arıyordum. Callandria'yı. Ruhumun diğer yarısını.

Alexa'dan ışıkları kapatmasını isteyerek başımı çeviriyorum. Bir saniye sonra, oda kararıyor ve bizi ay ışığından başka bir şey bırakmıyor.

"Bizi pencereden izle, *güzelim,*" diye fısıldıyorum kulağına. "Bu mükemmel vücuda ne yaptığımı gör."

"Luca."

"İzle," diye homurdanarak sağ göğsüne vuruyorum.

Şok içinde haykırıyor, sesi hızla iniltiye dönüşüyor. Evet, biraz acıyı seviyor. Hem de çok iyi seviyor. Ne kadar sevdiğinin kokusunu alabiliyorum.

Dudaklarımı tekrar boğazına bastırıyorum, meme uçlarıyla oynarken öpüyorum ve ısırıyorum, çimdikliyorum ve büküyorum, hıçkırana ve kalçalarında ıslaklık parlayana kadar alay ediyorum.

"Şimdi, amına dokun, *piccolina.* Dudaklarını aç ve görmeme izin ver."

İnliyor, söyleneni yapmak için bir elini pencereden çekiyor. Elini bacaklarının arasına sokup kıvrımlarını benim için ayırırken göğsü kabarıyor.

Pencereden bile amı mükemmel görünüyor.

"Kendinle oyna, *bella*."

"I..."

Diğer göğsüne de vurdum. "Düşünmeyi bırakın, *principessa*. Bu odada vücudun benim. Nasıl istersem öyle dokunurum. Seni istediğim gibi beceririm. Seninle ilgileneceğim konusunda bana güven."

Bir nefes verir.

"Eğer bir şey çok fazlaysa, dur dersiniz ve durur. Anladın mı?" "Evet."

"O zaman bana istediğimi ver."

Başparmağını klitorisinin üzerinde gezdiriyor, nefesi kesiliyor.

"*Brava ragazza*," diye nefes alıyorum. Hay sikeyim. O her yönüyle mükemmel. Ona layık olmak için, onu hak eden bir adam olmak için cehennem gibi savaşıyorum.

Kendine dokunurken pencereden onu izliyorum, gözleri elinin bacaklarının arasında nasıl hareket ettiğine takılmış. Karın kaslarının titreyişini ve kalın kalçalarının titreyişini. Göğsünün nasıl kabardığını. O kadar seksi ki. *Cristo*. Vücudunun ne kadar güzel olduğunu ilk kez fark ediyor. Bu bilgiyle beni mahvedecek, dizlerimin üstüne çöktürecek.

"Benim sıram," diye homurdanıyorum, elimi beline dolayarak onunkini örtüyorum. Elini açıklığına doğru sürüklüyorum, sıkı küçük deliğinin etrafında dönüyorum. Çok ıslaktı. Lanet olsun. Bunun için çok azgın. "Parmaklarını göreyim, *güzelim*."

Ellerimizi birleştiriyorum ve parmaklarını deliğine yönlendiriyorum. Birlikte çalışarak yavaşça içine sokuyoruz. "Şimdi onlarla kendini becer."

İnliyor, kollarımda titriyor. Ama itaat ediyor. Parmaklarını amına sokup çıkarırken çıkardığı ıslak ses kulaklarıma ulaşıyor. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, aynada onu izliyorum, avucunun benimkine her vuruşunu hissediyorum.

İnliyorum, parmağımı onun açıklığına bastırıyorum, karşı koyamıyorum. "Bırak gireyim, *piccolina*. Kendine ne yaptığını hissetmeme izin ver."

Adımı haykırıyor.

Parmağımın ucunu içine sokuyorum. Ah, lanet olsun. Çok sıkı. Yüzümü boğazına gömüyorum, parmağımı daha derine sokarken küfürler savuruyorum.

"Luca," diye fısıldıyor. "*Dio Santo*, Luca."

"Hissetmeme izin ver, *bella*," diye homurdanıyorum. "Parmaklarını sikeyim."

İnliyor, parmaklarını tekrar içeri itmeden önce kısmen dışarı kaydırıyor. Benimkilere baskı yapıyorlar. O kadar sıkı ki.

Nefesi titrekleşiyor, parmaklarının her hamlesi dudaklarından bir inilti çıkarıyor. Omuzlarımdan arasından boncuk boncuk ter damlıyor.

"Kıvır onları," diye talimat veriyorum, ne demek istediğimi göstermek için parmağımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Onunkileri yukarı doğru kıvrarak G noktasına doğru yönlendiriyorum. Sıkıca okşayarak onunkini oraya bastırıyorum.

Kollarımda kaskatı kesiliyor, ağzı boğuk bir çığlıkla açılıyor. İç kasları parmaklarımızın etrafında kenetlendi ve paramparça oldu.

Sahip olduğum küçük kısıtlama kırıldı. Sırtını cama dayayarak onu döndürüyorum ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Bacaklarından biri omzumun üzerinden sarkarak onu bana doğru açıyor.

Onu yerinde tutmak için elimi karnına bastırıyorum... ve üzerine çullanıyorum. Ağzımla ona saldırırken, sırlıklam kıvrımlarına karşı zevkimi hırıldayarak çığlık atıyor, ellerini saçlarıma doğru itiyor. Tadı ağzımı dolduruyor. Tekrar tekrar geri dönüyorum, onu ambrosia gibi içiyorum.

Hıçkırıyor, adımı haykırıyor, saçlarımı çekiştiriyor. Onu bir orgazmdan diğerine sürüklerken küçük bir cehennem kedisi gibi savaşıyor, ona dinlenmek ya da nefes almak için bir saniye bile vermiyorum. Yapamıyorum. *Cristo*. Yapamam amına koyayım.

"Benim," diye hırlıyorum, klitorisini emiyorum. "Bu benim, Callandria."

"Evet, e v e t," diye hıçkırıyor. "O senin, Luca. Hepsi senin. Oh, Tanrım, lütfen. Lütfen!" Tekrar paramparça olurken sesi çatlıyor.

Bacakları çöktü.

Onu yakalayıp kucağıma sürüklüyorum. İlk seferinde bir yatağı hak ediyor, ama bizi oraya götürmek için çok geç kaldım. Öne doğru eğilip yorgan kılıfını biraz koruma sağlamak için yere sürüklüyorum ve sonra onu üzerine yatırıyorum.

"Sabırsızlanıyorum," diye homurdanıyorum, kalçalarını belime doğru çekmeden önce pantolonumu bacaklarımın yarısına kadar indiriyorum. Sikim onun ortasına doğru iniyor. "*Cristo, bella. Perdonami.*"

"*Ti amo*, Luca. *Ti amo*," diye nefes alıyor.

Derin bir öpücükle ağzını alarak içine giriyorum. Şok içinde haykırıyor, vücudu etrafımda gerilirken sırtımı tırmalıyor, bakir bariyeri parçalanıyor.

"*Perdonami*," diye fısıldıyorum dudaklarına, coşku içinde kıvrılırken. Hay sikeyim. Cennet gibi hissettiriyor. Hareketsiz kalmak için savaşıyorum, umutsuzca ona alışması için zaman vermeye çalışıyorum.

Ama altımda hareket ediyor, kıvranıyor, kıvranıyor. Yaptığı her hareket beni daha derine oturtuyor ve şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha yoğun bir zevkle sersemlememe neden oluyor.

Teslimiyetle inliyorum ve kalçalarımı onunkilere sürerek teslim oluyorum. Başını geriye atıp inliyor. Ah, lanet olsun. Buna bayılıyor. Zevki.

Acı. Onun içinde olduğum gerçeği. Ecstasy kehribar gözlerinde dönüyor ve yanaklarını lekeliyor.

"*Brava ragazza*," diye homurdanıyorum, elimi kalın saçlarının arasına sokuyorum. Başını eğip onu tekrar öpüyorum. Ve sonra tekrar.

Öpüşüyor, sevişiyor ve inliyoruz, birlikte kendimizden geçiyoruz. Ona karşı sert davranıyorum, deliliğin sınırına gelmiş bir adam gibi ona vuruyorum. Sırtımı pençeliyor ve beni ısırtıyor, zevkten kuduruyor. Biz de nazik davranıyoruz, birbirimize sımsıkı sarılıyoruz, aşk ve bağlılık sözcüklerini soluyoruz.

"Bu biziz, *bella*," diye mırıldanıyorum. "Birlikte olduğumuz şey bu. Biz buyuz."

"Evet," diye fısıldıyor, sırtını yere eğerek. "Luca." "Callandria."

Bana doğru uzanıyor, irileşmiş gözleri benimkilere sabitlenmiş. "*Sempre*."

Omurgamın tabanı karıncalanmaya başlarken alnımı onun kine bastırıyorum. "*Sempre, principessa. Sempre*."

Her parçam onda kalacak, her zaman. Her zaman onun olması gerekiyordu. Ben her zaman onun olmalıydım. Artık bu dünyadaki hiçbir şey bunu değiştiremez. Buna izin vermeyeceğim.

Adımı inliyor, orgazm olurken vücudu kaskatı kesiliyor. Bir sel gibi üzerine akıyor, onu bir kraliçe gibi aydınlatıyor. Adını homurdanıyorum, kordon kopana kadar ritimsiz bir şekilde ona vuruyorum ve onu kenardan takip ediyorum, onu benimle dolduruyorum.

Ve onun yanına yığıldığımda, tohumumun tutması ve çocuğumun onun rahminde büyümesi için dua ediyorum. Ailelerimiz arasında bir ittifak kurmak için değil. Bir savaşı durdurmak için değil. Ama uğruna yaşadığım ve nefes aldığım bu kadının çocuğumla birlikte büyümesini izlemek istediğim için.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Callandr al

OceanofPDF.com

"Y Babamla tanışacaksın," diyorum, midem rahatsız edici bir şekilde çalkalanırken Luca'ya bakıyorum. Sabah böyle başlamamıştı.

hayal ettim. Dün geceden sonra, tekrar bir performans umuyordum. Bunu değil.

"Gitmeliyim, *Bella*," diyor nazikçe. "Sabırsızlanmaya başladı. Eğer onunla buluşmazsam, aptalca bir şey yapabilir."

"Onunla buluşmak aptallık," diye mırıldanıyorum ve kollarımı kavuşturarak kaşlarımı çatıyorum. "Ailen az önce onun babasını öldürdü ve kızını aldı. Ona Maceo servetine mal olduk. Şu anda çok mantıklı hissettiğinden şüpheliyim Luca."

Luca, "Halkı bir şey yapmadığını düşündüğü için gücü zayıflarsa kendini daha az güçlü hissedecektir," diyor. "Her şey yoluna girecek."

Homurdanıyorum, buna inandığımdan emin değilim. Beni aksi yönde uyaran rüyalarla boğuşurken nasıl inanabilirim ki? Savaşı henüz durdurmadık. Sadece kaçınılmaz olanı erteledik. Onu kaybetmeye hazır değilim. Marcello'yu ya da babamı da kaybetmek istemiyorum. Belki de tüm erkekleri hayatımda tutmak istemem bencillik ama ne olursa olsun istediğim bu.

"*Bella ragazza*," diye mırıldanıyor Luca, beni kollarının arasına çekerek. Dudakları alnımı okşuyor. "Güven bana. Her şey yoluna girecek."

"Öyle olsa iyi olur Luca Valentino," diye homurdanıyorum, ağlamamak için kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Eğer başına bir şey gelirse sana çok kızacağım."

"Öyle mi?" Kıçımı sertçe kavrayıp beni içine çekmeden önce eli sırtımdan aşağı kayıyor. Şehvet dolu gözleri benimkilere yerleşiyor, alev alev yanıyor. "Ateşle oynamam için bana sebep verme, *prens*. Seni sinirlendirmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Ona burnumu çekiyorum, sesimi toplayabildiğim kadar küçümsemeyle dolduruyorum. "*Bastardo*."

Hınzır, ahlaksız sırtışı dizlerimin bağını çözüyor. "Bu gece yatağıma zincirlendiğinde ve senden istediğimi aldığımda, ne kadar piç olabileceğimi göreceksin prenses." Boğazımı ısıyor, dişleri beni cennete yaklaştırıyor. "İstersen dövüşebilirsin Callandria. İkimiz de bunu yapmandan ne kadar hoşlandığımı biliyoruz."

İnliyorum, sıcak bir arzu dalgası içime hücum ederken göbeğim sıkışıyor. Bu adam bana ne yapıyor? Beni dönüştürdüğü çaresiz, kötü kadını tanımakta güçlük çekiyorum. Yine de hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Olmam gereken kişi buydu. Luca'nın kraliçesi. Sevgilisi. Ruhunun diğer yarısı.

O beni karanlığa doğru çekiyor, ben de onu aydınlıkta tutuyorum. Biz kral ve tutsak, fatih ve fethedilen değiliz. Eşit durumdayız. *Principessa* ve underboss. Biz *destino*'yuz.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Her ne kadar dünyamız yörüngesinde istikrarlı bir şekilde dönmese de, kendimi hiç olmadığım kadar merkezde hissediyorum.

Hayatımda ilk kez umut hissediyorum. Göğsümde bir kelebeğin kırılğan kanatları gibi çırpınıyor. Onunla geçirdiğim her saat daha da güçleniyor. Başımızın üzerinde kılıç sallanırken bile, *yaşadığımı* hissediyorum.

Bunu şimdi kaybedemem. Onu kaybedemem.

"Lütfen dikkatli ol," diye fısıldıyorum, yüzümü göğsüne bastırarak. Kalbi kulağımın dibinde atıyor, güçlü ve sabit. "Bana geri dön."

"*Sempre*," diye söz veriyor. Dudakları nazik bir öpücükle benimkilere dokunuyor. "*Ti amo, bella*."

"*Ti amo*, Luca."

Luca ve Antonio gittikten sonra Ricardo ve Alessio ile mutfakta takılıyorum. Benimle bir daha poker oynamayı reddediyorlar.

"Bugün karını ziyaret etmeyecek misin?" Ricardo'ya soruyorum, şaşırtıcı derecede çevik elleriyle kâğıttan bir ev inşa edişini izliyorum.

"Sonra giderim," diyor.

Kaşlarım aşağı doğru çekiliyor. "Luca senden bebek bakıcılığına yardım etmeni istedi, değil mi?" Sanırım öyle.

Ricardo kıkırdar. "Tam olarak bu şekilde ifade ettiğini sanmıyorum, hayır."

Nefesimin altında homurdanıyorum. Tabii ki Luca kalmasını istedi. Genelde Antonio ve Alessio'yu benimle bırakır.

"Neden daha fazla adamı yok?" Alessio'ya sordum.

"Onları istemiyor." Alessio omuz silkiyor.

"Neden olmasın?"

"Ona sor."

Ofluyorum. Alessio'yu konuşmaya ikna etmek tam bir hayal kırıklığı. Adam nadiren bir ya da iki kelimedenden fazla konuşuyor. Yine de söyleyecek daha çok şeyi olduğunu biliyorum. Her zaman gözlerinin arkasında gizlendiğini görüyorum. Orada koca bir dünya dönüyor. Sadece bunu paylaşmamayı seçiyor. Bu biraz sinir bozucu çünkü bazı şeyleri bilmek isterim.

"Gabriel'in daha fazla adamı var mı?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Alessio'nun dudakları seğirir. "Çok fazla soru soruyorsunuz, *principessa*." "Ve hiçbirine cevap vermiyorsunuz."

"Gabriel'in kendisi var," diyor omuz silkerek. "Tercih ettiği şey bu. Nedenini ona sorun."

Sanırım bu hiç yoktan iyidir.

Alessio aniden ayağa kalkar. "Gidip mülkü kontrol etmem gerekiyor." Boyun eğmeyen bakışları üzerime yerleşti. "Burada kal lütfen."

"Emredersiniz efendim," diye alaycı bir şekilde karşılık verip onu selamlıyorum. Zaten mutfaktan çıkmayı planlamıyordum. Antonio genelde her saat başı evi kontrol eder ama sanırım o burada olmadığı için bu görev Alessio'ya düşüyor. Onun işini daha da zorlaştırmaya niyetim yok.

Ben bir modeldim... her ne isem. Artık emin bile değilim. Tutsak değilim ama henüz gitmekte de özgür değilim. Araftayız, babamın diz çöküp çökmeyeceğine karar vermesini bekliyoruz.

Lütfen Tanrım, eğilmesine izin ver, diye dua ediyorum. Tüm bu kâbusun kükreme yerine iniltiyle sona ermesinin tek yolu bu. Üçünün de -babam, Luca ve Marcello- hayatta kalmasının tek yolu bu.

Alessio başını bana doğru sallıyor, bakışlarında mizah var ve sonra mutfaktan çıkıyor. Ricardo'yu uzun süre izliyorum.

Küçük kart kulesini hızlı ve verimli bir şekilde büyütüyor.

Basit bir esinti onu devirebilir, ama o yine de bütün günü olan bir adamın sabrıyla onu inşa ediyor.

"Çökeceğinden endişelenmiyor musun?" Bir süre sonra sordum.

"Her şey kalıcı olmak zorunda değil, *Cara*," diyor. "Geçicilikte de güzellik vardır. Bazen binanın keyfini sürerken çıkarmamız gerekir."

Sözleri çok kolay tahrik olan bir sinire dokunuyor. Midem rahatsız edici bir şekilde bulanıyor. Luca ve ben her zaman yıkılmaya mahkûm bir iskambil kâğıdından ev mi inşa ediyoruz? Rüyalarımın bana anlatmaya çalıştığı şey bu mu?

Hayır. Buna inanmıyorum. Buna inanmayacağım.

"Nasıl..." Dudaklarımı yaladım. "Aradaki farkı nereden biliyorsun Ricardo? Kalıcı olması gerekenle dağılması gereken arasında ne fark var?"

"Kalbinizin sesini dinleyin, *Principessa*." Ricardo kartlarından başını kaldırıp bana gülümsüyor, nazik gözlerinin kenarları kırışıyor. "O size yol gösterecektir."

Dalgın bir şekilde başımı sallıyorum, evini oluşturan elmas labirentine bakıyorum. Adam haklı. Luca dün gece Alessio ve Antonio'ya bir *prensenin* en büyük silahının aklı olduğunu söylemişti ama yanılıyordu. Kalbi. İçgüdülerimize güvenerek ve onların bizi yönlendirmesine izin vererek hayatta kalırız. Ve benimkiler günlerdir Luca'nın kaderim olduğunu söylüyor. Ayrıca bana bu işin bitmediğini de söylüyorlar. Henüz kazanmadık.

Babam, Genovese ve Maceo aileleri arasında bir ittifakın hala mümkün olduğuna inandığı sürece Valentino ailesiyle bir ittifakı kabul etmeyecektir. Onuru bunu yapmasına izin vermez. Bu yönden, tıpkı büyükbabam gibi. Kendi iyiliği için fazla gururlu. Herkes için çok inatçı.

başka bir şey. Luca ve Rafe babamla tanışmadan önce Alessandro Maceo ile konuşmalılar.

"Telefonunu kullanabilir miyim Ricardo?"

diye sordum. Bana şöyle bir baktı.

"Bu önemli," diyorum. "Luca'yla konuşmam gerek. Bana güvenmiyorsan onu kendin arayabilirsin. Sadece o gelmeden önce onunla konuşmam gerekiyor..."

Marcello avlu kapısında belirlediğinde nefesim boğuk bir ısıklıkla ciğerlerime doluyor, elinde bir silah var ve elinden kan damlıyor. Beni susturmak için parmaklarını dudaklarına bastırıyor ve silahı Ricardo'ya doğrultuyor.

"Hayır!" Ricardo'yu olabildiğince sert iterek bağıyorum.

Yaşlı adam sandalyesinde yana doğru kayar ve sonra sandalyeden düşer. İskambil kâğıtlarından evi sallanır ve sonra düşer. Arka cam kırılırken kâğıtlar yere süzülür ve Ricardo'nun etrafına saçılır.

Tekrar çığlık atıyorum ve ellerimi başımın üzerine koyarak kendimi yere atıyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, camlar etrafımıza yağıyor ve kaldırım taşlarından sekiyor.

"Lanet olsun, Callie!" Marcello kaosun içinde kükrüyor, adımlarının sesi bana doğru geliyor. "Neredeyse seni vuruyordum." Beni yakaladı, kollarımdan tutup yukarı çekti. "*Cristo*. İyi misin?"

"Ben iyiyim!" Ellerini tokatlayarak benden uzaklaştırdım. "Burada ne işin var senin? Ricardo'yu vurmaya çalıştın!" Aman Tanrım. Ricardo. Ricardo'yu kontrol etmek için ayağa fırlayarak kardeşimden uzaklaştım.

Yerde secde halinde yatıyor, alnındaki yaradan kan sızıyor. Yüzü solgun, gözleri kapalı. Ama nefes alıyor.

Dio, nefes alıyor.

"Eğer onu yolumdan çekmeseydin onu vuracaktım. Aklından ne geçiyordu?"
Marcello arkamdan homurdanıyor.

"Masum bir adamı mı vuracaktın?" Dehşete kapılmış bir halde dönüp ona baktım. "Adam seksenlerinde, Marcello!"

"Ve o *figlio di puttana*'nın seni burada zorla tutmasına yardım ediyor," diye tükürüyor Marcello. "Ölümü hak ediyor, *sorella*."

Midem bulanıyor. "Alessio'ya ne yaptın, Marcello?" Çenesini sıkıyor, cevap vermeyi reddediyor.

"Söyle bana!" Onu sertçe iterek bağıyorum. "Alessio nerede?" "Onu düştüğü yerde bıraktım."

"Onu sen öldürdün," diye fısıldıyorum dehşet içinde.

"Ben uzaklaştığımda hâlâ nefes alıyordu." Gözleri kötülükle parlıyor. "Hak ettiğinden daha fazlası."

"*Dio Santo!*" Ellerimi havaya kaldırarak homurdanıyorum. "Burada kendi isteğimle bulunmuyorum, seni koca aptal. Burası *tam da* olmak istediğim yer."

"Bunu kastetmiyorsun, Callie."

"Evet, biliyorum!" Ağlıyorum. "Ona aşığım, Marcello. Bunu nasıl anlamazsın?"

"*Cazzo*," diye fısıldıyor Marcello, kendinden emin ifadesi kayıyor. "Bunu kastetmiyorsun."

"Evet, biliyorum. O yüzden evine git. Bir gün için yeterince zarar verdin. *Dio*, herkesin içinde onu nasıl sevebileceğimi anlayacağınızı düşünmüştüm," diyorum gözyaşlarımı yanaklarımdan akıtarak. "Sen de bu dünyadan en az onun kadar nefret ediyorsun. Ailelerimizi savaşın eşiğinden çekip çıkarmaya çalışan tek kişi olması dışında. Sen ise bizi savaşın içine çekmeye kararlısın."

"Nasıl?" Marcello talep ediyor. "Tüm bunlar bizi savaşın eşiğinden nasıl uzaklaştıracak Callie? Sayımızı azalttılar. Onlar

pozisyonunu zayıflattı. Şimdi de Maceo ailesiyle olan ittifakımızı tehlikeye attılar."

"Bedeli *bedenimle* ödenen bir ittifak," diye karşı çıkıyorum. "Beni Cenevizlilerin servetini ve konumunu artırmak için fahişelik yapmaktan kurtardı. Demek istediğin buydu, Marcello. Yaptığı şeyin gerçeği bu. Hayatımı, geleceğimi ve çocuklarımın geleceğini etkileyecek konularda bana seçim şansı verdi. Ve onların serveti yerine kendi servetini teklif etti. Maceo'nun serveti Luca'nın teklif ettikleriyle kıyaslanamaz bile, bunu sen de biliyorsun."

Marcello çenesini sıkıyor, ikimiz de haklı olduğumu bildiğimiz halde inatla haklı olduğumu kabul etmeyi reddediyor. Kendi iyiliği için fazla inatçı.

"Sadece git, Marcello," diyorum üzüntüyle. "Ve bir daha buraya gelme. Bu sefer seni koruyabilirim ama bir dahaki sefere seni öldürecek ve ben onu durduramayacağım." Kardeşimi ne kadar sevsem de, bana tekrar bu şekilde ulaşmaya çalışırsa onu korumaya çalışabileceğimden bile emin değilim. Ben seçimimi yaptım. Ben artık Luca'ya aidim. Ondan kenara çekilip kardeşimin onunla alay etmesine ve kendi mülkünde halkına saldırmasına izin vermesini isteyemem.

"Sensiz gitmiyorum, Callie."

"Ben seninle gelmiyorum," diyorum sinirlenerek. "Luca eve döndüğünde burada olursan seni öldürür."

Yüz ifadesinde bir şey titreşiyor, geçen gece ona benim bir eşya gibi satılmama izin vermesinin masum olmadığını hatırlattığımda gördüğüm şeyle aynı. Suçluluk duygusu. Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Onu okuyabiliyorum. Ve şimdi gözlerinde okuduğum şey kanımı donduruyor. Bir şeyler saklıyor.

"Söyle bana," diye homurdandım. "Şimdi, Marcello."

"Bu görüşme bir tuzak Callie," diyor sessizce. "Babam Maceo ailesiyle çok içli dışlı. Senin evlilik sözleşmene karşı borç alıyor."

Yıllardır. Eğer önümüzdeki bir saat içinde seninle birlikte eve gelmezsem Luca'yı öldürecek."

"Hayır," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. "Hayır." İnkârımı dile getirirken bile bakışlarındaki gerçeği görüyorum. Acımayı. Bana yalan söylemiyor. Babam beni geri almak için Luca'yı öldürecek.

Hiç özgür olmadım. Asla kazanamadık. Ricardo'nun iskambil kâğıtlarından evi gibi, geçiciydik, yıkılmaya mahkûmduk.

"Gideceğim," diye mırıldanıyorum, ruhum acı içinde çığlık atıyor. Luca'yı hayatta tutmak için ne gerekiyorsa... yapacağım şey bu. Başka seçeneğim yok. Onun güvende olduğunu ve benim ona sahip olamayacağımı bilerek binlerce hayat yaşamayı, onun gittiği ve benim parçaları toplamak zorunda kaldığım tek bir hayat yaşamaya tercih ederim.

Fedakarlık. *Principessa* olmanın anlamı budur. Bu bizim kaderimiz.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Luca

OceanofPDF.com

"MValentino ve Genovese bölgelerinin ortasındaki şarküterinin önüne geldiğimizde Rafe, "Öfkeni kontrol et, Luca," diye mırıldandı. En azından

Şarküteri gibi görünüyor. Bu lanet toplantılar için bir paravandan başka bir şey değil. Tarafsız bölge. En azından eskiden öyleydi.

Sanırım Genovese, Rafe'nin Tommaso'yu içeride vurduğunu bilseydi, mekânı tüm kanıtlardan temizletmeden önce bu şekilde düşünmezdi.

"O lanet olası ağzına dikkat ettiği sürece ben de öfkeme dikkat edeceğim," diye mırıldanıyorum kardeşime. "Müstakbel karıma hakaret etmesi kendi tehlikesi."

Emilio Genovese iyi gününde kaba, küstah bir hıyardır. Her zaman öyleydi. Eğer kızına saygılı davranacak sağduyudan yoksunsa, ona hak ettiği cevabı vereceğim. Onun yüzünden yeterince acı çekti. Çocukken onu bir evlilik sözleşmesine sattı. Bu iğrenç, utanç verici ve uzun zaman önce ortadan kalkması gereken bir uygulama. O takas edilecek ve satılacak bir mal değil. Hiçbir kadın değildir.

Antonio, "Daha fazla silah getirmeliydim," diye mırıldanarak Mattia'dan bir onay homurtusu aldı.

Rafe homurdanıyor ama yüzündeki ifadeden şu anda kendi parçasını kaçırdığı anlaşılıyor. İkimiz de silahsızız, tam da kuralların gerektirdiği gibi. İçinde bulunmak için rahat bir pozisyon değil.

"Hadi şu işi bitirelim," diye homurdanıyorum.

Antonio ve Mattia her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için önce araçtan çıkarlar. Etrafı kontrol ederler, pencerelere ve arabaların altına bakarlar, çalıları k u r c a l a r l a r. Mattia etrafa bakmak için şarküterinin içinde kaybolur.

"Amalia'yla evleniyorum," der Rafe.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kaşlarını çatıyorum ve geçen gece bana sorduğu soruyu soruyorum. "O biliyor mu?"

Sırıtarak bana parmağını gösterdi. "Evet dedi, *stronzo*." "*Congratulazioni*," diye mırıldandım, onun adına gerçekten mutluydum. *Merda*. O hayatında mutluluğu hak ediyor. Belki de hepimizden daha fazla. Kişisel bedeli ne kadar ağır olursa olsun bizi bir arada tuttu. Ve bu çok ağır oldu. Her şeyini feda etti. "Huzuru hak ediyorsun."

"Sen de öyle." Bir an bana baktı. "Sen ve Gabriel uzun zamandır işlerimizi yasal hale getirmeye çalışıyorsunuz. Bu bok bittiğinde, ikiniz tekrar buna odaklanmalısınız."

şaşkınlıkla ona baktım.

"Mattia var," diyor omuz silkerek. "Bir telefon uzağımdasın. Onu bu dünyadan çıkar. Yeterince uzun süredir bu dünyanın içinde."

"Peki Amalia yapmadı mı?"

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Amalia nereye ait olduğunu biliyor."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Bilmek istediğimden de emin değilim. Kardeşimin *Regina*'sı sert bir kadın, onu meşgul etmek için tam da ihtiyacı olan şey.

Mattia şarküteriden çıktı ve *her şeyin yolunda olduğunu* işaret etti. Rafe ve ben bakıştıktan sonra Bentayga'dan indik.

Mattia, "O içerde," diye mırıldandı. "Enzo onunla birlikte."

"Marcello değil mi?" Ben soruyorum. Enzo Gianni onların kaptanlarından biri, Emilio'nun ikinci ya da üçüncü kuzeni. Marcello'dan sonra komutada üçüncü, kesinlikle

Şu anda burada olması gereken kişi.

Mattia başını sallıyor.

Rafe ve ben bakıştık. Marcello neden burada değil? Rütbelerde bir bölünme mi var, yoksa bu bir çeşit tuzak mı? Bu noktada her ikisi de mümkün.

Mattia'ya, "Marcello'yu bul," diye mırıldandım. "Nerede olduğunu ve neden burada olmadığını bilmek istiyorum."

"Olur," diyor Mattia.

Antonio'ya bir bakış attım. "Sen Alessio'yu ara. Marcello'nun burada olmadığını bildiğinden ve gözlerini dört açtığından emin ol."

Antonio başını sallar.

"Enzo beni kontrol ederken bankın üzerine bir silah bırak." Rafe'ye bakıyorum. "Sen Emilio'nun dikkatini dağıt ki silahı bıraktığını görmesin."

Rafe, "Bunun bir tuzak olduğunu düşünüyorsun," der.

"Bilmiyor musun? Marcello'nun burada olmamasının bir sebebi var. Sanırım sebep Callandria. Onun peşindeler," diye homurdanıyorum, öfkem yükseliyor. Emilio Genovese yanıldığım için Tanrı'ya dua etse iyi olur. Cennetin kendisi bile onu benden uzak tutamaz. Babası ve ağabeyi kesinlikle alıkoyamaz. O benim.

Rafe Antonio'ya, "Silahı ona ver," der. "*Cazzo*, Luca. Sakın onu öldürme."

Söz vermiyorum.

Rafe tekrar küfrediyor ve kapıyı açıyor. Bayat puro dumanının pis kokusunu taşıyan bir hava patlaması yüzüme çarpıyor. *Cristo*. Bu lanet şeyleri içmekte neden ısrar ettiklerini anlamıyorum. Şarküterinin içi loş bir şekilde aydınlatılmış, panjurlar çekilmiş. Mutfaktaki taze malzemelere varıncaya kadar her şey yerli yerinde olsa da burası artık çalışmıyor. *La Cosa Nostra* görünüşünü korumakta iyidir.

Emilio ve Enzo koyu mavi takım elbiseleriyle odanın ortasında duruyorlar. Emilio bize doğru dönerek soğuk ve aşağılayıcı bir bakış fırlatıyor. Kızının aksine, gözlerinde ateş yok, sadece soğukluk var. Dev gibi bir adam, boyu kadar kalın. Marcello'nun bundan yirmi beş yıl sonra nasıl biri olacağına dair bir işaret belki de.

Enzo yakışıklı bir piçtir, sırf damarlarında Cenovalı kanı dolaştığı ve vicdanı olmadığı için rütbeleri yükselir. Pişmanlık duymadan öldürüyor, pişmanlık duymadan çalışıyor. O ruhsuz bir dalkavuk.

"Valentino," diyor Emilio, başını Rafe'ye doğru eğerek en ufak bir saygı gösterisinde bulunuyor. Bakışları bana kayıyor. "Luca."

"Genovese," der Rafe, sesi soğuktur. "Enzo." Omzunun üzerinden Mattia'ya bir bakış attı. "Üstünü arayın."

Mattia öne çıkarken Emilio homurdanır ama itiraz etmez. Emilio'yu dikkatle yere yatırıp silah olup olmadığını kontrol eder. Tatmin olduktan sonra geri çekilir ve Rafe'ye başıyla selam verir.

"O halde devam edelim," der Rafe.

"O kadar çabuk değil. Enzo ikinizi arayana kadar olmaz."

Rafe gözlerini devirir. "Yeminlerimizi çiğnemek gibi bir alışkanlığımız yok, Genovese. Ama madem ısrar ediyorsun." Kollarını iki yana açarak sabırsızca öne çıkar.

Antonio yanımdaki banka doğru kayıyor, rahatça hareket ediyor.

Enzo hızlıca Rafe'i yokluyor ve bir şey bulamıyor.

"Senin sıran," diye tükürüyor Emilio bana.

Yumruğumu suratına indirme dürtüsüne karşı koyuyorum ve Antonio'yu görüş alanından çıkarmak için bir adım öne çıkıyorum.

Enzo kollarımı tutuyor, dikkatlice bir silah olup olmadığını kontrol ediyor. Çok titiz, hakkını vermeliyim.

"Marcello bize katılamayacak kadar meşgul müydü, Genovese?" Rafe dikkatini dağıtmak için Emilio'nun önüne geçerek sorar. "O senin ikinci komutanın değil mi, yoksa bir not mu kaçırdım?"

"Hiçbir şey kaçırmadın, Valentino. Oğlumun bugün ilgilenmesi gereken başka meseleler vardı."

"Önemli bir şey yoktur umarım."

"Bu bir aile meselesiydi," diye yalan söylüyor Emilio. "Eminim bunların ne kadar önemli olabileceğini anlıyorsunuzdur."

"Elbette," der Rafe, sesi düzdür.

Enzo sikime dirsek atıyor, eminim kasıtlı olarak.

"*Stronzo*," diye mırıldanıyorum.

Taşaklarımı tutuyor.

"Onlar benim taşaklarım," diye homurdanıyorum. "Pantolonumu indirmemi ister misin, böylece gerçek bir çiftin neye benzediğini görebilirsin, yoksa şimdi onları tutmayı bitirdin mi?"

İfadesi bozuluyor, gözlerinde nefret parlıyor ama sikimi bırakıyor ve tekrar ayağa kalkmadan önce hızla bacaklarımı sıvazlıyor.

"Temizler," diye mırıldanıyor.

"Tatmin oldun mu?" Rafe Emilio'ya sorar, o da başını sallar. "Güzel. Enzo, Antonio, siktirin gidin."

Antonio'nun benim için bıraktığı silahı bulmak için hızla bankın üzerine kayıyorum. Elim silahın üzerine kapanıyor. Ceketimin altına sokup gözlerden saklıyorum. Emilio bir şey yapmaya kalkarsa, hazırlıklı olacağız.

Enzo ve Antonio dışarı çıkar, onları Mattia izler, o da kapının önünde yerini alır. Rafe'nin danışmanı olarak genelde içeride kalırdı ama Emilio henüz bir danışman seçmediği ve Battista'yı öldürdüğümüz için kapıları o koruyacak. Enzo kalamaz. Antonio da kalamaz.

Aslında onu hiç getirmezdin ama Rafe Emilio'ya pozisyonumun güvende olduğunu hatırlatmak istedi. Asıl sallantıda olan Emilio. Danışmanı yok ve her geçen gün oy kaybediyor. Eğer savaşı seçerse, herkes için ölümü seçmiş olur. İttifak onun için en iyi seçenek.

"Otursana Genovese," diyor Rafe, Emilio'ya karşımdaki kabine geçmesini işaret ederek.

Emilio ne yapacağını söylenmesinden rahatsız oluyor ama isteksizce bankın üzerine yerleşip bana kaşlarını çatıyor.

Rafe yanıma kaymak için oturana kadar bekliyor. "Bu toplantıyı sen istedin, o yüzden konuş Genovese. Neden buradayız?"

"Kızımı bu *pezzo di merda*'dan geri istiyorum," diye homurdanarak parmağını bana doğru uzattı. "Benim cesedimi çiğneyerek senin ailenle evlenecek."

"Bunu ayarlayabiliriz," diye teklif ediyorum.

"Nasıl davrandığına bakmayın, o bir Cenovalı!"

"Bu da ne demek oluyor?" Soruyorum, sesim tehlikeli derecede yumuşak.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun, Valentino," diyor, yüzü tiksintiyle buruşarak. "O bir *principessa*, senin oyuncağın değil. Senin küçük *zoccola*'n gibi davranması için onun kafasını hangi yalanlarla doldurduğunu ancak Tanrı bilir."

Yumruğumu masanın üzerine indiriyorum. "Benim hakkımda ne söylemek istiyorsan söyle Genovese," diye hırlıyorum. "Ama ona bir daha hakaret edersen o lanet dilini koparırım."

"Bana kendi kızımın ne yapıp ne yapamayacağını söylemeyin!" diye bağırarak ayağa kalktı. "Siz ikiniz bu şehri yönetebilirsiniz ama ailem ya da benim nasıl yönetmeyi seçtiğim üzerinde hiçbir kontrolünüz yok."

"Ses tonuna dikkat et, Genovese," diye çıkışır Rafe.

"Yoksa ne olur? Babama yaptığın gibi beni de soğukkanlılıkla öldürecek misin?" Emilio'nun ağzının kenarlarından tükürükler uçuşuyor. "*Nessuno mi unfungulo*."

Onurunuzun kaldığını kanıtlayın ve kızımı serbest bırakın."

"Bizimle onur hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Rafe homurdanıyor. "Kızınızı daha bezini çıkarmadan bir evlilik sözleşmesi ile sattınız!"

"Benim hakkım olduğu gibi."

"O aynı fikirde değil."

"Ne istediğini bilmek için çok genç," diyor Emilio. "Bilseydi onun yatağını paylaşmazdı. Kendine ve bu aileye biraz saygısı olurdu."

Rafe onu, "Eğer ona bir daha hakaret edersen, çeneni kırdığında onu durdurmayacağım," diye uyarır.

"Umurundaymış gibi davranma Valentino," diyor Emilio. "Siz ikiniz onu kandırmış olabilirsiniz ama hepimiz biliyoruz ki onun yatağında olmasının tek nedeni, babamın senin *regina*'na yaptıklarından dolayı bizi cezalandırmak."

"En azından Tommaso Genovese'nin bir pislik olduğunu kabul ediyorsun," diye homurdanıyor Rafe.

"Birini tanımak için biri gerekir, değil mi?"

"Ses tonuna dikkat et dedim!" Rafe tersleyerek yumruğunu masaya, tabanına takırdayacak kadar sert vurur. "Ben hâlâ *Capo dei capi*'yim, Genovese. Bana bir daha saygısızlık edersen, bunun ne anlama geldiğini sana tam olarak öğretirim."

Bizi kasıtlı olarak zorluyor. Tepki vermemizi istiyor. Bizi burada, birbirimize bağırarak mümkün olduğunca uzun süre tutmak istiyor. Bunun farkına varmak beni bir yük treni gibi çarptı.

Neden? Neyi başarmaya çalışıyor?

Callandria. Tabii ya. Marcello'ya Callandria'yı oradan çıkarması için zaman kazandırmaya çalışıyor. Ama sandığı kadar zeki değil. Çaresizliğin pis kokusu onu kaplıyor. Callandria'yı geri istiyor, onun olduğu i ç i n değil.

Kızının bir Valentino ile evlendiğini görmektense ölmeyi tercih ettiği için değil, planları kızının kendi kontrolü altında olmasına bağlı olduğu için.

"Yeter," diye homurdanıyorum, onun bu saçma oyunuyla vakit kaybetmekten bıkmıştım. "Saçmalamayı kes, Emilio. Ne yaptın sen?"

"*Va' a farti fottare*," diye tükürüyor bana, cevap vermeyi reddederek.

"Marcello ona ulaşsa bile, onunla birlikte gitmeyecektir. Olmak istediği yerde."

O soğuk gözlerini bana çeviriyor ve ruhumu buruşturan bir şekilde gülümsüyor. "O zaman kızımı iyi tanıyorsun, Valentino. Marcello ona hayatının onunla gitmesine bağlı olduğunu söyler söylemez, hiç tereddüt etmeden oradan çıkıp gidecektir. Andrea Maceo'yla evlenecek ve sen onu bir daha asla göremeyeceksin."

Figlio di puttana. Onu benden alabileceğini mi sanıyor? Onu başka bir adama mı verecek? Mesele bu mu? Maceo'yla evlenmek için ona ihtiyacı mı var? İnkâr ve öfkeyle kükrüyorum, o kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki masayı deviriyorum.

"Andrea Maceo benim cesedimi çiğneyip yüzüğünü onun parmağına takacak," diye homurdanarak Emilio'ya doğru ilerliyorum. "Bunun olmasına izin vermeden önce bu lanet şehri yerle bir edeceğim."

Panik Emilio'nun gözlerini aydınlatıyor. Geriye doğru çabılıyor, alçak bir rafın yanındaki saksıya uzanıyor, sadece bir silah olduğunu tahmin edebileceğim bir şeyi eline almaya çalışıyor.

"Dikkat et!" Rafe de aynı bağlantıyı kurarak bana bağırıyor.

Bunun hakkında düşünmüyorum.

Tereddüt bile etmedim.

Elimdeki silahı kaldırıyorum ve tetiği çekiyorum, görüş alanım öfkeden kıpkırmızı.

Emilio acı içinde bağılıyor ama ben çoktan koşmaya başladım, gidebildiğim kadar hızlı koşuyorum.

Kimse Callandria'yı benden alamaz. *Hiç kimse.*

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Callandr al

OceanofPDF.com

"Marcello," diye fısıldıyorum, beni babamın evine geri getirdiğinden beri ona bininci kez yalvarıyorum. Babamın nerede olduğunu bilmiyorum.

Annem ama burada değil. Sanırım onu gönderdiler. Savaşa hazırlanıyorlar. "Beni dinlemek zorundasınız. Maceo ailesine olan borcunu ödeyebiliriz ama bunu yapmasına izin veremezsin! Beni bırakması için onu ikna etmelisin. Eğer yapmazsan Luca herkesi öldürecek."

"Hayatını böyle bir adamla mı geçirmek istiyorsun Callie? Aileni yok etmek isteyen biriyle mi?" Marcello odanın karşısındaki deri koltuktan beni izliyor, kucağında bir silah var.

"Beni incitmeye kararlı insanlardan korumaya çalışan birini mi kastediyorsun?" Oturma odasının etrafında daireler çizerek soruyorum. Çok tuhaf. Tüm hayatımı bu evde geçirdim ama hiçbir zaman Luca'nınki gibi birkaç gün sonra evimmiş gibi hissetmedim. İçindeki her mobilya küçük bir servet değerinde ama hepsi soğuk ve misafirperver değil, özellikle de şimdi. Luca'ya dönüp onun kollarında olmayı o kadar çok istiyorum ki. Orada sıcaklık ve kahkaha var.

Lütfen, hayatta kal. Lütfen, bunun son olmasına izin verme, diye dua ediyorum, göğsümde atan umutsuzlukla savaşıyor. Pes edemem. Luca vazgeçmezdi. Sonuna kadar savaşırdı. Benim için savaşırdı.

"*Cristo*, Callie," diyor Marcello, beni daha önce hiç görmemiş gibi bakarak. "Ne oldu sana böyle?"

"Bana ne oldu?" Aniden gülüyorum, tanımakta güçlük çektiğim keskin, yıpratıcı bir ses. "Ben bu evde büyüdüm, Marcello! On üç yaşındayken babama bir gün üniversiteye gitmek istediğimi söyledim. Yüzüme güldü ve bunu asla yapamayacağımı söyledi. Yirmi birinci yaş günümde Andrea Maceo ile evleneceğimi ve başka seçeneğim olmadığını söyledi. Bir *principessa* olarak benden *istenen* buydu. Yalvardığımda, beni bir haftalığına odama gönderdi! Prensesler gülümser ve ailelerine gururla hizmet ederler. Bencil veletler gibi davranmazlar, dedi. Yirmi birinci yaş günümde beri her günümü korkuyla geçirdim! Bana olan bu!"

"*Dio*," diye mırıldanıyor Marcello.

"Ve sonunda bir çıkış yolu buldum. Sonunda özgürüm. Ailemizi korumanın ve kendim için bir parça mutluluk yakalarken bir ittifak kurmanın bir yolunu buluyorum ve sen beni kendi kişisel cehennemime geri sürüklüyorsun," diye ağlıyorum. "Luca bir canavarmış gibi davranıyorsun ama benim ne istediğimi önemseyen tek kişi o."

"Callie, bu doğru değil."

"Evet, öyle," diye hıçkırıyorum. "Beni yatağına zorla götürebilirdi, Marcello. İsteddiğini alabilirdi. Ama yapmadı. Bana iyilikten başka bir şey yapmadı. Bana aileden biri gibi davrandı. Ve büyükbabamızın yaptıklarının bedelini kimsenin ödememesi için elinden geleni yaptı. Savaş istemiyor. Genovese bölgesini istemiyor. Sadece beni istiyor! Beni kullanmak isteyen kendi ailem, bunu yapmanın beni öldüreceğini bilseler bile."

Ağabeyim bir an sessiz kalıyor ve sonra elini siyah saçlarının arasından geçirip karıştırıyor. "Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

"Buna inanamıyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimi silerek. "Ben biliyorum. Andrea Maceo'yla evlenmeyi düşünüyorum ve ölmeyi tercih ediyorum. Eğer beni bekleyen gelecek buysa, buna şimdi bir son ver Marcello. Ölümümü uzatma. Öldür beni şimdi."

Andrea Maceo'yu sevmiyorum. Ondan hoşlanmıyorum bile. Bana dokunduğunu ya da yatağımı paylaştığını düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor. O da babası gibi bir canavar. Hiçbir şey kalmayana kadar alıyor, alıyor ve alıyor.

"Luca beni seviyor, Marcello. Beni özgür bırakmak için her şeyi riske atacak kadar, kendi hayatını bile. İşte benim seçtiğim gelecek bu. Seçtiğim adam bu." Yutkunuyorum, titriyorum. "Ve eğer beni seviyorsan, gitmeme izin verirsin. Lütfen."

Luca şu an hayattaysa, buraya doğru geliyordur. Bana ulaşmak için herkesi öldürecek ya da denerken ölecek. Bu olmadan önce Marcello beni bırakmalı.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Marcello, odanın içinden bana doğru adım atarak. Beni kollarının arasına alıp sertçe kucakladı. "Onun hakkında yanılmasan iyi edersin, *sorella*. Eğer sana zarar verirse, imparatorluklarını ellerimle yıkarım."

Hıçkırır hıçkırır ağlıyorum, rahatlama içime çökerken dizlerim çökmekle tehdit ediyor. Gitmeme izin veriyor. *Dio Santo*, beni bırakıyor-

Pow. Pow. Pow.

Dışarıda silah sesleri patlarken çılgılık atıyorum, o kadar yakın ki sanki tam tepemizdeymiş gibi geliyor.

"*Cazzo!*" Marcello bağılıyor ve dışarıda kaos patlak verirken beni yere sürüklüyor.

İnfaz memurları, saldırı altında olduklarını açıkça belli eden İtalyanca ve İngilizce karışımı bir dille bağılıyor. Bir silah sesi daha duyulur.

"Luca," diye hıçkırıyorum, Marcello'nun kucağından kurtulmak için mücadele ediyorum. "Luca!"

"*Calmati! Calmati!*" Marcello homurdanıyor, beni hafifçe sarsıyor. "Ben hallederim.

Sen burada kal. Buradan ayrılma Callie."

Tekrar hıçkırıyorum, o çekilip kapıya doğru koşarken başımı sallıyorum. Evin arka tarafından daha fazla koruma çıkıyor ve silahlarını çekmiş bir şekilde avlu kapısına doğru koşuyorlar.

Dudağımı ısııyorum, öfke çılgılığını tutuyorum. Bu benim en kötü kâbusumun ete kemiğe bürünmüş hali ve Marcello burada oturup beklememi bekliyor. Hayır. Beklemeyeceğim.

Kendimi ayağa kaldırdım ve ön kapıya doğru koştum. Marcello kapıyı açık bırakmıştı. Dışarısı ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Çok sessiz.

Ayaklarım merdivenlerden aşağı uçuyor.

Babamın muhafızlarının yere saçılmış cesetlerini görünce dehşet içinde ürperiyorum. Luca nasıl bu kadar çok kişiyi bu kadar çabuk öldürmüştü? *Dio*. O gerçekten savaş yolunda.

Evin köşesinden hızla döndüğümde en kötü kâbuslarımla yarışacak bir görüntü görüyorum. Luca yaşıyor ama babamın korumaları yarım düzine silahı onun sırtına doğrultmuş durumda. O da Marcello'nun kafasına nişan almış.

"Onu benden aldın," diye hırlıyor Luca, ifadesi gök gürültüsünü andırıyor. Öldürücü öfke gözlerinde şimşek gibi dans ediyordu. "Onu başka bir adama vermeye çalıştın."

"O içeride, Valentino," diyor Marcello, alçak sesle konuşarak. Ellerini kaldırmış. "O güvende."

"Seni hemen şimdi burada öldürmeliyim," diye tersliyor Luca. "Hayır!" Kendimi Marcello'nun önüne atarak ağlıyorum. Babamın muhafızları tedirgin bir şekilde yer değiştiriyor.

"*Bella*," diye nefes alıyor Luca.

"*Calmati!*" Marcello Luca'nın arkasındaki adamları tersledi. "Silahlarınızı indirin."

Tereddüt ediyorlar.

"*Adesso!*" Marcello homurdanıyor. "Eğer biri kız kardeşimi vurursa, ölümü dileyeceksin."

Altısı da isteksizce silahlarını indirir.

"Luca," diye hıçkırıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor. "Her şey bitti, Luca. Lütfen beni eve götür."

Tereddüt ediyor, kardeşimi cezalandırma arzusu ile bana istediğimi verme ihtiyacı arasında kaldığı belli. Bu savaş onun yakışıklı yüzünde acı dolu çizgiler oluşturuyor.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Gitmeme izin veriyordu. Beni Andrea'ya teslim etmeyecekti."

Andrea'nın adını söylediğimde dudaklarından tehditkâr bir hırıltı döküldü. Ve sonra anladım.

"Ben sana aidim." Ona doğru bir adım attım, ellerimi uzattım. "Bedenim, kalbim ve ruhum. *Her zaman.*"

Kükreyerek beni kucaklamak için ileri atıldı. Güçlü kolları beni sarıp sarmalıyor, dudakları dudaklarımın üzerine eğilirken beni kendine yakın tutuyor, babamın garaj yolunda benim üzerimde hak iddia ediyor. Ona yapışıyorum, kalbimin etrafındaki mengene parçalanıp düşerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

Ve saatlerdir ilk kez, belki de on üç yaşımdan beri ilk kez, özgürce nefes alıyorum.

On İkinci Bölüm

Luca

OceanofPDF.com

“ella,” diye fısıldıyorum, yatağımızda birbirimize sarılarak uzanırken Callandria'nın mükemmel yüzüne hayranlık dolu öpücükler konduruyorum. Ve

Bere varır varmaz onu yukarı taşıdım. Rafe, Ricardo ve Alessio'yu tıbbi yardım almaları için gönderdi bile. İyileşecekler ama ikisi için de zor bir iyileşme süreci olacak. Ricardo'nun beyin sarsıntısı var. Marcello'nun bıçağı Alessio'nun akciğerini deldi. İkisi de bir süre baygın kalacak. Ama yaşayacaklar.

Ona haberi verdiğimde Callandria rahatlayarak ağladı. Görünüşe göre yaşlı adama ve korumasına karşı bir zaafı var. Bu gerçeği kıskanmamak için kendimi zor tutuyorum. Kalbinin tek bir parçasını bile başka bir erkekle paylaşmak istemiyorum ama görünüşe göre birkaç tanesiyle paylaşacağım. Bu beni delirtecek. Sahiplenici ve kıskanç olacağım, sikimi boğazına sokup dilimi amına gömeceğim, her fırsatta adımı haykırmasını sağlayarak onun sadece ve sadece benim olduğunu kendime hatırlatacağım. Ama bununla yaşamayı öğreneceğim.

Eğer bu onu mutlu edecekse,
öğreneceğim. “*Bella principessa. Sei tutto per me.*”

“Sen de benim her şeyimsin,” diye fısıldıyor, yüzünü çeneme yaslayarak. “Bugün seni kaybedeceğimden çok korkuyordum Luca.” Gözleri

nemlenir. "Seni kaybedemem. *Sei la mia anima gemella.*"

Sen benim ikiz ruhumsun.

"Sen benim ruhumsun, *piccolina.*"

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Senin ruhunu gördüm Luca. Hissettim.

Parlak ve vahşi."

"Sen de öylesin Callandria."

"Bana öyle hissettiriyorsun."

"Sen de öylesin." Göğsünde bir iz bırakarak öpüyorum, dilimin ucunu göğüs ucunun sert tomurcuğunda gezdiriyorum. "Çok parlak." Dişlerimi gergin ete batırıyorum ve sonra sertçe emiyorum. "Çok vahşi."

"Luca," diye inliyor, elini saçlarımin arasına sokup çekiştiriyor.

Homurdanıyorum, aletim canlanıyor. Sikeyim. Şimdi bile, onun içinde istiyorum. Özellikle de şimdi. Ben sahiplenici, kıskanç bir pisliğim. Bir yanım hâlâ babası ve Marcello'nun onu benden alıp başka bir adama vermeye çalışmasına öfkeli. Bir yanım Andrea Maceo'nun peşine düşüp onu yavaşça öldürmek istiyor. Hâlâ nefes alıyor olmasının tek sebebi Marcello'nun Emilio'nun kararından haberi olmadığına yemin etmesi.

Emilio yıllardır evlilik sözleşmesi karşılığında Alessandro Maceo'dan borç para almakta, Callandria ve Andrea evlenene kadar kendini ayakta tutmaya çalışmaktadır. Çok derinde. O piçin karşılayabileceğinden çok daha derine. Bu bir sorun.

İnliyorum ve pişmanlıkla Callandria'nın üzerinden yuvarlanıp onu yanıma çekiyorum.

"Durdun," diyor suratını asarak.

"Sadece kısa bir süreliğine, *güzelim.*" Gülümseyerek alnındaki kırıksıklığı düzeltiyorum. "Konuşmamız gerek."

Sessizce iç geçiriyor. "Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır." Durakladım. "Ama onu bacağından vurdum."

"Bunu hak etti," diye fısıldıyor şiddetle. "Seni öldürecekti."

"Biliyorum." Dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Onu vurmada hemen önce bana söyledi."

"Onu neden öldürmedin?"

Güzel bir soru. Yapmak istedim. Başka biri olsaydı, bunu yapmakta tereddüt etmezdim ama... "Çünkü hayatının geri kalanını babanı öldüren adamın yanında uyanarak geçirmeni istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu sana musallat olur ve bizi zehirler. Onun ölümünün aramıza girmesine izin vermeyeceğim, *piccolina*."

Ona layık, gururla bakabileceği bir adam olmak istiyorum. Onun canını almış olsaydım asla böyle biri olamazdım. Hak etmediği halde bir parçası onu hâlâ seviyor. Eğer onu hayatta tutmak onu kollarımda tutacaksa, o zaman o orospu çocuğunun nefes almasını sağlamayı kişisel görevim haline getireceğim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok Callandria. Bir *prensesi* sevmenin anlamı budur, *güzelim*. Birinin sevgisine layık bir adam olmak budur."

"Sen buna layıksın."

Şakağına doğru gülümsüyorum, böyle düşünmesine seviniyorum. "Hayatımın geri kalanı demiştin."

"Hmm?"

"Hayatımın geri kalanını babamı öldüren adamın yanında uyanarak geçirmemi istemediğini söylemiştin" diyor.

Kehribar rengi gözleri benimkilerle buluşana kadar yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Sana özgürlüğünü vereceğim, *Bella*, ama gitmene izin veremem. Benden bunu isteme. Nefes almamın sebebi sensin."

"O zaman evlen benimle, Luca." Kucağıma tırmanıp kalçalarımaya sarıldı. "Bu ittifakı bağlayıcı hale getirelim ki bir daha kimse aramıza girmeye çalışmasın."

Dio. Buna nasıl hayır diyebilirim? Tam istediğim şeyken neden hayır diyeyim ki?

"Nasıl emredersen," diye nefes alıyorum, başının arkasını kavıyorum ve kavurucu bir öpücük için ağzını benimkine doğru sürüklüyorum. Ona sahip olduğum her şeyi, kalbimi, ruhumu, hayatımı vererek kendimi ona bırakıyorum. Zaten her parçam ona ait.

Onu sırt üstü yatırdığımda "Şimdi ne olacak?" diye soruyor. "Ailemle yani."

"Bu sana bağlı."

"Bence desteğimizi Marcello'nun arkasına koymalıyız."

Dirseğimin üzerinde doğrulup şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Gerçekten mi?

Başını sallayarak dudağını ısırıyor. "İşi istemiyor. Bana öyle geliyor ki bu da onu bu iş için en uygun kişi yapıyor. Ona güveniyorum Luca. Onunla kuracağımız bir ittifaka güvenebiliriz. Babama bir daha asla güvenmeyeceğim."

"O zaman Marcello olsun." "Aynen böyle, ha?"

"Ah, *bella*," diyorum kıkırdayarak, göbeğindeki izleri öperken. "Hiçbir zaman böyle olmaz. Ama şehri siz yönetiyorsanız, kuralları da siz koyarsınız. Ve eğer unuttuysan, şehri biz yönetiyoruz."

"Şanslıyız," diye nefes alıyor ve ağzıma doğru eğiliyor.

"İlk defa aynı fikirdeyim. Şimdi sus, *bella*. Yapacak işlerim var." Zincirleri yatağın üzerine sürükleyip bileklerine uzanırken şingirdiyorlar. "Luca," diye inliyor, gözleri arzuyla büyüyor.

"Bana bir varis borçlusun." Bileklerine uzandım. "Sen sikimin üzerine boşalırken ve adımı haykırırken, ben de bu gece borcunu tahsil etmeyi planlıyorum. O yüzden iyi bir prenses ol ve bana istediğimi ver, *güzelim*."

"Evet," diye fısıldıyor. "Tanrım, evet, Luca."

OceanofPDF.com

Sonsöz

Callandr al

OceanofPDF.com

F ive Yıl Sonra

"Luca," diye inliyorum, başparmaklarımı meme uçlarımın üzerinde gezdirirken sikinin üzerine düşüp ona sertçe biniyorum. Ter vücudumdan aşağı damlıyor ve saçlarımı ıslatıyor. Ciğerlerim efordan yanıyor ama kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

"*Cazzo, bella,*" diye homurdanıyor kocam, zincirlere karşı savaşıırken takırdıyor, gözlerinde o bakışla bana bakıyor. Birinin bunun bedelini ödeyeceğini söyleyen bakış.

Ben olacağımı zaten biliyorum. Uyurken onu yatağa zincirlememin tek sebebi buydu. Hiçbir şey onu istediği zaman bana dokunamamak kadar kızdıramaz. Ve hiçbir şey beni sonunda ellerini üzerime attığı andan daha ateşli yapamaz.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inliyorum, meme uçlarımı sıkarak. "Seni nasıl aldığımı hisset, Luca." Öne doğru eğilip ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Senin için çok iyi bir prensesim, değil mi?"

Homurdanıyor, zincirleri sertçe çekerken vücudunun üst kısmı geriliyor. Duvardaki halka inliyor ve sonra koparak odanın içinde bir füze gibi uçuyor.

Şok içinde ciyakladım... ve sonra sırtüstü yattım, eli boğazımdaydı.

"Oynamak mı istiyorsun, bella?" diye homurdanıyor, derin bir hamleyle içime girerken beni yatağa sabitliyor. "Beni delirtmek mi istiyorsun?"

"Evet," diye inliyorum, inkar etmiyorum. İnkâr etsem bile bana inanmaz. Beş yıldan sonra zihnimin nasıl çalıştığını çok iyi biliyor. Ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu çoğu zaman benden önce biliyor. Ve bunları bana vermek için saatlerini harcıyor. İkizler gece yatmaya gittiğinde, oynama sırası onda oluyor.

"O zaman al, seni pis küçük prenses," diye hırlıyor, bana tam olarak istediğimi verirken çığlıklarımı bastırmak için serbest elini ağzıma sıkıştırıyor. Beni sertçe sikiyor, eli boğazımı sıkıyor.

Kollarını pençeliyorum, beni yükseltip iki kez arka arkaya yere sererken coşkuyla çığlık atıyorum. Üçüncü seferde elini ağzımdan çekmeyi başarıyorum.

"Ben hamileyim!" Ağlıyorum, bedenim yine onunlike boyun eğiyor. Dalgalar üzerime çöküyor, beni sürüklüyor. Bir şekilde gözlerimi açık tutmayı başarıyorum.

İtirafımın farkına vardığında gözleri şok içinde açılıyor. Küfür ediyor, beni uçurumun kenarına kadar takip ederken vücudu kilitleniyor.

"*Merda,*" diye inleyerek hızla üzerimden kalktı. "Çek şu lanet zincirleri üzerimden, *güzelim. Adesso.*"

Lanet olsun. Delirmiş. Belki de onu zincirlememeli ve orgazmın ortasında söylememeliydim. Ama yine bu şekilde hamile kaldığımdan emin olduğum için bu adil görünüyordu. İkizlere de böyle hamile kalmıştım.

Doğrudum ve bileklerini
çözdüm. "Lütfen yapma-"

Bana bir kurşun gibi çarpıyor ve beni kollarının arasına alıyor. "*Bella,*" diye nefes alıyor, beni daireler çizerek döndürüyor ve gülüyor. "*Bella principessa.* Hamile misin? *Cristo.* Hamilesin!"

Hıçkırarak ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Biz hamileyiz, Luca." Bebekleri ben taşıyor olabilirim ama o her adımda yanımda.

Beş yıl önce hamileyken inanılmazdı. Bana çok iyi baktı. ve bebeklerimiz. Her şeyle o ilgilendi.

İkizler geldiğinde, o ve Marcello, Ceneviz ve Valentino aileleri arasında bir ittifakın ayrıntılarını belirlemiş, babamın Maceo'lara olan borçlarını ödemiş ve Ceneviz tahtını Marcello için güvence altına almışlardı. Babam iktidarı kaybetmekten pek hoşlanmamıştı ama o zamana kadar kimse onun ne diyeceğini umursamıyordu. Luca'nın kendi sefil boynunu kurtarmak için beni istemediğim bir evliliğe zorladığı Luca'nın yardımıyla sızdığına, Luca'nın kendisinin seçilme şansı babamdan daha fazlaydı.

Annem onunla bir yıl boyunca konuşmadı. İkizler doğduğundan beri kendini affettirmeye çalışıyor ama ben henüz onu affetmeye hazır değilim. Olacağımdan da emin değilim. Onları sadece gözetim altında görmesine izin veriyorum. Ve onu asla yalnız da görmüyorum. Kendini kurtarmak için bana zarar verdi. Şimdi çocuklarım olduğu için bunu nasıl yapabildiğini daha az anlıyorum. Artık uğraşmıyorum. Bu onun yükü ve onunla yaşamak onun utancı.

Alessandro Maceo birkaç yıl önce benden özür diledi. Sözleşmeyi asla kabul etmemesi gerektiğini söyledi. Ve benim için bu kadar yüksek bir bedelle geldiği için üzgündü. Ciddi olup olmadığından emin değilim. Ailesi pek titiz ya da ahlaklı olarak bilinmez ama Luca ve Rafe onu yakından izliyor. Valentino ailesi iş başındayken kimsenin istemediği bir evliliğe zorlanması konusunda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Bu konuda nerede durduklarını ve sonuçlarının ne olacağını açıkça belirttiler.

Özgürüm... ya da Luca Valentino ile evli olabileceğim kadar özgürüm. Benden hiçbir beklentisi yok. Alessio bana eşlik ettiği ve kendimi tehlikeye atmadığım sürece istediğimi yapıyorum ve istediğim yere gidiyorum. Üniversite dersleri alıyorum. Bir aşevinde gönüllü çalışıyorum. Ve geceleri huzur içinde uyuyorum. Rahat nefes alıyorum.

Biz sadece bir savaşı durdurmadık. Bir gelecek inşa ettik. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Luca beni yatağa geri yatırıyor, üzerime sürünüyor. "*Ti amo, bella,*" diye fısıldıyor, gözleri parlıyor. Ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Mutluluk. Neşe. Umut. Bir zamanlar bana asla mutlu olmadığını söyleyen adam sonunda huzuru da biliyor.

"*Ti amo,* Luca," diye nefes alıyorum ve onu öpmek için aşağı çekiyorum. "*Her zaman.*"

Yazarın Notu

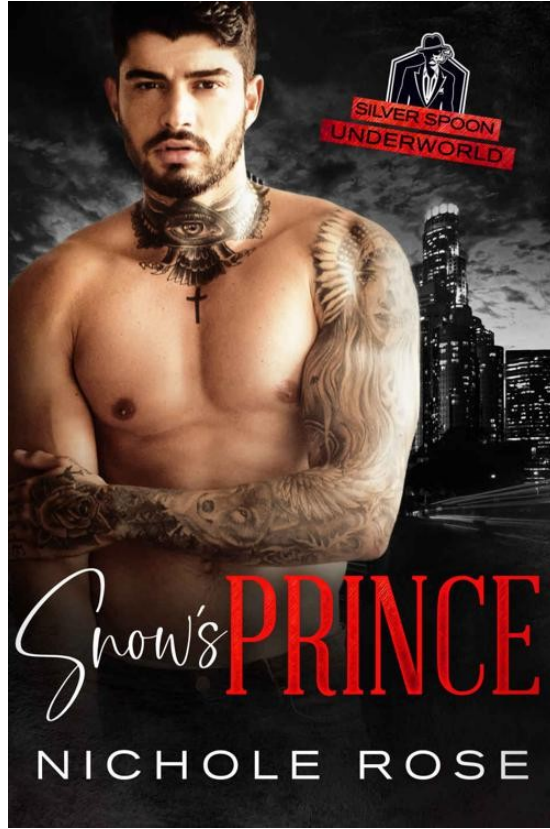
T Wanton'u okuduğunuz için çok teŖekkürler! Kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün!

Gabriel'in kitabı Wicked 2023 baharında çıkacak! Nico'nun kitabı Fizik Bilimi ve Rafe'in kitabı Enkaz Ŗimdi çıktı!

Benden daha fazla mafya romantizmi ister misiniz? Bir Gümüş Kaşık Yeraltı Dünyası hikayesi olan Snow's Prince 7 Şubat'ta çıkıyor!

OceanofPDF.com

Kar'ın Prensi

Dimitri Arakas, Silver Spoon Falls'a yerleşen kartelin içine sızdığında tek planı patronu bulup onu ortadan kaldırmaktı. İşleri bir kadının yönettiğini keşfetmeyi hiç beklemiyordu. Üvey kızını öldürmek için gönderilmeyi de beklemiyordu. Kıvrımlı küçük kızı kurtarmayı kesinlikle planlamamıştı.

Prenses'i kötü kalpli üvey annesinden kurtarmıştı. Şimdi, kellesini isteyen öfkeli bir kartel, evinde saklanan hayallerindeki kadın... ve hayatını her türlü karmaşık hale getiren yedi şüpheli tüylü arkadaşı var. Bunu çözmek tam bir kabus olacak. Ama hey, kimse suç hayatının kolay olduğunu söylemedi.

Silver Spoon Falls, TX'e yeni bir "aile" geliyor.

Tanınmış Arakas adamları faaliyetlerini genişletmek istemektedir ve küçük Teksas kasabası yeni, pek de iyi olmayan bir iş girişimine başlamak için mükemmel bir yerdir. Yol boyunca, tehlikeli ve zengin adamlar bir sürü bela bulacaklardır... ve sahiplenici suç patronlarını dize getirecek arsız kadınlar. Bu aile, kıvrımlı ruh eşlerini bulmak için kasabanın altını üstüne getirecek. Beyaz Atlı Prens'in tacı, bu tatlı ve ateşli mafya romanları serisinde biraz lekelenmiş olabilir, ancak bu sahiplenici kötü çocuklar her zaman kadınlarını ilk sıraya koyarlar.

Merak etmeyin, Nichole ve Loni işleri hafif tutmayı seviyor. Bu vahşi, buharlı yolculukta bizimle birlikte gelin.

Gümüş Kaşık MC'ye zaten aşık oldunuz. Şimdi Gümüş Kaşık Yeraltı Dünyası'na aşık olmaya hazır olun!

Kar Prensi yakında geliyor. Canlı ön sipariş!

OceanofPDF.com

Nichole'un Kitap Güzellikleri

Nichole ve diğer okuyucularla bağlantı kurmak ister misiniz? Bir kız çetesi kuruyoruz! Eğlence, oyunlar ve perde arkası ayrıcalıkları için Facebook'ta Nichole Rose'un Kitap Güzelleri'ne katılın!

OceanofPDF.com

Instalove Kitap Kulübü

Instalove Kitap Kulübü şimdi başlıyor!

En sevdiğiniz instalove yazarlarından içeriden bilgi alın, seveceğiniz yeni yazarlarla tanışın ve her ay öne çıkan yazarlardan ücretsiz ve bonus içerikler kapın. Instalove Kitap Kulübü bülteni haftada bir yayınlanır!

İlk altı yazarımızın bonus sahnelerine ve yepyeni, özel içeriklerine sahip olmak için hemen katılın.

Kulübe Katılın: <http://instalovebookclub.com>

OceanofPDF.com

Nichole'u takip edin

Kaydolun için Nichole'un postalama Liste

Tüm yeni sürümlerden haberdar olmak ve Nichole Rose'dan özel ARC çekilişleri için <http://authornicholeroose.com/newsletter> adresini ziyaret edin.

Nichole ve diğer okurlarla bağlantı kurmak ister misiniz? Facebook'ta Nichole Rose'un Kitap Güzelleri'ne katılın!

OceanofPDF.com

Nichole Rose'dan daha fazlası

Alfa Serisi

Komşu Alfa Babası Gizli Alfa

Patronu Alfa'nın Gizli Bebeği

Alfa Koruyucusu

Bir Alfa ile Randevusu

Her Alpha: Serinin Tamamı

Onun Gelini

Serisi Geleceğin

Gelini Çalınmış

Gelini Gizli Gelini

Kıvrımlı Gelini

Esir **Gelini**

Kızaran Gelini

Onun Gelini: Serinin Tamamı

Sahiplenilmiş Seri

Özgürlüğe Sahip Olmak
Rowan'ın Caroline'a Sahip
Çıkması Kennedy'yi
Öpmek
Sahiplenildi: Tüm Seri

Saatli Aşk Serisi

Adore You
Hold You
Keep You
Protect You

Saatli Aşk: Tüm Seri

Milyarderler Kulübü

Milyarderin Büyük Cesaret Zayıflığı
Milyarderin Büyük Cesaret Dileği
Milyarderin Büyük Cesur Kadını
Milyarderin Büyük Cesur Mucizesi

Tutunmak İçin Oynamak

Sevimli
Turta Buz
Kırıcı Buz
Prensi
Buz Devi

İkinci Nesil

Noel için Kızaran Bir Gelin

Aşk Isırıkları

Çözülüyor

Damlayan

İnciler

Gümüş Kaşık MC

Cerrah Varis

Avukat The

Prodigy

The Bodyguard

Gümüş Kaşık MC Koleksiyonu: Nichole'un Ekibi

Sonsuzluğun

Yankıları Tetikçi

Tarafından Alınan Noel

Mucizesi

Kötü Aziz

Mahvolmuş **Üçleme** Fizik

Bilimi **Mahvoldu**

Wanton

Destinasyon Romantizmi

Kovboyla Romantizm

Sahil Evi Güzelliği

Bağımsız Başlıklar

Bir Yaz Dokunuşu

Siyah Kadife
Gizli Saplantısı Kirli
Çocuk
Yaramaz Küçük Elf
Aralık Şeytanının
Aldatmacasına Kapıldı
Canavar için Bir Gelin (Fern Fraser ile birlikte yazıyor)

Easy **on Me**
Easy Ride Easy
Surrender

Seninle Bir Gece

Falling Hard
Model Davranış
Öğrenme Eğrisi
Melek
Öpücükleri

Gümüş Kaşık Düşüyor

Xavier'in Yavru Kedisi
Callum'un Umudu

Loni Ree ile Loni Nichole olarak yazmak

Dillon'ın Kalbi Jiletin
Alevi Ryker'in Ödülü
Zane'in Asisi
Grizz'in Tutkusu (yakında)

OceanofPDF.com

Nichole Rose Hakkında

Nichole Rose, kıvrımlı vücutlu okuyucular için müstehcen, iyi hissettiren romantizm yazıyor. Kitaplarında dik başlı, küstah kadınlar ve onları tüketen alfa erkekler yer alıyor. Huysuz dedektiflerden tavırlı taşralı erkeklere, aşka ve abartılı beyanlara kadar hiçbir şey sınır dışı değildir.

Nichole'un herkes için uygun, ateşli ve tatlı bir hikâyesi olduğundan emin olabilirsiniz. Aşık olmayı herkese uyan tek bir kutuya sığdırmaya çalışmadan da dünyanın yeterince çirkin olduğuna inanıyor.

Nichole yazmadığı zamanlarda kaliteli şaraptan, sevimli ayakkabılardan ve doğaüstü her şeyden hoşlanır. Hayatının aşkıyla mutlu bir evliliği var ve dünyanın en gülünç kürk bebeklerinin gururlu annesidir. O ve kocası Kuzeybatı Pasifik'te yaşıyor.

Nichole ve kitapları hakkında daha fazla bilgiyi authornicholeroose.com adresinden edinebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.